

Capitolul 1

Gata! În sfârșit, zefirul ușor a urnit roata eoliană. Nici ea nu mai putea suporta să stea atît de neclintită și de tăcută. Iar acum a prins gustul scrîșnitului, al scîrîitului din toate încheieturile, ca o ușă veche, rămasă prea mult timp închisă. Fiecare pală bate ușor aerul fierbinte. Ca o lingură cufundată într-un piure prea gros. Numeroase păsări, prea leneșe ca să se mai lupte cu aerul atît de greu, au hotărît să-și facă siesta o zi întreagă, dar scrîșnetul dezacordat al roții eoliene a fost semnalul pe care îl așteptau. Rîndunelele, mai puțin leneșe decît rudele lor și, îndeosebi, mai vesele, sînt primele care părăsesc firele de telegraf. Se contopesc cu soarele, numai cît să prindă viteză, apoi își redresează traiectoria, paralel cu fața pămîntului, sprijinindu-se pe aerul gros ca o budincă. Toată lumea aștepta același semnal. „Dacă rîndunelele plutesc în văzduh, de ce

n-am putea-o face și noi?“ își zic măcalendrii, gîndacii și gîzele zburătoare. Și toată lumea lor minusculă începe să foșgăie și să salte din creangă în creangă, ca să intre în trafic.

Gătită cu o frumoasă rochie în dungi, o albină splendidă a ieșit iar la lucru și trece în zbor pe deasupra grădinii, căutînd o floare de la care să nu-și fi luat încă tributul de nectar. Lucru deloc ușor la sfîrșitul verii. Luna septembrie a și început, așa că aproape nici o floare n-a rămas netaxată. Dar albina-i harnică și cercetează metodic grădina, percheziționînd margarete, maci și flori sălbatice. Cum recolta-i slabă și nu se poate întoarce la stup cu mandibulele goale, albinuța hotărăște să se apropie de casă. Deși i s-a spus de mii de ori că locul e primejdios și că-i mai bine să-l ocolească, ea își asumă riscul, fiindcă îi e în joc onoarea. Iat-o deci apropiindu-se sfioasă de casă, ca de un lăcaș blestemat.

Albinuța nici măcar nu bănuiește că această micuță fermă e, mai ales, un lăcaș al iubirii și al plăcerii, al bucuriei și al bunei dispoziții, fiind chiar casa unde locuiește Artur. Veranda mare din lemn a fost revopsită, de astă dată într-un albastru-deschis, atît de plăcut, că nu ne-am mira să dăm cu ochii de-un nor venit să se odihnească chiar acolo. Iar pereții au fost acoperiți cu un strat de var alb și mai strălucitor. E foarte haios.

Albinuța intră într-o pergolă acoperită, care dă ocol fațadei. Aici, aerul e mai plăcut, iar mirosul slab de var încă proaspăt face atmosfera și mai plăcută. Pe albinuța

atîta plăcere o îmbată. Se lasă purtată de acest vînt proaspăt, care o leagănă ușurel în jurul casei. Trece pe deasupra unei făpturi ca o cîrpă, păroasă, fără cap și fără coadă. Totuși, la trecerea ei, dihania ciulește o ureche și-i dă binețe din coadă, aflîndu-se în treabă. Apoi cascadează un ochi și privește zborul albinei. Ochiul e sticlos, leneș și are ceva ușor malițios, învăluit într-un strop de prosteală. Nu mai încape nici o îndoială: firește, e Alfi, cățelul lui Artur. Oștează din greu și adoarme numaidecît. Îl obosește chiar și să se vorbească despre el.

Albinuța a dat colțul casei, lăsîndu-l pe Alfi în voia sorții, care face din el mai curînd preș de șters pe picioare decît cîine de vînătoare. Gîngania e tot mai amețită, din pricina mirosului persistent și misterios al varului proaspăt. Zidurile lucesc ca prin vis, iar văzduhul lunecă pe sub ea ca un tobogan. Nu prea pricepe ea de ce are locul acela o faimă atît de urîță, cînd totul pare atît de primitiv. Cu toate că, din contră, în zare nu se vede nici o floare. Dar albinuța pare să-și cam fi uitat propria misiune. Și totuși, pe nepusă masă, ea dă de-o comoară. Acolo, pe balustrada din lemn care dă ocol casei, strălucește în soare o farfurie pe care se află un desert gelatinos, nespuns de ispititor. Albinuța se apropie și se așază pe farfurie. Nu-i vine să-și creadă ochilor ei cu mii de fațete. Un munte de pistiluri fermentate, dulci cît să mori de poftă, nu alta, stă la dispoziția ei. La ea acasă, asta se numește miracol. La noi, mai modest, se cheamă dulceață.

Uluită de atîta bogăție, tînăra albină se sprijină bine-n picioare, se așază confortabil și începe să pompeze, chiar mai bine decît un aspirator. Obrajii i se umflă, iar abdomenul ba i se întinde, ba i se destinde, încercînd să înmagazineze cît mai bine incredibila comoară. Ar trebui să facă sute de zboruri din floare în floare, ca să poată duce pînă la stup atîta sirop. Și apoi, a plecat ca simplă muncitoare, dar se întoarce ca eroină națională, scutindu-și seminția de zile întregi de muncă. Însăși matca va trebui s-o felicite, chiar dacă nu-i sînt pe plac astfel de ieșiri în evidență. „Actele individuale contravin echilibrului de grup“, îi place să spună reginei, care are mințile întunecate de spiritul familiei, din care a făcut propria cauză. Dar albinuța, îmbătată de belșugul de zahăr, nu mai are altă ieșire. Va fi regină pentru o zi, iar gîndul acesta îi dă curaj să pompeze iar și iar. Cum să spui că o fermă e un lăcaș blestemat, cînd aici totul e doar frumusețe și belșug?

Albinuța visează de una singură, nespus de mîndră de ce-a descoperit. Fericirea absolută care pune stăpînire pe ea nu-i mai îngăduie să zărească umbra colosală care o acoperă puțin cîte puțin. Are o formă perfectă de cerc, deci nu poate fi un nor. Apoi, brusc, umbra crește și, chiar mai înainte ca albinuța să-și dea seama, un pahar se năpustește asupra ei, cu un zgomot surd și diabolic. Gîza încearcă să evite catastrofa, dar se izbește de peretele din sticlă. Nu poate ieși. Cu toate acestea, văzduhul e acolo, îl poate vedea dincolo de sticla ce o ține

prizonieră. Caută peste tot, dar nu reușește decât să se lovească. Capcana, care abia de-i îngăduie să decoleze, n-are ieșire. Trebuie să spunem și că abdomenul ei, plin ochi cu dulceață, îi lasă foarte puțină libertate de mișcare. Curînd, începe să simtă că nu mai are aer, iar treptat raiul devine iad. Și doar i se spusese să nu vină în acest loc despre care, abia acum pricepe de ce, se spunea că-i blestemat. Ar fi trebuit să i se explice că nu locul e cu primejdie, ci locuitorii lui, cărora în genere li se spune „oameni“. Ce mai, azi albinuța pare să n-aibă noroc, a dat peste cel mai prost dintre oameni, François, tatăl lui Artur.

Tatăl privește albina prinsă sub pahar și strigă vesel, de parcă ar fi prins un crap de-o tonă. Alfi tresare și se trezește. Un strigăt de-al lui François, chiar și de bucurie, nu-i niciodată o veste bună. Cățelul se scutură ușor, ca să fie mai prezentabil, și se îndreaptă repede spre colțul unde-i François. Îl vede pe acesta zbierînd de bucurie în ritmul unui dans vag indian, semnificînd probabil victoria. Dar semnalele lui nu-s prea clare, iar Alfi găsește altă explicație schimonoselilor: după părerea lui, tatăl a călcat într-un cui. Fără nici o îndoială. Deși zîmbește prea mult pentru cineva care ar trebui să se strîmbe de durere.

- Iubito?! Vino iute! Am prins-o! Am prins-o! urlă într-o direcție nelămurită.

Nevastă-sa vine din celălalt colț al casei. Stătea ascunsă acolo și aștepta liniștită ca soțul s-o autorizeze să iasă. Alfi

tipă și el când o vede venind. Nu că tînăra femeie ar fi urîță, dimpotrivă, dar pur și simplu n-a recunoscut-o. Fiindcă, împopoțonată așa, doar bărbatul ei o mai poate recunoaște. Ai zice că-i o sperietoare de ciori, îmbrăcată de iarnă, care și-a pus pe cap casca cu plasă, care o apără totodată de albine și de tot ce zboară. Chiar și un firicel de aer ar șovăi să treacă prin plasă. Mama își potrivește casca – pentru a putea vedea pe unde merge –, lucru deloc ușor când porți mănuși de bucătărie.

– Bravo, dragule! Dar unde? Unde? scandează, prin plasa deasă, care o împiedică să deosebească un om de-un câine.

De aceea, calcă fără nici o ezitare pe coada celui din urmă. Alfi urlă din răspuțeri și sare într-o parte.

– O! Iartă-mă, dragule! Te-am călcat? Își face griji biata femeie.

– Nu, nu, nu-i nimic! Doar coada cîinelui! spune indiferent François, niciodată deranjat de durerea altuia. Privește! Capcana mea a dat roade!

Soția își ține casca cu mîna și-și apropie chipul de plasă. În pahar vede o biată gîză, care se tot lovește de pereți. Pe albinuță încep s-o lase puterile. Își pierde speranța. Cumsecade, mama e înduioșată de suferințele micuței gînganii căzute în capcană, umilite și ajunse la capătul puterilor.

– Ai văzut?! Am prins-o de-adevăratelea! se laudă François, cu un zîmbet care spune multe despre cum vede el lucrurile.

- Da, e... e bine, bîlguie mama, dar... trebuie că suferă, nu?

Bărbatul ei dă din umeri.

- Animalele ca ea n-au centri nervoși! Nu simt nimic. Asta pentru că n-au creier! Deci nu pot face diferența între ce le face bine și ce le face rău!

„Mă întreb dacă el chiar are creier, își spune în sinea lui Alfi, uluit de atîta prostie. Oare cum se poate ține pe picioarele dinapoi în condițiile astea?!“ se întreabă cățelul, care nici el nu dă pe-afară de deștept.

- Ești sigur că nu suferă? Întreabă, cu toate acestea, mama, privind albinuța care zace în farfurie, cu o lăbuță prinsă în dulceață.

- Nu-ți face griji! Dacă suferă, nu va fi pentru prea multă vreme! Adu-mi insecticidul!

Pe mamă o trec fiorii. La fel și pe Alfi. Pentru că tatăl nu glumește. Se pregătește să comită un genocid. Soția lui e gata să apere cauza bieteii albine, dar își schimbă părerea, de cum vede privirea plină de ură pe care François o aruncă albinei. Resemnată, intră în casă. Alfi nu poate sta așa, fără să întreprindă nimic. Ar fi sub demnitatea lui. E în joc întreaga solidaritate animală. Pleacă deci în goana mare și sare peste balustradă cu nebanuită eleganță. E adevărat că, tot văzîndu-l dormitînd, l-am fi crezut rudă mai curînd cu marmotele decît cu cangurii. Dar, orice-ar fi, Alfi traversează grădina și intră dintr-un foc în pădurea deasă care mărginește mica fermă. Se duce să ceară ajutor singurei

persoane care poate tranșa o dramă de asemenea însemnătate. Un tip deosebit, care știe ce să facă în orice împrejurare, iubitor de aventuri, care a întreprins mii de fapte de vitejie, iubit de toți și temut de ceilalți.

Într-un cuvânt: Artur, stăpînul lui.

Capitolul 2

E tare întuneric în cortul tradițional al bongo-matasalailor. Doar un fir de lumină indică intrarea, tăiată chiar în prelată. Construcția se ridică doar în înălțime. Sînt cinci bețe, lungi și subțiri, care se încrucișează în vîrf și pe care se sprijină un cort mare, alcătuit, în realitate, din piei de animale, cusute cu grijă unele de altele. Pieile au fost luate, firește, de la animale moarte de moarte bună. Cele din vîrfurile cortului sînt de la tovarășii cei mai credincioși, precum zebul Zabo, care a păzit clanul vreme de treizeci de ani. Dar azi clanul e departe, iar în cort stau doar cinci războinici. S-au adunat cu toții în jurul focului. Sînt la fel de înalți (au, în medie, doi metri treizeci și cinci) și la fel de frumoși. În pieptănătura lor minunată par să se fi adunat mai puține scoici și pene ca de obicei. Așa cere tradiția la venirea toamnei. Cu cît cad mai multe frunze

din pomi, cu atît mai multe pene își scot matasalaii din plete. Pentru un copac, pierderea frunzelor e întotdeauna un dezastru. Astfel, războinicii își arată solidaritatea cu arborii, pierzînd și ei cîteva pene. Iar copacii se rușinează mai puțin. Cei cinci matasalai își întind brațele, prinzîndu-și de mîini vecinii.

- Hm! Ceva mai jos, vă rog, șușotește un omuleț, care stă așezat turcește și care-i cu un metru și jumătate mai scund decît ceilalți.

Omulețul are chipul împestrîțat cu felurite culori războinice și o pălărie ciudată, făcută dintr-o scoică mare și din trei pene. Ar putea fi orice omuleț, dar de sub tatuajul războinic i se ivesc pistruii mititei. Pistruii mititei pe care-i recunoști dintr-o mie.

- Scuză-ne, Artur, eram cu gîndul aiurea, mărturisește șeful de trib.

Războinicii îi zîmbesc omulețului și îl iau de mîini, ca să mărească puțin cercul. După aceea, cu toții trag îndelung și adînc aer în piept, apoi, dintr-o suflare, își golesc plămîinii peste focul pe care aerul îl bucură. Pe loc, Artur rămîne fără aer, așa că mai trage discret o altă porție în piept, ca să aibă iar ce sufla. Va trebui să reia tertipul de trei ori, ca să poată termina odată cu marii războinici. Ai crede că toți cei cinci au înghîțit pilule cu oxigen.

- Bine, foarte bine, spune șeful, mulțumit de un asemenea început. Acum, cartea cea mare.

Un războinic ia cartea delicat legată într-o piele veche de-un veac și i-o dă cu grijă șefului, care o deschide la jumătate.

– Azi, a o sută treizeci și șaptea zi din calendarul nostru, floarea zilei e margareta și-i vom aduce onoruri.

Imediat, fiecare războinic pune, odată cu Artur, câte o margaretă în micul vas de lut care fierbe pe foc. Apa dă în clocot, iar margaretele se ofilesc.

Artur privește cum fierbe poțiunea, curios și scîrbit totodată. Chiar dacă numele îi sună bine, „supa de margarete“ nu-i unul dintre felurile lui preferate de mîncare. Cu ajutorul linguroiului din lemn, care se vede de la o poștă că a fost cioplit cu mîna, șeful îi toarnă lui Artur un bol întreg din supa zilei. Băiatul schimonosește un „mulțumesc“ abia auzit.

– Maxima zilei! spune șeful, citind de pe pagina din dreapta. „Natura te hrănește zi de zi. Într-o zi, tu vei hrăni natura. Așa vrea marele cerc al vieții.“

Artur rămîne mut, gîndindu-se atît la conținutul bolului, cît și la al frazei. În principiu, n-are nimic împotrivă ca într-o zi să-și ofere naturii trupul, dar speră, cu toate acestea, ca așa ceva să se întîmple cît mai tîrziu cu putință și ca fermecătoarea supă de margarete să n-aibă rolul de a devansa împlinirea promisiunii. În definitiv, supa are un iz ciudat. Deși în ea nu-s decît margarete. Artur e convins de asta.

– I lai, hai, bea! îl îndeamnă, amabil, șeful.

„De ce e, oare, sînt atît de amabili? Şi de ce nu beau şi ei din supă?” se întrebă Artur, devenit brusc neîncrezător. Dar chipurile lor sînt inexpresive, şi el n-are nici un răspuns.

– E cam prea caldă! protestează puştiul care, hotărît lucru, e la fel de viclean ca ei.

Şeful i-a simţit reticenţa. Îi zîmbeşte atent. Înţelege, fireşte, că riturile lor de mari războinici pot impresiona un băieţel. Atunci, ca să dea exemplu, şeful dă pe gît dintr-o înghiţitură tot bolul său, bînd îndelung şi tihnit. Ceilalţi patru războinici fac la fel. Fără să clipească, fără să se strîmbe. Dar Artur se schimonoseşte şi pentru ei. Toate privirile se întorc spre el. Chiar dacă nimeni nu zice nimic, pare limpede că refuzul de a da pe gît zeama hrănitoare poate fi luat drept un afront, ori, chiar mai rău, drept o insultă. Şi a insulta un mare războinic matasalai e, cu siguranţă, cea mai bună cale de a sfîrşi prin a fi ciopîrţit şi pus lîngă Zabo, zebul care tronează deasupra capului lui Artur. Prin urmare, n-are de ales. Mai bine să mori de demnitate, decît de ruşine. Artur îşi ţine răsufierea şi înghite toată zeama dintr-o singură sorbitură, ca atunci cînd mama îi dă să bea un sirop oribil, special conceput pentru a-i scîrbi pe copii şi care vindecă, eventual, şi bronşitele. Artur scoate pe gură un aer atît de fierbinte, că pe loc se transformă în norişor. Poate că a fost făcută pentru a-i lua viaţa, dar pe moment zeama nu are nici un efect, căci Artur nu simte

nimic special, în afara căldurii care i se răspîndește în tot trupul.

- Ei?! Cu ce crezi că seamănă? îl întreabă șeful, continuînd să zîmbească din colțul gurii.

- Păi... s-ar zice că... are gust de... margarete?

Pe războinici îi podidește rîsul, auzindu-i răspunsul pe cît de simplu, pe atît de cîstit.

- Exact! Foarte bună analiză! zice șeful.

Artur surîde, la rîndul lui, amuzat de propria naivitate.

- Gura copilului adevăr grăiește, spune șeful.

Dar Artur știe prea bine că vorba nu-i a matasalailor. Războinicii sînt azi foarte binedispuși, gata să se lase cuprinși de un nebun rîs colectiv.

- Ce calități are supa? întreabă Artur, curios ca întotdeauna.

- Absolut nici una! răspunde șeful, declanșînd rîsul nebun pe care toți păreau să-l aștepte. E doar tradițională! Noi urmăm ce scrie la cartel! izbutește el să zică, hohotind sacadat.

- Cartea... de bucate! adaugă un războinic, și rîsul molipsitor îl podidește.

Artur privește cum se strîmbă războinicii de rîs, ca multe copii la teatrul de păpuși. Or fi margaretele euforizante și nu li se cunosc încă proprietățile? Or fi degajînd ele, prin fierbere, un gaz ilariant, un suflu de tinerete, în stare să transforme marii războinici în bebeluși hliziți?

– E neplăcut, pentru că Margareta e prenumele bunicii, dar noi îi spunem Reta! precizează Artur, ceea ce provoacă definitiv un rîs general.

Și cum să nu rîzi, închipuindu-ți-o pe Mami fierbînd pe fundul unei oale?! Chiar în acel moment, Alfi decide să bage capul prin gaură, mirosind marea lovitură.

– Vrei și tu puțină supă?! urlă un războinic, așa că toată ceata se strică iar de rîs.

Se țin de burtă de atîtea hohote. Chiar și Artur e gata să se lase cuprins de rîsul nebun, care face ravagii. Numai lui Alfi nu-i arde de glumă. Acum, că viața lui Artur nu mai e în primejdie, n-ar strica să se ocupe de cei care sînt cu adevărat în pericol să și-o piardă. Alfi latră de cîteva ori, iar în cele din urmă îl trage pe Artur de mîneacă.

– Stai, Alfi! Așteaptă un pic, se încălzește supă! glumește băiatul.

Cocoșați de atîta rîs, războinicii nu-s în stare de nimic, decît să hohotească. Alfi e scîrbit. Iese din cort, dar nu se oprește din lătrat. Poate că așa stăpînul îi va înțelege mai bine mesajul. Dar Artur s-a prins. Cîinele se răsucesce ca un titirez, se încruntă, își pleoștește urechile. Nu încape nici o îndoială, acasă se întîmplă ceva. Artur se ridică dintr-un salt și o șterge afară.

– Ei, unde-ai plecat, Artur? întreabă șeful, foarte amuzat.

Dar Artur e deja prea departe ca să-i mai răspundă. E chiar prea departe și ca să audă întrebarea.

– S-a dus să culeagă margarete! zice un războinic, pe care îl podidește râsul iar, aruncînd toată ceata într-o isterie colectivă.

Ai fi zis că toată acea nebunie era efectul petalelor de margarete fierte în oală.

Capitolul 3

Artur își ia trotineta din lemn, pe care o lăsase rezemată de un copac, la intrarea în pădure. Alfi latră și se învîrte în jurul lui ca o muscă.

- Foarte bine! Am înțeles! Vin! se enervează Artur, urcîndu-se pe trotinetă.

Se opintește de cîteva ori, ca să prindă viteză, și-o ia în jos, pe cărarea care șerpuiește pînă la casă. Artur își cunoaște bine mașinuța și ia toate curbele fără să frîneze. Trebuie să prindă maximum de viteză, ca să nu fie nevoit să meargă pe jos la capătul liniei drepte care urcă pînă la intrarea în casă. Ultimul viraj. Artur se lasă în jos, ca să nu ia vîntul în piept. Alfi scoate limba, dar asta nu-l face mai aerodinamic. Mergînd în linie dreaptă, a recuperat întîrzierea și intră primul, ca și cum ar vrea să-l ducă pe Artur drept la locul dramei.

Albinuța e tot acolo, pe fundul paharului, agonizând pe spate, cu lăbuțele în aer, zgîriind un soare invizibil. Lui Artur nu-i vine să-și creadă ochilor. Cine ar putea fi în stare de asemenea cruzime? Băiatul privește jur-împrejur. Ți-rește, vinovatul s-a făcut nevăzut. Dar toți știu că asasinul revine întotdeauna la locul faptei. Artur e hotărât să aștepte oricît. Pînă atunci, albinuța trebuie salvată. Artur ridică ușor paharul. Aerul proaspăt intră imediat, dar gîza abia de mai respiră, căci e de-acum în drum către raiul dulciurilor. Băiețelul știe pe dinafară gesturile salvatoare. Le-a învățat anul trecut, cînd tatăl l-a trimis în tabăra pentru cercetași. Dar albina e într-adevăr foarte mică și o respirație gură la gură nu-i ușor de făcut. Artur se mulțumește deci să sufle delicat asupra ei. Aripioarele încep să-i bată ușor, sub efectul zefirului mîngîietor, totuși albinuța nu pare să se trezească din somn. Puștiul e uluit. Poate că ar trebui să înceapă prin a-i elibera picioarele prinse în dulceață și a o întoarce pe burtă.

François stă în patru labe, chiar dacă nu i se văd decît două, căci a intrat aproape de tot în masca chiuveltei din bucătărie. După ce a răsturnat tot ce putea răsturna, tatăl iese, amenințînd victorios cu un spray insecticid.

Aha! Ai văzut că mai e unul?! Îi spune soției, nu prea încîntată de veste.

- Nu-l văzusem, spune mama, cu reaua-credință pe care încurcătura care i se citește pe față abia o poate ascunde.

Nu c-ar fi prea viclean, dar soțul îi simte totuși reticența. Îi pune dragălaș o mână pe umăr.

- Dragă, trebuie să-ți mai amintesc, oare, că o fac în interesul tuturor și mai ales al lui Artur?

Mama se învoiește cu inima îndoită. Tatăl insistă, ca să puncteze și mai limpede:

- Îți amintești ce-a zis doctorul?

Mama consimte iar, dar François merge pînă la capăt, pînă cînd ei i se face pielea de găină.

- A spus clar că și cea mai mică înțepătură de albină i-ar putea fi fatală. Și vrei să las gîngăniile să dea tîrcoale casei, cu riscul de a-l vedea înțepat pe micuțul nostru Artur în mijlocul unei partide de-a v-ați ascunselea? Vrei ca rîsul vesel al copilului nostru să devină strigăt de durere?

Tatăl a cîștigat. Mama e în lacrimi.

- Micul meu Artur, îl iubesc atît de tare! plînge ea cu sughițuri.

Soțul pune pe umerii femeii o mână care se vrea liniștitoare.

- Dar n-avem altă soluție. E care pe care!

Artur a găsit așchia pe care o căuta. Poate, în fine, să defacă lăbuțele albinei. Concentrat ca un chirurg, minuțios

ca un campion din țara florilor de cireș, desface una câte una lăbuțele lipite. Neștiutoare și încă amețită, albina a scos acul, cum face de câte ori e atacată. Plin cu venin, acul se leagănă ușor, în căutarea dușmanului. Dacă ar ști măcar că degețelul care tot trece pe lângă ea e al mîinii care nu încearcă decît s-o salveze! Iar Artur, știe el, oare, că-și riscă propria viață eliberînd mica gînganie?

Firește că știe. Doctorul l-a dăscălit mai bine de-o oră, interzicîndu-i chiar să iasă din casă. Ca și cum i-ai spune greierului să nu cînte toată vara. Dar Artur are natura în sînge și animalele în suflet. Nu-i fericit decît cînd își umflă plămînii cu aer curat. De altfel, el nici nu pricepe nimic din alergia de care suferă și crede că bătărinul doctor pe jumătate orb a greșit diagnosticul. Ori că, pur și simplu, a încurcat două fișe. A pus-o pe-a lui în locul celei a lui Bobiță Paspoal, de pildă, colegul lui de clasă, rotofei ca o budincă, și moale tot ca o budincă. Și, culmea, mănîncă numai budinci. Bobiță nu iese din casă nicicînd, decît ca să meargă la școală. Se teme de tot și de nimic și, mai ales, se teme că are să-i fie teamă. De cum vede o albină, începe să geamă, de parcă gîza l-ar fi mușcat deja. El se consideră pur și simplu prea sensibil, ceilalți îl cred laș ca un purice. Dar Artur nu e așa, el eliberează acum albina cu totul. Gîzele sînt cunoscute pentru instinctul lor, iar cel al micii gînganii funcționează din plin. Albinuța a avut de o mie de ori ocazia să-l înțepe, dar tot de o mie de ori o forță, un

presentiment n-a lăsat-o. Simte, probabil, că ciudatul omuleț nu-i în stare să facă rău nici măcar unei muște. Cu atît mai puțin unei albine.

Trupul gînganiei e străbătut de un fior, care îi trezește toți micii mușchi prea mult lipsiți de aer. Albinuța dă de cîteva ori din aripi și constată fericită că nu i s-au stricat.

– Îmi pare tare rău de întîmplare. Am să am grijă ca așa ceva să nu se mai repete! se simte Artur obligat să spună, ca pentru a-și scuza tatăl.

Albinuța îl privește un pic, apoi își ia zborul. Decolează greu, poate din pricina tonei de dulceață pe care o cară. Virează, trece pe sub nasul lui Artur și prinde iute viteză. Băiatul o urmărește cu privirea, pînă cînd aceasta se pierde în pădure.

– E imposibil! repetă tatăl pentru a douăzecea oară, studiind paharul pe toate părțile.

Pentru el, albina care scapă din pahar e ca iepurele care iese din pălărie; trebuie să fi folosit un truc.

– Totul e bine cînd se sfîrșește cu bine! conchide mama, cu fața luminată de un zîmbet. Artur n-a fost înțepat, iar gîza cea rea s-a dus acasă! mai adaugă, încercînd să pună capacul spray-ului cu insecticid.

Dar soțul ei nu-i prea fericit. Nu-i plac albinele, nici șmecheriile și, mai ales, nu-i place să i se perturbe planurile. Își privește nevasta, care încă se mai luptă cu spray-ul.

- În orice caz, dacă mai îndrăznește să vină pe-aici, n-am s-o ratez! strigă, încruntînd din sprîncene, într-o criză de orgoliu tipic bărbătească.

Ai crede că albina nici n-aștepta decît să-l audă spunînd asta, ca să se năpustească asupra lui. În plină putere, țintind cu acul înainte. Atingînd suta de kilometri pe oră. Punct ochit, punct lovit: un fund nostim, cît se poate de rotund, ca un fruct bine pîrguit. Imposibil de ratat, căci e drept în centrul mirei. Armament, libertate de mișcare. Cît despre reușită, nimerește drept în măr, ca Wilhelm Tell. Bărbatul sloboade un țipăt neomenesc, ascuțit, de parcă i-ar fi intrat un cui în pantof. Își ciufulește soția, care începe să zbiere și ea, împărtășindu-i durerea. Problema e că, atunci cînd se sperie atît de rău, mama se crispează și se agață de orice. Acum, de spray-ul cu insecticid. Un jet formidabil invadează aerul. Ai zice că a strănutat un elefant. După săgeata primită în măr, jetul îl izbește pe François în față. Durerea e atît de mare, că nici nu mai poate urla. Nici nevastă-sa. Catastrofa, pe care tot ea a provocat-o, a înmărmurit-o. Se lasă o tăcere, ca aceea care precedă tunetul. Se aude doar zgomotul firelor din mustață, care ard din pricina insecticidului puternic.

Tatăl scoate atunci al doilea strigăt, de natură necunoscută, aproape supranaturală, atît de strident, că nici o vioară nu l-ar putea reda. Atît de tare, că mamei,

aflate prea aproape de unda de șoc, îi cad trei bigudiuri. Strigătul e, firește, încărcat de particule de insecticid, pe care mama le primește drept în față. Îi cad pe loc genele false. Căci nici un lipici nu rezistă la asemenea căldură. Urletul se îndepărtează treptat, iar ecoul se izbește când de-un deal, când de altul, declanșînd, în trecere, aproape toate alarmele.

– Cît am să mai stau cu această ridicolă compresă pe cap?! exclamă François, nerăbdător ca întotdeauna.

E amuzant să constați că, la aproape patruzeci de ani, el încă n-a priceput că tocmai nerăbdarea îl împinge să facă prostii.

– Încă zece minute. Așa spune prospectul, răspunde mama, ambalînd medicamentul și luîndu-și sticluța cu oă.

Lungit pe canapea, cu un prosop umed pe ochi, tatăl gesticulează ca un copil care nu reușește să adoarmă.

– Oricum, albina n-a putut ieși singură. Cu siguranță a avut complici din afară, bombăne rănitul.

– Sînt tare inteligente gîzele astea, știi?! Și uneori foarte puternice! Îl asigură mama, întinzînd delicat oja roz pe unghiile degetelor deschise în evantai.

– Nu mai spune tot ce ți se năzare! Vezi tu vreo albină suflecîndu-și mînecele și ridicînd paharul cu micile-i brațe musculoase, ca să poată scăpa?! ripostează tatăl, stînd bosumflat sub compresă.

Cumsecade, mama ridică ușor din umeri. Nu știe ce să creadă. În zilele noastre vezi atâtea lucruri neobișnuite! De curînd a văzut la televizor un piton care a înghițit o capră.

- Dar asta n-are nici o legătură! spune tatăl, atît de enervat, încît din compresă ies aburi. Pitonul care mănîncă o capră e ceva normal! Anormală e capra care ar mînca pitonul!!

Mama se gîndește un timp. Caută cu greu prin memorie; e adevărat că nu-și amintește să fi văzut așa ceva la televizor. Dar omul face zilnic noi descoperiri și ea e convinsă că un cineast va izbuti într-o zi să filmeze și așa ceva. Își privește unghiile lucind în lumină. Mulțumită de rezultat, trece la mîna dreaptă, dar constată stupefiată că o furnică se urcă pe fusta ei înflorată. E adevărat că imprimeul e deosebit de frumos, dar o furnică nu-i poate lua fusta drept cîmp cu maci; există unele limite, iar mama le vrea totuși respectate.

- Ei! Hai, du-te de unde-ai venit, în grădină! îi șoptește, amenințînd-o cu vîrfurile pensulei.

Șoptește, pentru că, dacă soțul ei află că e o gînganie oricît de mică în casă, mai golește un spray. Furnica nu pricepe nimic, fiindcă-i prea ocupată să afle cum s-au turtit macii de pe imprimeu.

- Fii atentă! Ai să mă obligi să mă apăr! insistă mama, tot în șoaptă.

Furnica nu vrea să fie ascultătoare, iar mama se simte obligată să ia măsuri, gonind furnica cu o lovitură de pensulă. Gîza rămîne cu o urmă de lac roz care, la dimensiunile ei, corespunde unui găleți întregi de cremă amețitoare. Gîngania intră în panică, total surprinsă de atac. O ia la goană pe rochie în jos, împopoțonată cu enorma pată roz.

Mama e încîntată și urmărește furnica cu privirea, ca să se asigure că ea se duce chiar în grădină. Dar furnica se răzgîndește și o ia în direcția opusă. Intrigată, mama se ridică și o urmărește discret, ușoară ca elefantul care urmărește un șoarece. Furnica ajunge lîngă scară și urcă pe perete. Ajunge la o cornișă mică. E o baghetă ornamentală din lemn, care dă ocol apartamentului. E vizibil că servește de drum multora, căci acolo se întîlnesc cîteva furnici. Trebuie să fie ora de vîrf. Tînăra doamnă a amuțit. Face cale întoarsă cu privirea, ca să afle de unde vin toate insectele acelea.

– Oricum, gîngăniile nici nu gîndesc! De-aia se numesc astfel, nu crezi? bombăne tatăl, incapabil să stea liniștit pe canapea. Telefonul, televizorul? Cine le-a inventat? Albina? Țîntarul? Întreabă, umflîndu-și pieptul, arătînd astfel că aparține rasei inventatorilor.

Mama urmează cu privirea capetele instalațiilor care merg în lungul zidului și observă furnicile care aleargă, mai grăbite ca oamenii, în drum spre serviciu. Deodată, spre marea ei surpriză, drumul se oprește într-un colț,

făcînd loc unui pod suspendat, care se întinde pînă la celălalt zid. E întocmit din aşchii de lemn, împletituri din nervuri de frunze și din lamele fine de bambus, îngrijit aliniat și legate unele de altele. Mama rămîne gură-cască. N-a bănuît niciodată că făpturi atît de mici pot avea un talent atît de mare.

- Și catedrala din Chartres? Podul de la Tancarville? Cine a construit podul de la Tancarville? Furnicile, poate?! continuă tatăl, orbit și de compresă, și de prostie.

Mama se uită la podul incredibil, gigantic și miniatural totodată, care nu-i cu nimic mai prejos decît cel din Tancarville.

- E nostim că spui asta, pentru că acolo-i chiar un pod făcut de furnici și mă întrebam cum l-au putut face, fără să le observăm! răspunde liniștită, deloc tulburată de enormitatea spuselor lui.

Tatăl oftează, sub cîrpa udă.

- Probabil că au recurs la un birou de studii pentru furnici, care a contactat furnici arhitecte. Sînt multe școli de arhitectură pentru furnici! După ce parlamentul furnicilor a votat creditele, iar banca furnicilor a deblocat fondurile pentru construcția podului! turuie mal, care se vede că a hotărît să răspundă mucalit hazului mamei.

Dar a uitat că ea n-are haz. Și nici n-a avut vreodată.

- A, da?! Incredibil! spune ea, cu naivitate. Niciodată n-aș fi crezut că furnicile au asemenea organizare, atît de asemănătoare alei noastre!

Tatăl scoate fum de sub compresă, ca un cotlet aruncat într-o tigaie fierbinte, și urlă:

- Dar cum vrei tu să construiască furnicile un pod?! O furnică are două grame! Nu există balanță cu care să-i poți cîntări creierul! Gîndește două secunde, înainte de-a spune ce ți se năzare!

O soție își crede întotdeauna soțul, mai ales cînd acesta zbiară.

- Dar podu-i chiar aici, dragule. În fața ochilor mei. Și, dat fiind numărul de furnici care merg pe-acolo, cu siguranță n-a fost construit peste noapte!

Tatăl lasă să-i scape un oftat prelung, care spune multe despre nivelul atins de exasperarea lui.

- Foarte bine. E un pod miniatural, care pendulează în casă. De ce nu? Și furnicile se folosesc de el: să fie într-un ceas bun! Cu atît mai bine pentru ele! izbutește să spună, relativ calm. Dar e im-po-si-bil ca fur-ni-ci-le să fi cons-tru-it a-cest pod bles-te-mat! E limpede?! urlă iar, gata să se sufoce sub compresă.

Mama încuviințează. Se știe bine că bărbatul furios n-are urechi să audă.

- De acord, nu furnicile, acceptă ea în cele din urmă.

Încîntat că soția și-a băgat mințile în cap, bărbatul se liniștește pe canapea.

- Dar, dacă nu furnicile... atunci cine? întreabă mama, în pofida tuturor așteptărilor.

François e gata să explodeze.

Capitolul 4

Vinovat e Artur. S-a așezat la biroul bunicului, cu o lupă în mână și cu o pensetă de epilat în cealaltă. În fața lui, o jumătate dintr-un pai tăiat cu grijă. De o parte și de cealaltă, Artur i-a lipit zece roți. Sînt perluțe de zece firfirici, montate pe bolduri care joacă rolul osiilor. În fața paiului, un minuscul sistem special va permite celui care va voi să tracteze mașina pe mai multe roți. Într-un cuvînt, ca și într-o sută, Artur e pe punctul de a construi un mic camion-cisternă. Comanditarii sînt aici, în fața lucrării, fascinați că asamblarea se face sub ochii lor. Am putea să spunem, mai curînd, în fața antenelor lor, căci e vorba de o delegație de cinci furnici.

Artur ia cu penseta ultima perluță, îi aplică o minipicătură de lipici și, cu ajutorul lupei, fixează ultima

roată a mașinii. Își pune apoi lupa și-și privește satisfăcut opera.

– Gata, am terminat, spune simplu.

Furnicile sînt încîntate și aplaudă frenetic, cu toate patru lăbuțele. Din nefericire, Artur mai mult ghicește decît aude.

– Mulțumesc, mulțumesc, pentru de trei ori nimic, le răspunde modest. Hai, la bord, vă însoțesc.

Furnicile nu se lasă rugate și se strecoară în pai, foarte încîntate să-și cerceteze noul camion.

Podul bunicului nu s-a schimbat vizibil de cînd l-am descoperit. Toate obiectele de artă vîndute oribilului anticar și-au reluat locul. De la neplăcuta întîmplare, trecerea timpului a pus iar praful la locul lui obișnuit. Bunicului nu-i plăcea să-i fie deranjată vesela cu dezordinea ei organizată. Acolo, găina nu-și putea găsi oul, dar Archi putea găsi orice, chiar și o găină. Știa precis unde punea obiectele și, la orice schimbare în propriul haos, risca să piardă controlul asupra vechiturilor. Dar acceptase în mod excepțional și în virtutea serviciilor aduse de nepotul lui națiunii, ca Artur să-și instaleze acolo un tronson din trenul electric, onoare care pe puști îl umplea de fericire. Artur avusese grijă să nu deranjeze nimic și respectase scrupulos topografia locului. Liniile lunecau, astfel, între două valize mari, înainte de a brăzda valea cărților unde a se fofila apoi prin colecția de statui africane, care

păreau să privească lung trecerea lui. Dar asta nu făcea din ele niște vițeii la poarta nouă.

Artur pune delicat paiul pe vagonul de transport, ultimul element al unui tren special format pentru eveniment.

– Am să vă însoțesc, e mai bine așa. Roțile nu-s prea sigure acum, se adresează Artur micuței cete a furnicilor, care așteaptă răbdătoare în fața gării principale.

Furnicile înțeleg semnalul și se năpustesc în vagon, ca să ocupe cele mai bune locuri. Trebuie spus că vagonul de clasa întâi e somptuos, iar furnicile n-au prea des ocazia să călătorească în condiții atât de bune.

Artur primise trenul și toate accesoriile de la bunicul lui, după aventura anterioară. Primind cadoul, băiatul chiuise de fericire aproape o săptămână întreagă. Nu mai mânca, nu mai dormea, prea ocupat cu construcția unei rețele de linii care să-i unească odaia cu cea a bunicului. Acesta îi dăduse o mână de ajutor la programarea trenurilor, a trecerilor de nivel și a haltelor. Trebuiau evitate și coliziunile între trenuri, și părinții. E inutil să spunem că Archi a trebuit să negocieze cu mână forte, pentru ca François să accepte un tren în casă. Ca regulă generală, tot ce-l scotea din rutina lui îl deranja. Era regele imobilismului, și, ca atare, considera că a avea un băiat de neținut în frâu era o grea lovitură a sorții.

Artur se lungește pe jos și aruncă o privire în vagoane. Toate furnicile s-au așezat și trepidează de

nerăbdare, ca niște copii care așteaptă un spectacol la teatrul de păpuși.

– Trenul special pleacă în direcția terminus. Atenție, se pleacă de la peronul 1! anunță Artur, ducînd mîinile pîlnie la gură, ca să imite sunetul megafonului.

Se apropie de transformator și răsuțește ușurel maneta de comandă. Trenul demarează molcom, în strigătele de fericire ale furnicilor. Artur mărește puterea, trenul accelerează și pătrunde într-un soi de defileu, printre valize. Furnicile sînt la ferestre, cu antenele în vînt, și cîntă melodii necunoscute nouă. Artur e și el foarte entuziasmat. De astă dată are pasageri!

Trenul șerpuiește prin valea cărților, iar furnicile sînt uluite la vederea munților de cunoștințe etalați în lața lor. Copilul vede cum reapare trenul, care dispăruse cu cîteva clipe mai înainte pe fundul văii. Schimbă macazul, iar locomotiva o ia pe alt drum. Merge drept către ușă, atît de rindeluită jos, că pe sub ea poate trece un nen. Artur ridică mîna și salută delegația care trece prin lața lui.

– La revedere și pe curînd! strigă băiatul, încîntat, tuturor furnicilor, care se înghesuie la ferestre, ca să-l salute.

Unele dintre ele chiar flutură în mîini bucățele de hîrtie, în loc de batiste.

Trenul se îndreaptă spre ușă, se pregătește să treacă pe dedesubt, cînd, pe nepusă masă, apare o umbră, una

ieșită drept dintr-un coșmar. Zîmbetul lui Artur îngheață. Intuiește catastrofa. Coliziunea, deraierea. Ușa se deschide brusc, frecîndu-se de trenul pe care Artur a avut prezența de spirit să-l oprească. Frîna le surprinde pe furnici, care-s aruncate înainte, într-o harababură de nedescris, mai ales zgomotoasă. Atît de zgomotoasă, că mama ciulește urechile.

– Artur! Pînă la urmă ai să faci un accident cu trenul! se vaită mama, care nu știe pe unde să mai calce.

– Numai din cauza ta era să deraieze totul! se apără Artur. Intri brusc, așa, fără să anunți, fără să bați la ușă! La trecerile de nivel, tata micșorează viteza și se uită dacă nu trece vreun tren, nu-i așa?

– Păi, sigur, se bîlbîie mama.

– Ei bine, și aici e la fel! Trebuie să fii atentă, căci un tren poate ascunde altul, adaugă Artur.

Mama îl privește pe micul șef de gară, tatuat cu vopsele de război africane, și se întreabă cu ce i-a greșit ea bunului Dumnezeu, ca să merite asemenea fiu.

– Cred că tatăl tău are dreptate: trenul ți-a sucit mințile! Te previn, nici vorbă să-l aduci în casă! precizează mama cu fermitate.

– Nici n-aveam de gînd să-l aduc. Apartamentul e prea mic. Și, în plus, e mai util aici! răspunde Artur.

Mama e ușor uluită.

– Cum adică, mai util?

Pe Artur l-a luat gura pe dinainte. Trebuie neapărat să scoată mingea pe tușă, dacă nu vrea s-o pățească.

- Mai util, pentru că... bunicul se va putea juca cu el! Adoră trenurile electrice, pentru că el n-a avut cînd era mic!

Mama nu pare cu adevărat convinsă de argumentele fiului. Privește trenul oprit la picioarele ei și vede brusc trei furnici înnebunate, care urcă în vagonul de clasa întâi. Probabil c-au căzut din pricina vreunei frîne brutale. Mama se încruntă. Furnici care construiesc poduri mai treacă-meargă, dar care să călătorească la clasa întâi, asta-i deja prea mult. Mama își potrivește ochelarii și se apleacă asupra trenului. În vagon, toate furnicile sînt cuprinse de panică. Majoritatea se ascund sub bănci, iar celelalte se lipesc de perete. Dacă-s zărite, e o catastrofă. Ochelarii trec prin fața ferestrelor vagonului, ca dinozaurul care se uită pe gaura cheii. Furnicile își dau seama și-și țin respirația. Ochelarii trec și dispar. Un oftat de ușurare străbate întregul vagon. Mama ia un aer sever. Va apela la insecticid.

- Artur, în tren sînt furnici! strigă, sigură de sine.

- Mai bine să stea în tren decît să umble peste tot, nu? răspunde fiul, fără să se sinchisească.

Mama amuțește. Copilul a avut întotdeauna un născut simț al logicii.

- Păi, sigur, într-adevăr, se simte obligată să zică.

- Atunci, fii atentă la picioare, răspunde Artur, răsucind maneta dintr-o mișcare.

Trenul demarează în trombă. Mai ceva ca rapidul. Mama tresare, furnicile-s aruncate iar peste tot, iar

vagoanele trec grăbite pe sub ușa. Mama se uită după ele, apoi la fiul ei, care îi zîmbește. Are un zîmbet forțat, care o face să creadă că iar a fost dusă de nas. Dar, neștiind natura șmecheriei, hotărăște să schimbe vorba.

- Hai! E vremea dușului!

Trenulețul merge în lungul mezaninului, oferind o ciudată priveliște a salonului. Toare furnicile sînt de aceeași parte a trenului, înghesuindu-se la ferestre, ca s-o admire. Ar fluiera de plăcere, dacă ar fi cineva atît de amabil să le învețe.

Capitolul 5

Salonul e liniștit. Probabil pentru că tatăl a plecat. N-a mai rămas decît compresa, pe care a azvîrlit-o pe canapea. El e în grădină, cu chipul umflat de arsuri. N-ar fi arătat mai bine nici dacă și-ar fi băgat capul într-un roi de albine. De altfel, tocmai asta și caută în grădină: un roi. S-a dus vremea cînd căuta pur și simplu doar să-și apere casa, înconjurînd-o cu capcane pline cu dulceață. A hotărît să schimbe tactica, să meargă la sursă. Nu va mai prinde albinele una cîte una (chiar dacă, mulțumită lui Artur, n-a mai prins nici una), ci pe toate odată. Un genocid. O bombă atomică în țara albinelor. Furia a trezit în el latura neagră a omului. Nu mai visează decît un singur lucru: să găsească roiul și să-l distrugă, dacă-i posibil cît mai aproape, pentru ca suferința albinelor să fie proporțională cu a lui. Umilința a fost prea mare și n-o poate ierta.

Iată-l deci străbătînd grădina cu pași mari, cu ochii după o albină. Gîza e tare umflată și se îndreaptă, cu siguranță, spre stup. Nu-i rămîne decît s-o urmărească. Se apleacă puțin, încercînd să treacă neobservat. Ca să fim drepti, nu se prea schimbă nimic, căci el poartă o cămașă galbenă atît de țipătoare, că și păsările mijesc ochii cînd trece. Un elefant nu-i invizibil numai pentru că-și ascunde trompa. Dar albina e prea amețită de zahărul supt ca să-și mai dea seama că-i urmărită, și intră în pădure, urmată de vînătorul tot atît de discret ca sperietoarea de ciori care străbate cîmpia.

În spatele unui grup de copaci e o poieniță, în mijlocul căreia un stejar de două ori centenar pare să facă legea. Acolo, sub una dintre primele lui crengi, și-a construit regatul regina albinelor. Stupul e foarte rotund, iar creanga groasă a stejarului l-a apărut probabil de-a lungul mai multor ierni. Albinuța se ridică ușor în zbor și se apropie de semenele ei, care bîzîie la intrarea stupului. „A bîzîi“ nu-i, fără nici o îndoială, verbul cel mai precis, cînd e vorba de albine, mai ales că se știe ce prost se au ele cu bărzăunii, iar ultimul lucru pe care trebuie să-l faci cînd te apropii de-un stup e să-i enervezi pe cei dinăuntru cu vorbe supărătoare. Să spunem deci „albine care bat din aripi“, expresie care va crea mai puține probleme și nu va supăra pe nimeni, căci, după cum știe oricine, albinele sînt fascinate de frumusețea fluturilor care, la rîndul lor,

sînt căzuți în admirația rochiilor dungate ale acestora. Deci albinele bat din aripi în stupul lor ca fluturii, și abia de-și salută colega care vine cu prada.

Ceva mai încolo, tatăl zîmbește machiavelic. Aproape salivează, ca vulpea în fața bucății de brînză. Zîmbește, dar, cum are fața umflată, nu-i mai lipsește decît un măr în gură, ca să semene cu un purcel abia scos din cuptor. De săptămîni întregi visează această clipă. Va putea, în fine, să răzbune toate jignirile, magia repetată, situațiile aproape grotești, în care a fost pus din pricina gîngăniilor diabolice. Dar, înaintea „marilor răzburări“, pe care are s-o pregătească cu minuțiozitatea unui general japonez, se bucură de „mica răzbunare“. Că ea care-i pleacă din inimă și cere un răspuns imediat.

Scrutează țărîna cu o privire de nebun, în căutarea pietrei potrivite pentru a o arunca în ele, ca să le-arate ce o să le-aștepte. Oscilează în privința pietrei, dar, în final, o alege pe cea mai mare. Care va face cît mai mult rău. Pe chipul său umflat, rîsul sarcastic dă foarte bine. Se întoarce brusc și-și potrivește noua armă, mîndru ca mamuța care iese din cuaternar. Dar scoate un urlet de jupmă, căci dă nas în nas cu un bongo-matasalai. E un fel de-a spune, căci tatăl îi ajunge doar pînă la buric. Deci un risc să-și frece nasurile! Războinicul – cel elevat – e chiar între piatră și stup, ceea ce nu poate fi doar rodul hazardului.

- Dă-te, te rog, eu... am o socoteală de încheiat! bîlguie tatăl, care încearcă să-și ascundă teama sub o aparentă singuranță de sine.

Războinicul îl privește cu ochi mari și negri, destul de mult cît să-l facă să se simtă stingher. Trebuie spus că în ochi i se văd miile de cîmpii pe care le-a străbătut, fără să fi știut vreodată ce-i frica. Așa că n-o să se emoționeze el în fața unei sperietori de ciori, chiar dacă aceasta are o piatră în mînă.

- Haide! De săptămîni de zile mă scot din sărite! Azi e rîndul meu! insistă tatăl, tot mai șovăitor.

Războinicul arată cu mîna stejarul mare și spune calm și impunător:

- Acest copac are mai bine de două sute de ani. L-a văzut născîndu-se pe tatăl tatălui tău. E cel mai bătrîn din toată pădurea și, dacă a hotărît să dea adăpost roiului, nu putem decît să ne supunem voinței și științei lui.

Tatăl rămîne ușor uluit. Nu și-a închipuit niciodată asemenea ierarhie.

- Aici sînt la mine acasă și n-o să facă legea un copac! se răzvrătește, umflîndu-și pieptul.

- Dacă gîndești așa, trebuie să-ți amintesc că nu ești la tine, ci la Archi, iar piatra din mîna ta nu-i a ta, ci a mea, răspunde războinicul, liniștit.

Tatăl se uită la piatră, mirîndu-se că ea ar putea avea proprietar. Nimic nu-i mai stupid și mai anonim decît o piatră. O întoarce și constată că pe ea sînt cioplite figuri de africani. Războinicul întinde mîna să-și recupereze

lunul. Tatăl se simte ușor pierdut. E greu să conștăți obârșia pietrei cu asemenea gravuri. În fine, lasă obiectul în mîna uriașă, întinsă spre el.

- Nu-i nimic dacă mai așteaptă! mormăie, arătînd stupul cu degetul. Mai vin eu... iar răzbunarea mea va fi teribilă! se simte obligat să adauge.

De la înălțimea lui de doi metri și treizeci de centimetri, războinicul se uită la el ca bîtlanul la un purice. François se întoarce pe jumătate, dă din umeri și se îndreaptă către casa de unde n-ar fi trebuit să iasă. Matasalaiul oftează, întrebîndu-se cum de încap atîta prostie într-un trup atît de mic.

Capitolul 6

Tatăl pune mâna pe telefonul din salon și formează un număr. Nu-i ia prea mult timp, pentru că are doar două cifre. Unu și opt.

- Alo? Pompierii? strigă, fiindcă e vizibil puțin obișnuit să umble cu aparatul. Sun din casa lui Archi, aflată pe drumul mănăstirii... da, da, face foarte bine, mulțumesc. Noi nu sîntem prea bine. Mai ales eu! zice, pierdut în explicații.

La telefon, pompierul încearcă să-l calmeze puțin.

- Ce problemă aveți? Întreabă politicos acesta.

François pare ușurat, căci a găsit, în fine, un aliat.

- Am fost atacat de un roi de albine și-aș dori să veniți să-l distrugeți, înainte ca gîzele astea antipatice să facă și alte victime.

- Sînteți sigur? Albinele sînt acum prea ocupate să adune nectarul ca să se ia de cineva, răspunde pompierul. care se vede că-si stie bine treaba.

– Am toată fața umflată! se enervează tatăl.

– Puneți puțin unt! Bine întins, ușurează, îl sfătuiește pompierul.

Lui François nu-i vine să-și creadă urechilor. El, care se bucura că a găsit un aliat, a dat peste un renegat.

– Ascultați, mi-e teamă și pentru fiul meu. E alergic și...

Pompierul îi taie macaroana.

– Artur? Vorbiți de Artur?

– Păi, da, se miră tatăl.

– E alergic la înțepăturile de albină? insistă pompierul.

– Da, de când era mic de tot, confirmă François.

– Vom veni mâine, la amiază, spune pompierul, înainte de a închide.

François rămîne ca prostul, cu receptorul în mână. Pompierul habar n-avea de povestea lui, pînă cînd a menționat numele lui Artur. Cum de se bucură de atîta notorietate un omuleț ca el? Trebuie spus că, pe vremea cînd Artur era ocupat să salveze lumile, tatăl lui era ocupat să sape gropi. Pune ușurel telefonul la loc și se întoarce, ca să se ducă la bucătărie, probabil, și să ia o bucată de unt. Dar dă nas în nas cu Archi. Surprins, face un salt înapoi.

– Scuză-mă, m-ai speriat, mărturisește François, ducînd mîna la piept.

Mai curînd mie trebuia să-mi fie frică! zice Archi, împungînd cu degetul în obrazul umflat al ginerelui. Te ai mai pățit de astă dată?

- M-a înțepat o albină! mărturisește tatăl, cam stingherit.

- Și albina asta avea mai multe ace, nu? Am impresia că te-a înțepat de o sută de ori!

- Nu, nu! Nu m-a înțepat decît o dată... în fesă, precizează tatăl, în fața lui Archi, care e uluit.

- Și fața? Ce-ai pățit la față? se neliniștește bunicul, descoperind una după alta toate dramele care au avut loc pe cînd își făcea siesta.

- Pentru asta, fiica ta e vinovată! o denunță tatăl cu aplomb. Ea avea spray-ul cu insecticid, de unde a plecat totul.

- Dar ce naiba făcea ea cu spray-ul? se alarmează bunicul.

- Încerca să-i vină de hac unei albine recalcitrante, care pînă la urmă ne-a scăpat, dar acum nu mai are nici o importanță: am reperat stupul, iar pompierii vor veni mîine să ne scape de el! explică tatăl dintr-un foc.

Archi îi aruncă o scurtă privire. Una atît de rece, că nimeni n-ar vrea s-o simtă.

- Dragă François, îngăduie-mi, fără nici o rea intenție din partea mea, să-ți amintesc că aici ești la mine, și asta pînă la bariera din lungul drumului de jos. Iar acest „la mine“ include, firește, și copacii și toate plantele care au amabilitatea să crească aici, ca și toate gîzele, inclusiv albinele, care îmi fac onoarea de a locui aici!

Mesajul are meritul de a fi limpede, iar tatăl caută degeaba, nu găsește nimic de spus.

Mama desface prosopul pe care l-a pus pe radiator, mai mult din obișnuință decît ca să-l usuce, căci caloriferul e închis încă de la sfîrșitul lui aprilie și nu încălzește pe nimeni și nimic. Dar trebuie spus că ea-i cu mîntea aiurea. Toate măruntele necazuri ale zilei, podurile, trenurile, furnicile și albinele au cam tulburat-o. Artur închide robinetul dușului și se bagă în prosopul enorm pe care mama i-l ține deschis. Ea îl învelește cu un gest generos, cum numai mamele știu să facă, și începe să-l maseze tandru.

- Uită-te aici! oftează ea, privind tatuajele războinice care n-au dispărut încă de pe chipul lui.

Nu-s desene razboinice. Ci codurile naturii, ca să gonesc spiritele rele, înainte de a mă întîlni cu minimoșii, o lămurește Artur entuziasat.

Mama pune un pic de cremă pe o bucățică de vată și încearcă să îndepărteze urmele de vopsea.

Ce mai e și istoria asta cu minimoșii? Iar drăcușorii de acolo? zice, vizibil neîncrezătoare în nici unul dintre bamele lui de adormit copiii.

Astă seară e lună plină. A zecea. Raza o să se deschidă doar un minut și aș putea-o întîlni pe Selena, vopsește confidențial în urechea mamei. Nu-i spune nimic tatei, te rog, știu că vrea să plece mîine, dar nu-ți face griji, mă întorc la micul dejun, se simte obligat să lămurească puștiul.

Mama îl privește de parcă i-ar vorbi în tibetană.

Unde ai de gînd să te duci? cere să i se spună precis.

- Ei, la minimoși, în grădină, răspunde Artur cu deconcertantă simplitate.

- A, daaa? zice mama, ușurată să vadă că nu-i decît o poveste de copii, un joc la care, amabil, a invitat-o și pe ea să ia parte.

În fond, dacă nu iese din grădină, se poate duce unde vrea.

- Bine, îți promit să nu-i spun nimic tatei, îi răspunde, complice.

- O! Mulțumesc, mami! spune puștiul, candid, îmbrățișîndu-și dragăstos mama.

Părinții se miră mereu de elanurile de tandrețe pe care doar copiii le pot avea. Mama își strînge dulce fiul la piept și-l leagănă, ca pe vremea cînd era mic.

- Pe tata l-a înțepat azi o albină, îi spune, ca să continue conversația.

- A încercat s-o omoare. Ea n-a făcut decît să se apere, răspunde Artur, deloc neliniștit pentru tatăl lui.

Mama cugetă o clipă. Aparent, a priceput miracolul prin care o albină trece printr-un pahar fără ajutorul Sfîntului Duh.

- Tu ai eliberat albina? întrebă.

Artur n-are curajul să-și mintă mama, care de cîteva minute se arată foarte înțeleghătoare.

- Dacă cineva te-ar ataca, te-aș apăra la fel, răspunde inteligent.

- E drăguț, iubitule, dar ai eliberat un animal feroce! explică mama, convingătoare ca dentistul care zice că n-o să te doară când îți scoate dintele.

- Albina?! Animal feroce?! Mamă! se indignează Artur, parcă cerîndu-i să fie serioasă cînd vorbește cu el.

- Da, feroce! Fiindcă îți poate face tot atît rău cît un leu sau un rinocer! O înțepătură mică, și gata cu aventurile lui Artur! Îl dăscălește mama, care, de astă dată, nu-i departe de realitate.

Dar lui Artur nu-i e frică. Deși mic, el știe deja că, de departe, cele mai primejdioase fapte sînt oamenii. Printr-un adevărat concurs de împrejurări, înspăimîntătorul biped cîștigă cu regularitate, tocmai de cînd va ridicat pe cele două picioare. Și, oricît ar fi de feroce, nici o dihanie nu-i ajunge nici pînă la călcîi. Nu s-a văzut nicicînd, de pildă, un animal care să jupoaie alt animal, ca să-și facă palton. Orice-ar fi, Artur înțelege neliniștea mamei, care se teme pentru micuțul ei. E plăcut, de altfel, să vezi că mama e îngrijorată. Te amuți mai puternic.

- Nu-ți face griji, mami, am să fiu atent, spune Artur, mîngîindu-i obrazul, de parcă ea ar avea patru ani. Sînt foarte popular printre minimoși, să știi. Mă jupinesc cu brațele deschise, cred că voi fi rege.

În loc de orice alt răspuns, mama surîde.

Știu că-s încă băiețel, dar acolo la ei mă simt puternic, aproape de neînfrînt! îi mărturisește mamei, care îl ascultă, cu ochii plini de iubire. Cred că Selena

mă face puternic. E foarte frumoasă și foarte inteligentă. Nu dă niciodată înapoi și e nespus de curajoasă.

Privirea lui Artur e cam pierdută, trupul i s-a muiat. Semnele n-o pot înșela pe mamă.

- Nu cumva te-ai îndrăgostit puțin de ea? îl întreabă dulce.

- Mami! se revoltă Artur. E mult mai bătrână decât mine! Are o mie de ani!

- Da?! se miră mama, cam pierdută în socoteală.

- Ar avea nevoie de tabele de transformări.

- E caraghios, aici am un metru și zece centimetri și mă simt mic, dar acolo am doi milimetri și mă simt foarte mare! o lămurește, cîstit, Artur.

Mama îl urmărește tot mai greu, căci îi lipsesc prea mulți parametri.

- Atît de mare, că nu mă tem de nimic și de nimeni, nici chiar de Maltazar! își continuă puștiul discursul, înainte de a-și da seama că a pronunțat vorba interzisă, numele care trezește teroarea, cuvintele șterse pe veci din marea carte a minimoșilor. Opt litere care, de cum le pronunți, aduc nenorocirea. Ups! îi scapă lui Artur, care deja își regretă greșeala.

Dar nenorocirea e de-acum la ușă și intră fără să bată. O siluetă ciudată apare în lumină, un chip ros de suferință. Ar putea fi Maltazar, dar nu-i decât François, cu rucsacul în spate, chipul la fel de umflat ca un măr copt uitat în cuptor.

- Pregătiți-vă bagajele, plecăm diseară! spune, hotărât.

Artur și mama sînt la fel de surprinși.

- Nu trebuia să plecăm mîine? întrebă Artur, cuprins de panică.

- Da, dar am făcut o schimbare de ultim moment și gata! Oricum, va fi mai puțină lume pe drum la ora aceea, iar căldura ne va supăra mai puțin.

- Nu se poate, tată! Nu astă-seară! imploră Artur, gata să-l podidească plînsul.

- Ești de două luni în vacanță, Artur! Și orice are un slîrșit! Îți amintesc că școala începe peste trei zile! răspunde tatăl, categoric.

- Nu astă-seară, bîiguie puștiul, total descumpănit.

Mama îi simte tristețea și, chiar dacă nu crede nimic din toate istoriile lui cu minimoși, nici chiar în prințesa Selena, mai bătrînă cu aproape o mie de ani decît el, hotărăște să-i sară în ajutor.

- Dragă, plecarea ar fi prea precipitată. Nu pot să-l las așa pe tata. Archi e încîntat să stea cu nepotul în vacanță și...

François îi taie vorba furios:

- Chiar, să vorbim despre Archi! Aproape că m-a dat afară din casă! Sînt înțepat peste tot, dar el nu s-a mișcat! Am fost agresat de indigenii pe care îi găzduiește în fundul grădinii, iar lui puțin îi pasă! Sînt sigur că, și dacă plecăm imediat, o să-i pese și mai puțin!

Mama își caută vorbele, ca să-l liniștească, dar el e un foc de nestins.

- Hai! Îmbracă-te și vino la masă! îi poruncește François lui Artur, pe un ton atît de ferm, că ar descuraja pe oricine.

Apoi își ia soția de mîneacă și o obligă să-l urmeze pe coridor.

Artur e singur și distrus. Pe obraz îi lunecă două lacrimi atît de mari, că s-ar putea duce de-a rostogolul pînă la podea. N-o va vedea pe Selena. Asta-i toată nefericirea lui. Iar restul n-are nici cea mai mică însemnătate. Zece săptămîni de răbdare exemplară. Zece săptămîni în care n-a așteptat decît cele cîteva ceasuri în care ar putea s-o strîngă iar în brațe, să se îmbete cu mireasma ei de floare regală, să se bucure de surîsul ei și să-și recapete alături de ea toată forța de care are nevoie la început de an școlar. Nimic din toate astea nu va fi posibil. Nici mireasma, nici surîsul, nici forța. Doar vidul absolut. Artur se simte o floare ofilită, cu petalele căzute în jurul vazei.

Atmosfera nu-i prea bună la masă, unde se aude doar zgomotul făcut de tacîmuri. Furculițele răspund cuțitelor și, din cînd în cînd, o lingură se bagă în vorbă. Reta și Archi stau cu nasurile în farfurii, nevrînd să li se întrevadă zăpăceală. Tatăl luptă cu bucățile de pîine, aruncîndu-le neîncetat în supă. Face multe gesturi sacadate, ca să-și ascundă nervii. Îl roade vinovăția.

Soția și-a pus șervetul la gât, dar degeaba, că încă nici nu s-a atins de farfurie. Încearcă cu disperare să înfîlnească o privire care ar putea detensiona atmosfera. Dar nimeni nu-i sare în ajutor. Oftează, iar oftatul îi exprimă perfect deprimarea, și-și lasă privirea să hoinărească prin sufragerie.

Încăperea e întunecată. Cîteva măști africane pe pereți și tic-tacul sonor al pendulei, care face atmosfera și mai grea. Un șemineu cu focul stins, negru, mort. „E, oare, ceva mai trist decît un șemineu în care focul s-a stins?” se întrebă mama și oftează iar. E adevărat că în șemineu nu se petrece nimic, dar pe șemineu un vesel alai de furnici se pregătește să traverseze încăperea. Foarte agitate, vreo douăzeci de furnici dau tîrcoale camionului-cisternă, nou-nouț, făcut de Artur, tras de un atelaj alcătuit din opt furnici voluntare. E mai multă viață și fericire în jurul căpețelului de pai decît în jurul mesei din sufragerie. Acest gînd o face să zîmbească pe mamă, care nu pare prea uimită la vederea furnicilor din camion. Dacă ele construiesc poduri, pare într-adevăr logic să construiască și vehiculele care trec pe sub punți. Dar, dacă stă și se gîndește bine, ea a mai văzut pe undeva paiul rulant. Își aduce aminte. Trenul lui Artur. Fiul ei e deci complice și, probabil, responsabil de rețeaua pe care ea o descoperă prin toată casa. E gata să vorbească soțului despre toate, dar el ia cuvîntul, ca să spargă gheața:

- Archi, tu care cunoști atît de bine natura, crezi că furnicile sînt atît de inteligente încît să poată realiza mici construcții... cum ar fi un pod?

Archi cugetă o clipă. Firește, știe răspunsul și știe și că furnicile sînt adesea mai inteligente decît interlocutorul lui. Își amintește de fraza pe care a citit-o nu de mult într-o carte foarte interesantă, care vorbea tocmai despre cunoaștere: „Cu cît Albul e mai puțin inteligent, cu atît Negrul îi pare mai prost“. Cum furnicile sînt mai negre decît cărbunele, iar tatăl e mai alb ca un purcel roz, fraza pare să fi fost scrisă pentru el.

- În nici un caz! spune, într-un final, Archi, fără să lase loc de discuție.

Preferă să mintă, pentru că știe ce scandal ar provoca tatăl dacă ar primi alt răspuns. Acum, în schimb, a rămas fără cuvinte mama. Aceasta tocmai se pregătea să le povestească celor de la masă cum, după ce se plimbaseră la etaj cu trenul, furnicile traversau chiar acum salonul, în camion.

- E imposibil! comentează tatăl, adresîndu-se soției, de parcă în tot acest timp ar fi avut totuși dubii.

Ea clatină din cap, privind camionul și atelajul de furnici, care își încep drumul pe plintă.

- Cînd ai doi milimetri înălțime, n-ai decît doi milimetri! spune tatăl, convins că a spus fraza secolului, ceea ce-i chiar adevărat într-un fel, căci La Palice, campionul lumii la această categorie, n-ar fi făcut mai bine.

Artur a deschis marea carte a bunicului. S-a oprit, firește, la desenul care o reprezintă pe Selena. Fetița are doar câțiva milimetri, dar mai mult suflet și spirit decât mulți dintre noi. Artur nu-și poate lua ochii de la poză. Nemișcată pe veci, prințesa pare să-l privească cu nesfârșită dulceață. Artur a visat luni de zile la clipa când va putea, în fine, s-o strângă în brațe, iar acum trebuie să se mulțumească doar să privească desenul. Sentimentul nedreptății absolute pune stăpânire pe el. Și-a smuls bunicul din ghearele lui M., a salvat casa din mâinile lui David și iată ce recompensă primește! E tratat ca un copil de zece ani! Nici n-are mai mulți, dar, ținând seama de circumstanțe, preferă să afirme că are o mie, ca Selena, și nimeni și nimic nu-l va împiedica să-și mulțumească iubita.

Gata s-o pună iar în ascunzătoarea ei, între două cărți groase despre Africa, Artur închide cartea, dar observă ceva mic și lucios în capătul raftului. Întinde mîna și ia un flaconaș. Acesta e cît o fiolă și are ceva gravat chiar pe sticlă. Și eticheta „mic-mare”, scrisă cu stiloul, chiar sub desenul unui tînăr care merge și, în patru pași, devine foarte mare. E destul de limpede.

Dacă Selena ar putea bea așa ceva, ar putea veni în lumea mea“ cugetă Artur, înainte de a pune flaconașul la loc în ascunzătoare, în spatele mării cărți, acolo unde l-a găsit.

Nici vorbă să-i dea Selenei să bea asemenea elixir. Dacă vrea s-o vadă, el trebuie să acționeze, înfruntînd

interdicțiile. Dar, oricum și-ar suci și și-ar răsuci în minte, în mii și mii de feluri, argumentele, Artur nu poate ajunge decît la o concluzie: va face totul, orice, ca s-o revadă pe Selena. E deci în fața unei evidențe de neocolit. Inspiră adînc, se ridică și ia valiza uriașă. Scoate din ea luneta, obiectul fără de care nu poate ajunge la minimoși. Deschide larg fereastra și, în cîteva secunde, face o funie din numeroasele țesături orientale aruncate pe dușumea. Lansează funia afară și urcă pe pervazul ferestrei, dar tocmai atunci se deschide brusc ușa. În fața lui Artur, care-i gata să sară pe fereastră, cu funia în mîină, apare Archi. Un flagrant delict perfect, așa că Artur nici nu se mai obosește să se apere.

– Am putea sta cîteva clipe la taifas, înainte să dispari în noapte? întrebă bunicul, calm și inteligent.

Artur șovăie o clipă, apoi își trage piciorul înapoi și se așază pe pervaz. Archi își privește o clipă nepotul. E atîta iubire în ochii lui! Iubire și respect. Artur e pentru el ca o oglindă. Își amintește de băiețelul care a fost, mereu neînțeles, mereu în conflict cu adulții, care nu văd decît realitatea din fața lor, fără să și-o închipuie nicicînd și pe cea din jur. Astă-seară, de pildă, adevărul lui Artur e dincolo de al tatălui său. Băiețelul e îndrăgostit și va face imposibilul ca să-și întâlnească iubita. Lumea-i a visătorilor, iar Artur pleacă s-o cucerească. Archi face cîteva pași în odaie și se așază în fotoliul său.

- Știu ce simți, Artur. Nedreptate. Lipsă de înțelegere. Dar acum ești mare și trebuie să pricepi că nu poți face doar ce vrei, îl lămurește calm bunicul.

- Dacă asta înseamnă să fii mare, atunci vreau să rămân toată viața mic! răspunde Artur, convins.

Archi zîmbește, căci îl emoționează vioiciunea și simțul umorului de care dă dovadă nepotelul lui.

- Asemenea încercări te fac să crești, Artur. Mulțumește Cerului că-ți trimite astfel de mesaje.

- Ce mesaje? Nu pricep nimic, bunicule! Înțeleg doar că tata nu pricepe nimic! obiectează Artur, care începe să se neliniștească.

- Tatăl tău are logica lui, tu o ai pe a ta. Trebuie să înveți să trăiești, ținînd cont de diferență. Dacă vrei ca el să te respecte și să accepte că ești diferit, și tu trebuie să-l înțelegi și să-l respecti așa cum e, explică Archi cu multă înțelepciune.

Dar lui Artur îi dau lacrimile.

- Bunicule, mi-a atît de dor de Selenă! Cred că am să mor dacă n-o văd! plînge cu sughițuri, nemaiputînd să-și ascundă sentimentele.

Archi se ridică și vine și el pe pervazul ferestrei. Își pune un braț peste umerii nepotelului.

Timpul nu poate înrîuri iubirea, Artur. Am stat trei ani în temnițele lui M. Blestematul și n-am rezistat decît datorită bunicii. Surîsul ei frumos, pe care nimeni nu mă putea opri să mi-l închipui, și toată iubirea pe care mi-o trimitea, pe care nici un călău n-o putea opri. Porți

Întotdeauna în suflet chipul Selenei și nimeni nu ți-l va putea lua. Nici chiar timpul.

Artur nu-și mai poate ține prea mult lacrimile și iată-le alunecându-i pe obrăjori. Sînt lacrimi frumoase, care, ca niște lupe, măresc în trecere toți pistruii de pe chipul lui Artur. O batistă ar fi bine-venită.

Capitolul 7

Tatăl scoate batista din buzunar, dar nu pentru fiul său. Ci ca să curețe splendidul cap de berbec care tronează în fața mașinii. O statuie frumoasă, argintată, emblema mărcii și mândria lui. „Un berbec în față și optzeci de cai putere în spate”, glumea adesea tatăl, căci, de cum se apropia de mașină, se simțea invincibil. Mașina avea probabil chiar forța și puterea care îi lipseau bărbatului. De aceea o alinta neînterupt, adesea făcându-și soția geloasă.

- Șterge-te pe picioare înainte de a urca! îi spune soției, care abia a ieșit din casă.

Mama lasă bagajele la ușă, dă din umeri și pleacă după celelalte. Tatăl se simte cam ridicol și, ca întotdeauna, enaț și mai abitir berbecul.

Așezat în pragul ușii deschise, Alfi își admiră apînul, trist ca broasca în vasul cu agheasmă. Îl

privește cum desface nodurile funiei, de parcă ar încerca să înțeleagă regulile unui nou joc. Dar Artur nu se joacă. Din contră. În scurta-i viață, n-a fost probabil niciodată atât de grav. Ca și cum ar fi îmbătrânit de pe-o clipă pe alta. Archi îl încurajează din priviri, căci nici o vorbă nu-i poate stinge necazul. Alfi înalță capul, întrebându-se dacă păianjenul care intră pe ușă are vreo legătură cu jocul. În principiu, nu, dar de ce merge, oare, în aceeași direcție cu Artur, ca și cum l-ar urma? Cățelul dă ușor din coadă. Nu se știe niciodată. Dacă-i joc, chiar unul de neînțeles, trebuie să participe și el.

- Te aștept jos, zice Archi, știind din experiență că singurătatea face uneori lucrurile mai puțin greu de suportat.

Archi trece prin fața lui Alfi, care nu pierde păianjenul din ochi. Artur termină de umplut rucsacul, iar arahnida se așază deasupra lui. Păianjenul începe să-și toarcă la iuțeală firul lung, mai tăcut ca un curent de aer. Dacă jocul e chiar un soi de cine pe cine, nu va întârzia să câștige. Alfi începe deci să latre, ca să-și avertizeze tovarășul. Artur se apropie de cățel, scăpînd astfel de sărutul păianjenului.

- Mă întorc repede, Alfi. Nu-ți face griji! Va fi o încercare și pentru tine, ai să vezi. Are să te facă să crești! îi spune drăgălaș Artur, mîngîindu-i capul.

Alfi nu înțelege prea bine mesajul. Numai oasele cu măduvă l-au făcut să crească și nu vede ce soi de încercare ar putea să roadă cu dinții.

Păianjenul coboară deasupra capului lui Artur. Sigur, nu-și uită planul, dar n-are noroc, căci puștiul se ridică iar, ducându-se la rucsacul deschis. Păianjenul face o pauză, vizibil obosit de întregul du-te-vino. Alfi vede gîngania păroasă trăgîndu-și în sfîrșit sufletul. Îine între labelle din față ceva care pare greu, cam cît un sfert din trupul lui. „Dar ce-o fi ducînd, de fapt?” se întreabă Alfi. Cățelul mijeste ochii și vede un bob de orez. E mai curînd mirat. Nu cunoaște chiar toți păianjenii, dar dă pentru prima oară de unul vegetarian. Faptul îl intrigă și mijeste mai abitir ochii. Pe bobul de orez scrie ceva. Asta-i, Alfi a priceput. Nici vorbă de cine pe cine, ci de o șaradă. Oare de cîte ori a adormit el, privindu-i pe Artur și pe bunicul lui jucînd acest joc adormitor? Se pune pe latrat, și ca să-l anunțe pe Artur că are un nou partener de șarade, și ca să-l arate păianjenului că n-are deloc chef de joacă.

- Da, vin! răspunde Artur, care n-a priceput mesajul.

Urmînd firul, păianjenul face cale întoarsă, apoi pleacă iar spre Artur. N-ar fi acceptat niciodată misiunea, dacă ar fi bănuț-o atît de obositoare. Artur închide rucsacul și-l aruncă pe-un umăr. Păianjenul își țese iar firul și-și dă drumul să lunece, tras în jos de greutate și de oboseală. Dar ratează iar lovitura, căci de astă dată Artur se îndreaptă spre ușă. Atunci scoate un urlet. Un strigăt disperat. De parcă viața i-ar depinde de asta. Firește, acel urlet venit din străfundurile inimii e minuscul pentru Artur, care n-are urechea atît de

fină, încît să-l poată auzi. Abia de sesizează un scîrțîit ușor, despre care crede că vine de la parchetul bătrîn și foarte obosit. Dar, din fericire pentru păianjen, Alfi l-a auzit. Nu-i vorbește limba, dar suferința e universală, iar în strigătul lui e tare multă suferință. Cățelul vine atunci în fața stăpînului. Cu labele desfăcute și cu urechile pleoștite. Ai zice că-i un adevărat portar.

- Ce-i, Alfi? Nu vrei să plec, nu-i așa? Întreabă Artur, zîmbitor. Nu cred că am de ales, înțelege-mă. Hai, dă-te la o parte.

Artur forțează puțin trecerea, dar Alfi nu se mișcă și latră răgușit, nemailăsînd să planeze vreo îndoială asupra mesajului. Artur a înțeles. Lasă ușurel ruscacul jos și-și privește cățelul, încercînd să descifreze indescifrabilul. Degeaba latră Alfi iar și iar, Artur pricepe tot mai puțin. Înțelege doar că vestea trebuie să fie importantă, altfel cățelul n-ar mai insista. Artur se simte cam pierdut, răsuflă din greu și se întoarce, ca pentru a căuta indicii altundeva. Dar, pe nepusă masă, dă nas în nas cu un păianjen epuizat, care duce un bob de orez între labe. Îl privește uimit, apoi, ca printr-un reflex, bagă mîna pe sub gînganie. Aceasta pare foarte slabă și ar putea cădea în orice moment. Păianjenul atîta aștepta: dă drumul bobului de orez în mîna lui Artur, înmînînd astfel mesajul care îi fusese încredințat.

Înmărmurit, băiețelul se uită la bobul alb și e gata să-l ia la întrebări pe mesager, dar păianjenul s-a și făcut

nevăzut, astfel că totul pare și mai misterios. Alfi dă din coadă, încântat că a luat parte la operațiune. „Dar ce-o fi trebuind să fac cu un bob de orez?” se întreabă puștiul, înainte de a zări măruntele semne zgîriate pe bob. Se repede în biroul bunicului și ia lupa de care s-a folosit pentru a construi camionul furnicilor. Atunci bobul de orez îi apare deodată enorm, ca o piatră albă pe care-i scris un singur cuvînt: „Ajutor!” Artur înmărmurește, cu gura căscată. Păianjenul a venit să-i aducă personal mesajul. Cine ar putea, oare, să aibă atîta încredere în el, un omuleț abia de zece ani, dacă nu minimoșii? Dar, dacă sînt atît de deznădăjduiți, încît el este singura lor speranță, înseamnă că-s într-o situație foarte îngrijorătoare.

– N-avem nici clipă de pierdut! îi spune Artur tatelului, învîrtindu-se de trei ori jur-împrejur, în căutarea ieșirii.

Puștiul coboară cu pași de pluș, ca și cum s-ar pregăti să dea spargerea secolului, mai suplu chiar decît pantera roz. Salonul e pustiu. Nici un tată la orizont, ceea ce-i o veste bună. Iuțește pasul și se năpustește în bucătărie, unde a observat umărul bunicului. Intră pe ușă, e gata să-și arunce pe mama și amîndoi încep să urle.

– Artur, m-ai speriat! îi reproșează mama, ducînd o mîină la inimă, ca și cînd aceasta era gata să-i stea în loc pentru atîta lucru. Adu mai repede rucsacul la mașină, tata așteaptă să închidă portbagajul!

- Imediat! Tocmai îmi iau rămas-bun de la Papi și de la Mami, răspunde Artur, încercînd să scape de ea.

- Bine, aștept! îi răspunde mama, căci mai ușor scapi de hîrtia de prins muște decît de ea.

Artur n-are vreme să umble cu mofturi. Îi pune amîndouă mîinile la spate și o împinge pur și simplu afară.

- Vreau să-i spun un secret bunicului, înainte de plecare, un secret ca între bărbați! spune, trîntindu-i mamei ușa în nas.

- Artur, exagerezi! se indignează Archi, în fața atitudinii nepoțelului, dar îi citește numaidecît pe chip spaima care a pus stăpînire pe el. Ce-i, Artur? întrebă bătrînul, neliniștit.

- E îngrozitor! bîiguie Artur, cuprins de panică. Mi-nimoșii! Sînt în primejdie! Mi-au cerut ajutorul! Trebuie neapărat să facem ceva!

- Liniștește-te, băiete, liniștește-te! spune Archi, cuprinzîndu-l după umeri. Ai primit un mesaj?

- Uite! Pe bobul de orez! insistă Artur. Un păianjen mi-a adus mesajul! Trebuie să facem ceva repede, înainte de a fi prea tîrziu! Nu vreau s-o pierd pe Selena, bunicule! Înțelegeți?! spune, gata să izbucnească în plîns.

- Liniștește-te, Artur, te rog! N-ai să pierzi nimic și pe nimeni! spune Archi, hotărît, încercînd să-l calmeze cît mai iute. Ce păianjen? Ce mesaj?

Artur ia mîna bunicului și-i pune în palmă bobul de orez. Scoate apoi din buzunarul de la spate lupa și i-o întinde.

- Uite, pe bobul de orez! E scris! Uită-te și tu!

- Un mesaj? Pe un bob de orez? Minimoșii își scriu mai curînd mesajele pe frunze luate din copaci, comentează Archi, punîndu-și ochelarii.

- O frunză n-ar fi ajuns niciodată la mine. Au scris mesajul pe un bob de orez, ca să-l poată aduce pătânjenul, explică puștiul cu o logică de fier. Hai, citește!

Tocmai cînd bunicul își pune ochelarii și se pregătește să privească bobul prin lupă, tatăl deschide ușa și îl lovește peste umăr. Bobul de orez își ia zborul.

- O! Scuză-mă! Își cere tatăl iertare, deși nu-i prea jenat că l-a lovit.

Lui Artur nu-i vine să-și creadă ochilor. Nu-i catastrofă în care tatăl lui să nu fie amestecat. La clubul calamităților ar fi chiar membru fondator. Băiatul se aruncă pe podea și caută în patru labe importantul mesaj.

Artur, ce faci acolo? Întreabă tatăl, deja enervat.

Eu... caut un cadou pe care i l-am făcut bunicului și pe care tu l-ai trimis la plimbare, cînd ai deschis ușa! se enervează Artur.

Tatăl dă, indiferent, din umeri.

De unde să știu eu că era în dreptul ușii?!

Artur cercetează toate găurile din parchet, dar nu găsește nimic.

- Bine! Artur, ajunge! Ne-așteaptă un drum lung! se enervează tatăl, luându-și fiul de mîneacă. Archi are o lupă frumoasă în mîină, sînt sigur că-l va găsi.

Artur se zbate cum poate, dar forța tatălui este invers proporțională cu mintea.

- Lasă-mă, cel puțin, să-l îmbrățișez pe bunicul! insistă Artur.

Tatăl nu-l poate refuza și-i dă drumul pentru cîteva clipe, rămînînd totuși lîngă el. Artur se apleacă spre bunicul și, sub pretext că-l sărută, îi șoptește mesajul.

- Pe bobul de orez scria: „Ajutor!“

Mirat, bunicul îl sărută pe un obraz.

- Ești sigur? șoptește la rîndul lui.

Artur se preface că-l sărută iar.

- Sînt sigur! Trebuie să facem ceva!

Archi schimbă locul și-l sărută și pe celălalt obraz.

- Să văd ce pot face.

Artur întoarce iar celălalt obraz.

- Nu-i părăsi, bunicule, te implor! spune, cu vocea sugrumată de emoție.

La al șaptelea pupic, François începe să se întrebe dacă nu cumva rîd de el.

- Ei bine! Trebuie să plecăm! Avem de făcut un drum lung și trebuie să mergem încet! le spune, elegant ca un șofer de camion.

Archi și Artur se despart cu greu. François aruncă mesacul fiului în portbagaj, iar Artur schimbă noi priviri cu bunicul, în pragul ușii.

„Nu-ți face griji!” dă de înțeles Archi, fără să scoată vreun sunet.

Artur îi răspunde zîmbind, chiar dacă inima nu-i e veselă.

- Hai! În mașină, Artur! strigă tatăl, încercînd fără succes să imprime vorbelor lui puțin umor, mai rău ca belgianul care spune o poveste belgiană.

Artur urcă bosumflat. Tatăl dă ocol mașinii, lustruind în trecere, pentru ultima oară, capul berbecului care tronează pe botul ei. De parcă dihania ar urma să conducă. Mama e deja la bord, bine înfiptă pe scaunul din față. Ea se instalează întotdeauna prima, deci vreun sfert de oră își tot pune centura. Cum asta îl enervează pe soțul ei, de-a lungul vremii femeia a prins obiceiul de a urca prima.

- Ți-am luat pungi, dacă vrei să vomیți! îi spune ea amabilă fiului, de parcă i-ar fi cumpărat bomboane.

Ținînd seama de viteza cu care conduce tatăl lui, nu-i mai un pericol de grețuri, e tentat Artur să-i răspundă. Dar preferă să se întoarcă spre parbrizul din spate și să se uite după bunicul, care a rămas pe peron. François urcă în mașină și-și freacă mîinile, înainte de a răsuci cheia în contact. Cei optzeci de cai ai mașinii încep să necheze, chiar dacă două treimi dintre ei nu vor folosi niciodată

la nimic. Chiar dacă n-au știut niciodată să nechez. Tatăl afișează un surâs fericit, ca preotul când bat clopotele de Paște.

- Țineți-vă bine, am plecat, spune încântat, m-nvrînd frîna de mînă.

Mașina ia încet-încet, viteză. Artur vede cum se depărtează bunicul, făcîndu-i semne de adio cu mînă. Mai vede cum se depărtează și casa unde a petrecut cele mai frumoase săptămîni din viață.

Brusc, Alfi, care-și trecuse vremea urmărind păianjenul care făcea cale î ntoarsă, își dă seama că zgomotul motorului e adesea sinonim cu plecarea. Coboară scări în goana mare și se aruncă afară, trecînd printre picioarele lui Archi, care se clatină.

Mașina iese de pe proprietate, dar în lungul drumului au fost instalate lumini misterioase. Tatăl înalță sprîncenele și încetinește lin. Nu-și amintește că pe acolo ar fi reflectoare. De fapt, sînt bongo-matasalai care au alcătuit pentru scurtă vreme o gardă de onoare luminînd drumul cu torțele în mînă. Artur se uită la ei impresionat de frumoasele lor chipuri de războinici, la lumina de noapte a torțelor.

- Ce-or fi făcînd, de ce-or lumina drumul așa?! Poate provoacă un accident! spune tatăl, care nu scapă nici ocazie să protesteze.

Mașina trece de magnifica gardă luminoasă și pierde în beznă. Numai ochișorii ei galbeni mai privesc

o vreme în zare. Războinicii sînt gata să intre în cort. Alți se rostogolește pe drum, urmărind mașina. Bongo-matasalaii n-au avut vreme de el. Nu pot decît să l privească cum dispare, la rîndul lui, în noapte, urmărindu-și stăpînul.

Capitolul 8

Archi și Reta stau cam abătuți în fața casei. – Nu-ți face griji pentru Alfi, fuge cinci minute și vine înapoi. Îi e frică de întuneric, spune bunica, luându-și soțul de braț, ca să intre în casă.

– Nu-mi fac griji pentru Alfi, ci pentru Artur, răspunde Archi.

Închide ușa și trage zăvorul, mașinal.

– Pune prea mult la inimă povestea asta și n-aș vrea să se simtă nefericit!

Bunica zîmbește.

– Artur e un copil, e prima oară că suferă din dragoste și cu siguranță că nu va fi și ultima. Din nefericire!

Archi oftează. Nu-i prea plac toate astea.

– Și dacă a zis adevărul? Dacă minimoșii sînt în primejdie? N-am eu, oare, datoria să le sar în ajutor? insistă bunica.

Bunica se apropie de el și-l ia de mână.

– Archi! Nepotul tău are o imaginație debordantă și-și dorește atît de mult să-și revadă prințesa, că ar putea inventa orice! Chiar și povestea cu mesajul scris pe bobul de orez! Doar mi-ai spus că minomoșii scriu numai pe frunze, nu?

– Da, firește, aprobă cu îndoială Archi, dar un păianjen n-ar fi putut căra frunza pînă la Artur. Bobul de orez e mai ușor de transportat.

Reta îi zîmbește. Cînd vorbește de minimoși, și bunicul are aerul unui băiețel de zece ani.

– Archi, seminția minimoșilor e mai veche de o mie de ani și a supraviețuit tuturor catastrofelor. De-aia și sînt azi atît de puternici.

– Da, cam ai dreptate, acceptă bunicul.

Au crescut, trecînd prin toate încercările, așa cum va face și Artur, adaugă Reta.

Da, dar... sînt toți atît de mici! gîndește Archi cu glas tare, gata să-ți rupă inima.

Reta îl sărută pe frunte.

Și tu, tu ești cel mai mic dintre toți! Hai la culcare. Noaptea e un sfetnic bun, spune bunica, îndreptîndu-se către scară.

Bine... mai verific o dată dacă totul e bine închis și eu și eu, zice Archi.

Reta nu răspunde și dispare sus, pe scări. Archi pare omîinat de cele cîteva secunde tihnite. Oftează din greu, îi parecă astfel și-ar trage mai bine sufletul. Reta are,

firește, dreptate. Poate că nici n-are de ce să-și facă griji, iar mesajul zgîriat pe bobul de orez nu-i decît jocul unui copil. Unul adorabil, plin de imaginație. Resemnat, Archi urcă, la rîndul lui, scara, dar îl intrigă un ușor scîrțîit sub picioare. Caută pe dușumea și observă o pată mică și albă, ca un bob de orez. Îngenunchează și găsește bobul cu ajutorul lupei. Îl pune în palmă și-l sucește, pînă poate citi limpede ce scrie pe el.

– „Ajutor!“ șoptește Archi, înspăimîntat de cele citite.

Artur n-ar fi putut să scrie atît de mic niciodată, nici măcar cu ajutorul lupei. Deci nu mai încape nici cea mai mică îndoială: minimoșii sînt pur și simplu în primejdie.

Mama lui Artur mai vomită o dată în punga deja foarte plină. Tatăl bombăne. Gîndul că ea ar putea vomita și pe scaun nu-i dă pace să se concentreze asupra volanului. De aceea merge așa, în zigzag, ceea ce o face pe soția lui să nu se simtă prea bine. Artur stă în aceeași poziție, în genunchi pe bancheta din spate, cu privirea întoarsă. Dar n-are prea multe de văzut, cu excepția norilor de praf ridicați de mașină, care bat ușor în roșu, din cauza farurilor din spate. Mama simte că iar îi urcă ceva în gît. Cum nu mai are punga, declanșează alerta roșie.

– Cred că ar trebui să ne oprim la stația de benzină, acolo! spune, cu vocea ciudat de răgușită.

- Dar rezervorul e încă plin! răspunde tatăl. Și, în plus, benzinăriile din mijlocul câmpiei sînt mai scumpe decît celelalte!

- Păi nu ca să-l umplem, ci ca să mă golesc! se enervează mama, al cărei chip spune destul de multe.

Mai îngrijorat de scaune decît de soție, François ia hotărîrea să oprească pe esplanadă, în fața benzinăriei. Mama nici n-așteaptă să oprească, că se și dă jos. Traversează parcare în goana mare, ținîndu-și amîndouă mîinile la gură, mergînd drept la toaletă. Tatăl privește cîrbit la cei doi saci plini cu vomă, care stau jos, în fața scaunului de lîngă el. Se strîmbă, îi ia cu vîrful degetelor și iese din mașină, căutînd pubela care ar putea accepta armenia deșeuri, aproape nucleare.

Plictisit de tot acest du-te-vino, Artur suspină și privește praful care se reazăză ușurel pe pămînt. Sînt luminoase, de altfel, toate particulele care, luminate de neonele benzinăriei, formează norișori în văzduh, ca bulgii de zăpadă cînd sînt purtați de vînt. Deodată apare Alfi, ca Yetti din viscol, scoțînd aburi. Chipul lui Artur se luminează. Singurul lui prieten, cel mai frumos cățel din lume, l-a urmat pînă aici. Artur nu-și vine în fire. Cum de s-a putut îndoii, fie și numai pentru o clipă, de cel mai credincios tovarăș al lui?! Fără să știe, Alfi i-a salvat viața și lui Artur și, probabil, și minimoșilor. Puștiul coboară din mașină, iar cîinele îi sare în brațe.

Alfi, drăguțule! strigă Artur, strîngîndu-l tare de tot.

Cîinele a scos limba de-un cot și abia dacă se mai țir pe picioare de oboseală.

– Providența mi te-a trimis! Ai să-mi faci un mai serviciu! exclamă băiețelul, ținându-i capul în palme.

Cîinele ridică ușor urechile, parcă regretînd că venit.

Mama izbutește să-și spele fața și se uită dacă n cumva și-a pătat frumoasa rochie înflorată. Soțul apare în pragul ușii și se strîmbă la ea, cu o grimasă ușoară de tradus: „Grăbește-te, am pierdut deja destulă vreme cu toate prostiile tale!” Biata de ea își aranjează rochia la iuțeală, aruncă o privire în oglindă și renunță. Cu atît mai rău, pînă la sosire va arăta ca o cîrpă. Ajun amîndoi la mașină, iar mama îi aruncă o privire maternă fiului. Artur s-a făcut ghem, înfofolit în pătură cu carouri.

– Doarme deja! șușotește ea, ca să-și oblige soțul să se facă la fel.

– Foarte bine. Așa o să trîncănească mai puțin pe drum, răspunde tatăl tot în șoaptă.

– Nu-i frumos să spui așa, nici n-a deschis gura din cînd am plecat! spune mama, pe ton de reproș.

Tatăl bombăne un răspuns care nu vrea să spună nimic, s-ar zice că în engleză. Artur e sub pătură și începe să sforăie. Mama încearcă să audă mai bine. Cînd ciudat sforăit pentru un băiețel de zece ani!

- Probabil că are polipi, de sforăie așa! Poate ar trebui să-l consulte un medic?! cugetă mama, cam neliniștită.

- Dar de sforăitul ăsta ce zici? răspunde tatăl, pornind motorul. Optzeci de cai, și toți au polipi. Țăsta da, sforăit! mlaugă, mîndru ca băutorul de bere după ce-a rîgîit.

Capitolul 9

Acasă, Reta sforăie. Neliniștit, Archi nu numai că nu izbutește să pună geană peste geană, dar fluieratul ei pe nas, care cutremură tăblia patului, îi compromite și mai abitir somnul. Cum poate, oare, o bunicuță cu un aer atît de fragil să rivalizeze cu un pickhammer de ultim model? Doar o oală sub presiune i-ar putea ține piept. Archi se sucește în pat, tresărind tot mai des. Dar asta n-are nici un efect asupra bunicii, căreia doar îi modifică linia melodică a sforăiturilor. Ce mai, acum sînt ceva mai puțin monotone.

Archi se uită la pendulă. Chiar și acul cel mare vibrează în ritmul sforăiturilor Retei. Arată totuși ora: peste un minut, va fi douăsprezece fără un sfert. Mai sînt cincisprezece minute pînă la ceasul fatidic, cînd raza de lună va lumina luneta, deschizînd trecerea spre lumea minimoșilor. Archi se gîndește. Firește, Reta

i-a adus toate argumentele și-i adevărat că trebuie să fii sănătos pentru asemenea aventuri, iar el nu mai e tânăr. Pe de altă parte, e ceva teribil să te creadă laș minimoșii. Dar e și mai rău ca propriul nepot să te creadă trădător. Dar, lăsînd la o parte încrederea și trădarea, dacă minimoșii sînt, pur și simplu, în primejdie? Va putea sta, oare, în pat, suportînd pînă în zori sforăitul sacadat al Retei? Archi își ține o clipă răsufierea, apoi oftează din greu.

Da, îl va suporta. Sînt deja douăzeci de ani de cînd o ascultă seară de seară și, chiar dacă-i o noapte deosebită, pînă la urmă tot vin zorii. „Mîine va fi soare și pe ulița noastră“, se consolează Archi, ghemuindu-se în așternut. Chiar dacă nu doarme, tot e confortabil. Dar, tocmai cînd iei o hotărîre, sorții îi place adeseori să te sîcîie, trimițîndu-ți ceva enervant, care schimbă totul. Ca atunci cînd vrei să faci duș și vezi că nu mai este apă caldă. Deci, tocmai cînd Archi s-a ghemuit în fundul patului, cineva bate la ușa de intrare. Nu-i o bătaie ușoară, care să te trezească lin, ci un adevărat răpăit de robă, de parcă o întreagă cireadă de bivoli ar interpreta un număr de step. Archi tresare, Reta surîde. Cu vată în urechi, biata bunică n-aude decît un susur dulce și plăcut. Sînt cincisprezece zile de cînd își pune noaptea vată în urechi, pretextînd că sforăitul lui Archi n-o lasă să doarmă. Soțul ei, mereu politicoș, nu i-a mărturisit niciodată că, în realitate, chiar sforăiturile ei o trezesc noapte de noapte. Politețea e întotdeauna răsplătită, iar

astă-seară Archi binecuvîntează formidabilele bucățele de vată.

Se ridică dintr-un salt, își pune la iuțeală pantofii și se năpustește pe culoar. Loviturile din ușă sînt la fel de zgomotoase, dar ceva mai rare, probabil fiindcă acum cel din spatele ușii a cam obosit. Archi își încheie halatul și se ține de balustradă, să nu cadă pe scări. Se întîmplă adesea, cînd te năpustești ca el. Bunicul trage zăvorul și deschide larg ușa, fără măcar să privească pe vizor cine îl deranjează în plină noapte. Surpriza îi e cu atît mai mare.

- Artur?! exclamă Archi, privindu-l cu ochii lui rotunzi pe omulețul rupt de oboseală, care gîfăie de mult. Dar ce faci aici?! Și părinții tăi? Mașina unde-i?! se neliniștește numaidecît. Artur nici măcar nu izbutește să răspundă, prea ocupat să-și tragă sufletul. Archi își ia nepotul de umeri și-l ține bine, ca să-și vină în fire. Nu cumva ați avut un accident? se neliniștește.

- Nu! Am fugit! izbutește să articuleze băiețelul. Bunicul e uluit, șocat de consecințele unui asemenea gest. Bunicule, mai avem foarte puțină vreme! Acum apare raza de lună! spune Artur care, chiar dacă abia mai are suflare, și-a păstrat toată logica.

Archi e impresionat de tenacitatea omulețului. Îi aduce atît de bine aminte de sine însuși, cînd era mic. Același păr blond, același cap tare, aceeași minte mustind de idei. Archi nu poate uita voiajul pe care l-a făcut cînd avea zece ani. Tatăl lui îi dăruise un peștișor

roșu, cîștigat la tîrg. Nimic nu-l întrista mai tare pe micul Archi decît să vadă cum peștișorul roșu se făcea verde de-atîta învîrtit în borcânașul lui din sticlă.

E firesc deci că a plecat la drum, ca să ducă peștișorul la mare. Abia jandarmii din Trouville l-au găsit pe micuțul Archi și i-au anunțat părinții. Dar nici părinții, nici jandarmii n-au crezut vreodată că băiețelul mersese pe jos cei o sută și treizeci de kilometri care despărțeau casa lor de mare. Se gîndiseră, desigur, la un complice din afară, dar pe atunci bunicul n-avea decît zece ani și nici unul dintre prietenii lui nu putea fi bănuît că ar fi avut permis, mai ales de condus mașina. Firește, tatăl îi trăsese lui Archi o săpuneală bună, dar băiatului puțin i-a păsat. Nu voia decît să știe că peștișorul, despre care tîrgovețul zicea că venise din China, a putut găsi drumul pînă acasă. Nimic uimitor deci că măcar ceva din micul Archi se regăsește în Artur.

- Bunicule! Ai să visezi mai tîrziu! spune puștiul, care și-a tras sufletul. Tu du-te și caută luneta, iar eu îi anunț pe matasalai! adaugă și dispăre pe drumul care duce în pădure.

Înnebunit de ritmul trepidant care i-a fost impus în timpul nopții, Archi se învîrtește puțin ca titirezul, apoi o ia la goană spre pod.

Artur n-a trebuit să fugă prea mult. De cum a ajuns la liziera pădurii, cei cinci războinici în ținută de paradă l-au și ieșit în întîmpinare.

- De unde știați că am să mă întorc?! se miră Artur.

- Noaptea-i tihnită și, când fugi, răsuflă mai tare ca un căprior în primejdie. Te-am auzit venind de la zece kilometri! răspunde șeful, îndreptându-se către stejarul cel mare.

Archi se dă de-a dura în podul casei, abia reușește să nu calce pe trenuleț, se poticnește într-un maldăr de cărți și ricoșează în birou. Se ridică în patru labe, trage cufărul greu de sub radiator și regăsește indispensabila lunetă.

Bongo-matasalaii și-au desfăcut vestitul covor cu cinci încrengături. Fiecare războinic se așază în capul câte uneia dintre ele. Gîfîind, Archi ajunge chiar în timpul ritualului. Artur ridică piticul din grădină, care tronează după obicei la picioarele stejarului celui mare. Archi desface trepiedul și înfige la iuțeală luneta în gaura atît de îndemînatic ascunsă de pitic. Îi verifică reglajele și-și privește ceasul.

- Fix miezul nopții! zice, mîndru că și-a împlinit misiunea la timp.

Toate fețele se întorc spre cer. Acum, raza de lună trebuie să bată în lunetă și să deschidă trecerea. Dar un nor enervant se întinde pe cer, ca o pisică mare și leneșă care nu ține seama de lătratul cîinilor de după gratii. Artur privește încordat în noapte. Știe că, dacă norul blestemat nu dispare numaidecît, va fi o catastrofă. Soarta unui popor e, poate, în joc, sub norul blestemat,

căruia puțin îi pasă de asta, ca și de prima lui picătură de ploaie. Artur trage cu coada ochiului la șeful războinicilor, dar chipul acestuia e impenetrabil. Nu poate afla nimic de la el. Băiețelul trebuie deci să suporte insuportabilul, adică un întreg minut de tăcere, șaiszeci de secunde atât de lungi, că și-ar putea povesti întreaga viață, în șaiszeci de capitole.

Dar cerul nu-l poate părăsi. Nu după ce și-a luat talpășița, după ce a mers mai mult de douăzeci de kilometri prin noapte, și-a abandonat cîinele și nu i-a spus nimic mamei. Oare de cîte ori i s-a explicat că strădaniile sînt întotdeauna răsplătite și că tenacitatea e una dintre cele mai frumoase calități? Artur ia deci hotărîrea de a rămîne încrezător. Dar se știe că soarta e cît se poate de imprevizibilă. Norul se lungește și mai mult, iar luna n-are deloc ocazia să-și arate frumosul cap rotund. Noaptea-i fără lună. Fără rază. Fără trecere. Fără minimoși. Fără Selenă. Așa se poate rezuma situația. Cu ochii pe cer, Artur refuză să accepte situația. Natura l-a trădat tocmai pe el, care o iubește atât de mult. Se simte legat de mîini și de picioare. Archibate nervos cu degetul în ceas, ca să fie sigur că acesta nu i face o glumă proastă. Dar frumosul lui ceasornic merge foarte bine, arătînd precis miezul nopții și un minut. Deci aventura se oprește aici, înainte chiar de a fi început. Artur e uluit, nimicit. N-are nici măcar curajul să dea din mîini, gestul cu care de obicei ne exprimăm năuceala. Șeful războinicilor e foarte plictisit

de situație. Nu-l încântă deloc să-i lase baltă pe frații minimoși. Știe că mișcările naturii trebuie respectate și că norul era acolo dintr-un motiv întemeiat, dar asta nu-l împiedică să blesteme câteva clipe stupidul norișor cumulus, pe care nu șovăie să-l ia drept nimbus. Pe Artur încep să-l lase picioarele. Oboseala și dezamăgirea sînt prea mari, iar trupșorul lui nu mai rezistă. Marele războinic pronunță câteva vorbe în limba lui și doar Archi pricepe ce spune.

- Ce-i? De ce se agită toți așa? întreabă Artur.

Archi își drege glasul, cum facem adesea înainte de a da o veste despre care nu știm dacă-i bună sau rea.

- Te vor trece prin rădăcini, spune bunicul.

Intrigat, Artur privește războinicii: fiecare își desface din jurul taliei cîte o liană. Șeful strînge cele cinci rădăcini alungite și împletește o coardă lungă. Se apropie de Artur și, de la înălțimea celor doi metri și treizeci și nouă de centimetri, cît măsoară, îl țintuiește pe băiețel cu privirea.

- Nu procedăm aproape niciodată așa, ca să mergem la minimoși, ci doar cînd e urgent. Dar acum, sincer să fiu, credem că-i urgentă, spune simplu șeful, înainte de a începe să-l înfășoare în rădăcini, de la picioare spre cap.

- Nu-i prea primejdios totuși? se neliniștește Archi, știind că în nici un caz n-ar putea opri mersul lucrurilor.

- Fiecare aventură are partea ei de primejdie, Archi. Fiecare experiență, partea ei de necunoscut, răspunde șefului senin.

- Da, firește! zice bunicul, așa, ca să se liniștească, în vreme ce dinții îi clănțane deja, de frică să nu-și vadă nepotul dispărînd pe veci.

Odată bine strînse rădăcinile în jurul lui Artur, șeful matasailor scoate de la cingătoare un flaconaș. E suficient să vezi cu ce precauții îl deschide, ca să știi că nu-l folosește prea des.

- Ai să ajungi în lumea minimoșilor, dar amintește-ți: trebuie să ieși prin lunetă și, obligatoriu, înaintea amiezii; de nu, rămîi pe veci prizonierul propriului trup, explică șeful.

Pe Artur îl încîntă mai ales perspectiva de a-și petrece viața alături de Selenă. Dar aceea de a nu-i mai vedea niciodată pe Archi, pe Reta, pe Alfi, pe mama și chiar pe tata, oricît de mic ar rămîne, îl face să intre în panică. Dar, ținînd seama de iuțeala cu care războinicul la încins cu rădăcinile, n-are, oricum, altă alegere. Șeful ridică încetișor flaconașul deasupra capului lui Artur, pronunță cîteva incantații într-un dialect dintre cele mai puțin obișnuite, apoi îi varsă cîteva picături pe păr. Ar zice că-i un botez. Doar că de astă dată apa nu-i stîmțită, ci fermecată. Lichidul curge iute în lungul rădăcinilor, ca un șarpe luminos care se răsucește în jurul victimei, lăsînd în urmă o coadă de stele strălucitoare, într-o mie și una de culori.

Artur a rămas cu gura căscată, uimit de atât de frumusețe și de farmec. Dar surîde ceva mai puțin când constată că, sub efectul lichidului, rădăcinile încep să se micșoreze și, odată cu ele, și trupul lui. Archi e foarte îngrijorat. A mai văzut ritualul, dar niciodată aplicat nepotului său. Artur se micșorează, ca într-un corset strâns de Hercule în persoană. Băiatului nu-i mai ajunge aerul nici ca să strige după ajutor. Rădăcinile se îndoaie, se agață, se contorsionează, se înnoadă în jurul trupului său micuț, care scade văzînd cu ochii, ca o sticlă din plastic golită de aer, înainte de a fi azvîrlită la pubelă.

- Nu-ți face griji. Rădăcinile îți beau doar apa din trup. Îți lasă restul, comentează șeful detașat, ca și cum băiatul ar fi o simplă ciupercă perpelită pe grătar.

Artur ar vrea să facă și el un comentariu, dar nu-și poate clinti nici un mușchi. În plus, rădăcinile încep să-l sufocă și-l acoperă cu totul. Nici gura nu i se mai vede.

- Toate astea-s normale, așa-i? se neliniștește Archi, gata să leșine.

- N-am încercat niciodată pe copii, dar Artur e solid. Va rezista, fără îndoială, răspunde șeful, direct, ca de obicei.

- Da?! zice bunicul, parcă liniștit.

Dar nu-i liniștit deloc, căci leșină. Din nefericire, matasalaii n-au vreme să se ocupe de el, și apoi, oricum, asta n-a făcut niciodată rău nimănui. E tare bine să zaci.

Artur are prioritate, căci e total invizibil, strâns cu totul între rădăcinile ajunse una și aceeași coardă

vegetală, lungă și subțire. Un războinic prinde cu ambele mâini bambusul care îi servea de baston și începe să bată în pământ, căutând un loc mai moale. Pământul e destul de stîncos și se vede obligat să se depărteze de luneta care marchează intrarea în satul minimoșilor. Războinicul se tot depărtează, căci nu poate găsi un loc unde să înfigă bambusul. Atunci încep să caute cu toții, lovind pământul cu piciorul. În sfîrșit, șeful are mai mult noroc, ori e mai priceput. A găsit terenul potrivit. Războinicul se apropie, apucă bambusul cu amîndouă mîinile și îl înfige cu putere. Lemnul intră în pământ cel puțin șaiszeci de centimetri.

Războinicii își privesc șeful, care pare mulțumit. Apucă rădăcina care îl mai strînge încă pe Artur, ajuns subțirel ca un ac, și o înfige în bambus. După ce-a înfipt-o pînă la capăt, șeful matasalai scoate al doilea flaconaș, de culoare roz. Face două-trei incantații, care s-ar putea traduce aproximativ cu: „Pînă și cea mai frumoasă floare are întotdeauna nevoie de apă“, și varsă tot conținutul flaconului peste bambus. Elixirul curge de-a lungul rădăcinii, acoperind-o treptat cu un strat fin de gheață. Ai spune că-i glazură de zahăr, din cea care se găsește mai mereu prin laboratoarele cofetăriilor. La porunca șefului, războinicul dă o ultimă lovitură în bambus, ca să-l înfigă și mai abitir.

Capitolul 10

La celălalt capăt, aproape un metru sub pământ, un bambus enorm, care are, la scara de-acolo, un diametru colosal, iese prin plafonul unei odăi mari, foarte colorate. Judecînd după mobilier, e un dormitor, fiindcă două treimi sînt ocupate de un pat. Țesături mătăsoase pe pereți, perne înflorate din mătase deomidă, crescută lîngă mama ei, puf gigantic de gîscă, pe post de mochetă, mai moale decît miezul pîinii. Vreo zece tinere s-au instalat confortabil, privind cum sosește pe nepusă masă enormul bambus care a distrus plafonul. Sînt femeile din tribul kolomasailor, locuitorii celui de-al Cincelea Ținut. Sînt toate una mai frumoasă decît cealaltă și foarte ocupate. Jumătate dintre ele își fac unghiile, celelalte își împletesc scoici în cosițe.

Zeama a curs prin bambus pînă la capăt și îmbibă tot vîrfurile rădăcinii. Dintr-o mișcare, un splendid buchet de

flori se desface în nenumărate culori. Sînt flori de toate culorile și cu toate formele. Una singură e încă închisă, un boboc mare și roșu, care nu va mai întîrzia să se deschidă, fiindcă ceva tropăie în el atît de tare, încît bobocul explodează brusc, ca un balon, iar Artur cade direct pe pat, ca o floare printre frumoasele fete. Își vine în fire, scuipă cîteva fire de puf de gîscă și constată totuși că transformarea a mers bine. E iar minimos. Mîinile lui au doar patru degete, urechile i s-au lungit și-s foarte nostime așa, păroase, iar el are doar cîteva milimetri. Înainte era cam de-o șchioapă, dar acum nici nu mai are o șchioapă. După ce s-a studiat cîteva clipe, evident satisfăcut, le zîmbește fetelor, care au rămas toate gură-cască de uimire, încă șocate de apariție.

Salut, fetelor! zice Artur, ridicînd mîna, ca să des-
tindă atmosfera.

Acestea încep să urle în cor. Poate n-a ales bine vorbele, dar e adevărat că n-are mare experiență cu fetele. De altfel, singura pe care o cunoaște e prințesă, ceea ce afectează enorm statisticile. Artur încearcă să se scuze pentru deranj, dar urletele, demne de un film de groază, îi acoperă vocea.

- Nu-s decît cîteva flori, încearcă în van să le explice.

Atunci ușa camerei explodează pur și simplu, iar stăpînul locurilor își face intrarea, cu un briceag multi-funcțional în mînă. „Intrusul care a îndrăznit să forțeze ușa haremului meu va plăti scump!” se poate citi în inscripțiile care împodobesc fruntea atletului. Dar toate

dispar deodată. Își mijeste ușor ochii și un surâs larg îi lasă la vedere formidabila dantură.

– Artur?! urlă entuziast kolomasaiul, recunoscându-și prietenul.

Băiatul mijeste și el privirile. Nu reacționează prea repede, dar, ținând seama de ce-a trăit, nimeni nu-i prea supărat pe el. Artur se uită la kolo și-l recunoaște datorită pălăriei.

– Max? blîguie, încă șovăielnic.

– Da, eu! răspunde Max, punînd mîna pe el ca pe o bucățică bună de pîine. Mă bucur să te văd, șmecher!

Și îl bate pe spate, ca pe un covor vechi. E claua Max, cu aceeași voce și cu aceleași maniere. S-au întîlnit în prima călătorie a lui Artur. El și Selena nimeriseră în barul mizerabil al lui Max. Acolo l-au întîlnit pe Întunericitul, fiul lui M., care îi dusesese prostește pîna în bîrlogul Blestematului. Artur zîmbește cu gura pîna la urechi, foarte mulțumit că e printre prieteni.

– Ce mai, nici vorbă să te plictisești! Vii drept la mine și-mi furi toate femeile?! Nu-ți mai ajunge prințesa?! glumește Max, dar Artur e prea tînăr ca să glumească cu așa ceva.

– Nici vorbă! explică. Am nimerit aici din întîmplare! Războinicul matasalai a căutat un teren moale și...

– ... Și a găsit cel mai moale loc din cel de-al Cincilea Ținut! adaugă Max, fără ca băiețelul să-și poată slîni

soaba. Frumoaselor, vi-l prezint pe Artur, prințul Prinului Ținut! zice Max, în gura mare.

Prezentarea e foarte ispititoare și toate fetele îl salută, care de care mai fermecător. Un adevărat concurs de clipit din gene.

Artur, ți le prezint pe Lila, Lula, Leila, Lola, Liula, Lala și Lala! anunță Max cu mândrie.

Ia te uită! exclamă Artur, negăsind ceva mai bun de spus.

Max pufnește în râs, în vreme ce toate cele șapte surori chițăie ca șoriceii.

Îă-te comod, băietule! spune Max, pocnind din degete.

Pe loc, Leila vine și-i pune lui Artur o pânză caldă pe Țapa, iar Lola și Lula îi iau pantofii. Liula și Lila stau în șutetele lui și-i masează umerii, specialitatea lor. Iar Lala se așază în fața lui și se mulțumește să-i zîmbească. Lala e celebră pentru zîmbetul ei. E atît de liniștit, că adeseori tot e comparată cu luna de vară. Surîsul Lalei e ca o săptămînă de vacanță! Ea are ochii migdalați și atît de frumoși, că poți muri de plăcere. Dar Artur n-are nici o săptămînă de vacanță, nici vreme să moară. Se ridică puțin și bîlbâie cîteva scuze, dar Lala îl împinge brusc, ca el cade în puful de gîscă.

Cîte un Jack-fire pentru fiecare! țipă Max, zîmbind surorilor-o reclamă la pastă de dinți.

Surîsul lui nu-i ca o săptămînă de vacanță, ci ca un an de pîrnaie.

Fetele ciocnesc între ele și dau pe gît paharele de Jack-fire ca pe lăptic. Artur își ține paharul la distanță, căci nu-i plac nici spuma, nici aburul lui. Stă între șapte făpturi splendide, aliniate pe un pat dintre cele mai moi, odihnitor precum cea mai proastă telenovelă. Se gîndește că mulți colegi ar fi încîntați să-i ia locul. Dar gîndul lui e aiurea. Poate la Selena, prințesa lui iubită, pe care a venit s-o salveze. Se ridică, îi dă paharul Lelei și încearcă să scape de zîmbetul Lalei, căreia băiatul i-a căzut cu tronc. Trebuie spus că pistruii și titlul de prinț fac din oricine un bărbat irezistibil. Dar al nostru e încă puști și are de împlinit o misiune, drept care-i mai încăpățînat decît un catîr.

- Max! Mulțumesc pentru primire, dar sîntem la ananghie! Minimoșii sînt în primejdie! spune băiatul, serios ca un cioclu.

Firește că asemenea anunț strică oarecum atmosfera, iar tinerele se întorc către Max, neștiind ce să facă.

- Minimoșii în primejdie? Ești sigur? Chiar ieri le-am livrat flori pentru ceremonia anuală a margaretei! A miră patronul localului.

Atunci, Artur îi vorbește despre păianjen și despre mesaj, despre bobul de orez care a zburat prin salon, despre panica de după și despre cursa teribilă pe care a făcut-o prin bezna nopții, ca să ajungă acasă.

- Și, în plus, un nor blestemat! A fost imposibil să prindem raza! Atunci am ajuns aici după ce războinicii m-au trecut prin rădăcini! Îmi pare rău de plafon! explică Artur grăbit.

Max n-a priceput tot, nefiind prea obișnuit cu viajurile dintr-o dimensiune într-alta. Cugetă o clipă. I. Blestematul a ieșit din joc în aventura dinainte, așa că nu prea vede ce-ar putea amenința atât de grav minția minimoșilor. Nu s-a semnalat nici un rîu care se revarsă și nici o viitoare demolare. Chiar vara, mai rînd îngăduitoare, pare dispusă să lase amabilă locul cannei.

- Ești sigur de ce spui? întreabă Max.

Am să fiu sigur cînd am să-i văd pe Selena, pe Moț pe rege sănătoși! raspunde Artur, foarte hotărît să se lărgă pînă la capăt. Poți să mă duci pînă în sat la ei? întreabă cît poate el de frumos.

Max pare ușor contrariat. Date fiind ținutele putoare ale tinerelor, avea, firește, alt program în acea

Dar situația i se pare destul de gravă, așa că o ia în mîi.

Bine! Te duc în sat, dar pe urmă plec, fiindcă azi am multe treburi de făcut! zice Max cam grăbit.

Ce fel de treburi? întreabă Artur, care nu și-l poate imagina nici o clipă avînd ceva de făcut.

Max îl ia de umeri și-l trage ceva mai la o parte.

Azi e ziua soților. Trebuie să stau cu doamnele. Ele o să-mi încredințeze toate problemele lor, iar eu o să le ascult, dînd din cap, ca și cum ar pricepe totul, iar apoi o să le făgăduiesc că am să rezolv totul, înțelegi?

Artur nu prea înțelege. Se uită la fete, mai răgătoare decît un buchet de violete, și nu întrevade ce fel de probleme ar putea avea ele.

- O! Tot soiul! Crede-mă! răspunde Max, ridicînd ochii spre cer. Și, în plus, trebuie să le protejezi, să le asiguri tot confortul, să le răsfeți... Înțelegi?

Artur înțelege tot mai puțin și mai sînt cîtiva ani pînă cînd va pricepe.

- Îți explic pe drum! zice Max, ca să scurteze vorba. Își pune o jiletcă multicoloră, ca și cum n-ar fi destul de bătător la ochi și așa, și-l împinge pe Artur către ieșire. Ei, stați cuminți aici, fetelor. Îl conduc pe prietenul meu Artur și mă întorc iute.

Lala privește în urma prințului ei, care pleacă, tristă ca un trandafir care-și pierde prima petală. Lui Artur i s-a muiat inima, iar mîna îi șovăie.

- Hai, mergi! spune Max. Mai ales n-o privi în ochi, că te hipnotizează! Odată, o cobră s-a sinucis din pricina ei! explică, trăgîndu-l spre ieșire.

Artur își ia cu greu ochii de pe Lala, dîndu-și seama, într-adevăr, de puterea pe care aceasta o are asupra lui.

- De cum o privești mai mult de cinci minute, nu mai știi nici cum te cheamă... Apropo, cum te cheamă? verifică Max, cam îngrijorat.

- Păi... Artur, Artur Maremic!

- Foarte bine! zice Max, mulțumit de răspuns. Și acum... în mașină!

Mașina cu capul de berbec pe bord străbate noaptea, la fel de încet. Vestea bună e că mamei nu-i mai e rău de la stomac, grație soțului ei, care a acceptat să conducă

mai încet. Vestea rea e că, mergînd cu așa viteză, ar putea merge și pe jos. Motorul toarce perfect, la fel ca și pasagerul din spate, care stă tot ascuns sub cuvertură.

- Mi-e cam frig, mărturisește mama.

Dar nici vorbă ca tatăl să dea drumul la căldură. Se consumă bateria, se strică rezistențele, se consumă mult și deci costă o avere. Ar mai putea cita astfel, la nesfîrșit, o întreagă listă de motive pentru a nu da drumul la căldură.

- Ia cuvertura micuțului! Doarme buștean. Nici n-o ai simți diferența, răspunde François.

Mama șovăie dacă să-l dezvelească sau nu, dar e adevărat că odorul doarme dus. Și, apoi, are și ea dreptul la un pic de confort, după chinuitorul început al călătoriei. Trage deci cuvertura, și... un urlet de spaimă. François se crispează și trage de volan, ca să evite accidentul, coliziunea cu Dumnezeu știe ce, căci drumul e pustiu.

- Ce te-a apucat, de urla așa?! bombăne, venindu-și în lucr.

- Artur... s-a... s-a transformat în cîine! urlă mama, înspăimîntată.

François apasă cu putere pe frînă. Cu atît mai rău pentru uzură. Se întoarce și îl descoperă pe Alfi, care plectă să dea din coadă decît să explice cum a ajuns acolo. E mai bine să pretindă că-i fericit văzîndu-i, fiindcă ei nu par deloc încîntați să dea ochii cu el.

- Dar... nu-i Artur... E Alfi! zice tatăl, enervat la culme.

- Oo! Scuză-mă! Eu... n-am văzut bine în întuneric! blîguie mama, aranjîndu-și ochelarii, stingherită că și-a confundat fiul cu un cîine.

„Dar, dacă Alfi e aici, atunci unde-i Artur?!“ se întreabă acum părinții. François caută sub banchetă, sub scaune, apoi coboară și dă de trei ori ocol mașinii. Dar nimic și, mai ales, nimeni.

- Doar n-o fi zburat?! bombăne, agasat de asemenea șmecherie.

Fără nici o îndoială, nu-i plac misterele. Nici surprizele. Cu atît mai puțin cele ale soției sale. Își amintește de ziua cînd ea l-a anunțat că aștepta un eveniment fericit. Îi ceruse să-i spună numaidecît despre ce eveniment vorbea. Cînd îi mărturisise că aștepta un bebe, el voise să afle pe loc dacă era băiat sau fată.

- Habar n-am! îi răspunsese biata mamă, care nu știa pe atunci răspunsul.

Dar tatăl nu credea nici o vorbuliță. „Cum să nu știe ce poartă în pîntece?!“ se întreba el ziua întreagă. Îi hărțuia la fel și pe părinții ei, convins că făceau și ei parte din complot. Așa că a fost o mare ușurare pentru toți cînd, în sfîrșit, Artur a venit pe lume.

- Poate că s-a întors la Archi? sugerează mama.

François analizează explicația și o acceptă, fiindcă nici n-are alta.

- Sigur că s-a întors la Archi! răspunde, evident, nemulțumit. Dar, sigur de el, pune o singură întrebare: Când a putut, oare, puștiul să sară din mașină, în mers?!

Cu un partener ca François, Sherlock Holmes ar fi avut nevoie de-o sută de ani ca să rezolve misterul câinelui din Baskerville. Orice-ar fi însă, tatăl ia situația în mâini, adică volanul, și face cale îtoarsă către casa pe care au părăsit-o abia în urmă cu o oră.

Capitolul 11

Max intră în garaj. În încăperea destul de mare se pot gara tot felul de vehicule. Doi gamuli, din care unul cu cocoașă, se numără printre mijloacele de transport grele. O limo-namata, foarte practică pentru voiaje în grup. Un crab de luptă, pe care Max a nituit singur câteva sulite de apărare. Crabul e foarte susceptibil și demarează cu un sfert de rotație. Max l-a botezat Omar. Ceea ce-i culmea pentru un crab.

– Luăm buburuza! zice Max, neavînd de gînd să treacă neremarcat.

Ridică prelata sub care stă o splendidă măriuță. Max a revopsit-o, fiindcă bulinele negre i s-au părut cam triste. De aceea, acum e roz, cu buline galbene și albastre. E adevărat că-i mult mai veselă. Pare un tanăr jamaican.

- N-o să ieșim prea tare în evidență? întrebă Artur, ușor îngrijorat că trebuie să traverseze ținuturi necunoscute cu asemenea mașinuță.

- Firește că vom ieși în evidență! Altfel, care-i scopul acestui *cruising*¹?! replică Max, rîzînd cu gura pînă la urechi.

- Ce zici? Ce-i cu Tom Cruise? întrebă Artur naiv.

- *Cru-i-sing!* repetă Max, cu accent din Bronx. Păi, luam buburuza, coborîm pe strada mare, apoi urcăm, luînd cale-ntoarsă, coborîm și urcăm iar, și tot așa, pînă cînd îți găsești o pasageră frumoasă coz ori rămîi fără benzină! explică patronul și îl podidește rîsul.

Artur se scarpină în cap, uitîndu-se la biata măriuță, care ar da cu plăcere din umeri, de-ar avea. Așa că se mulțumește să suspine, obișnuită de-acum cu poznele extravagante ale proprietarului. Max deschide un coș mare și ia doi viermi de mătase, de care trage vesel, ca să lungească. Imediat, cei doi nevertebrați încep să lumineze. Lumina lor violacee frumoasă le justifică din plin lăima de „viermi lucitori“. Max pune un genunchi pe pămînt și lipește cele două bare luminoase pe vehicul.

Așa vom vedea mai bine drumul! îi spune pasagerului, căruia nu-i vine să-și creadă ochilor.

Max urcă pe spatele măriuței și se așază pe șaua cu toată locuri, pe care îi sînt gravate inițialele. Artur se așază pe picioare din obișnuință, urcînd și el în

¹Flimbare (în engleză, în original)

spinarea măriuței. După o ușoară lovitură cu călcâiul, aceasta pornește tropăind din cele opt lăbuțe. Mașinuța iese din garaj și o ia pe un mare bulevard subteran. Spre marea uimire a lui Artur, strada e plină-ochi de lume. Mica buburuză intră în trafic cu doi kilometri pe oră. Majoritatea trecătorilor sînt, evident, kolomasai. Sînt ușor de recunoscut după codițele împletite și au mersul atît de suplu, încît ai crede că sînt încălțați cu *chewing-gum*. Sînt singurii care hoinăresc cu mîinile în buzunare, în vreme ce toți ceilalți cară cîte ceva. Probabil fiindcă-s singurii care nu muncesc nicicînd, prea ocupați să se bucure de viață. Majoritatea stau pe jos, pe marginea trotuarelor ori pe terasele micilor baruri, care apar precum ciupercile după ploaie. Care de care mai extravagante, fumează rădăcini, beau Jack-fire și privesc mașinile din trafic.

– Asta-i *cruising*, puștiulică! Mîna pe volan, zîmbetul pe buze și, mai ales, viteza mică, să ai vreme să apreciezi și să fii apreciat! explică Max, mulțumit ca somonul cînd merge în susul apei.

Dar pe Cruising Avenue nu-i nici un kolo. Sînt, în schimb, mulți balonbotoși, vietăți lunguiete care trăiesc în pădurea din al Cincelea Ținut. Vin la oraș îndeobște ca să se tundă, dar acum nu-i încă sezonul. În așteptare, ca să cîștige ceva bani, mătură străzile cu urechile lor mari.

– Dar nu-i prea igienic! comentează Artur, care are mai curînd obiceiul să și le curețe decît să curețe cu ele.

Firește, răspunsul lui se datorează doar neștiinței. Toată lumea de-aici știe că balonbotoșii au un sistem de autocurățire foarte sofisticat, care le spală urechile fără răgaz. E vorba, de fapt, de o asociație de animale. Micii purici *atomik bombers* mănâncă neîncetat micile murdării adunate de balongi și fac din ele mingiuțe, pe care le îmbracă în salivă groasă, ca un lac. După ce își umplu stomacul cu mingiuțele, le vînd, căci unii viermi de mahala, ca de pildă penjimaruşii, sînt nebuni după micuțele delicatase, pe care alții le consideră murdării. Astfel, balongii și puriceii o duc bine împreună, străzile sînt curate, iar viermii au burticile pline.

Artur e destul de uimit la vederea unor seizi bătrîni la pensie, care cerșesc de la trecători fărîme de belicoarne (prăjitura națională, cum bine se știe). În fața lor, vehiculele reduc viteza, iar micuța buburuză se vede chiar obligată să stea cîteva secunde. Blocajul neașteptat se datorează trecerii unui grup de perlanane. Trebuie spus că nu există gîze mai frumoase în toate ținuturile. Sînt ca migdalele, strălucitoare ca diamantele, ele au gurițele în formă de inimă și ochii mari, selenastri, ca perlele de apă. Dar cel mai impresionant le e mersul: Artur n-a văzut niciodată ceva mai grațios, fiindcă mersul lor e mai ceva ca al panterei și ar face geloasă orice dansatoare de la operă. Alături de-o perlanană, chiar și ogarul pare împiedicat.

- Ei, ce zici, îți place să faci *cruising*? îl descoase Max, amuzat de chipul uluit al pasagerului.

Băiatul își vine treptat în fire.

– Totu-i grozav, dar cu asemenea viteză riscăm să ajungem foarte târziu! Și târziu e, poate, prea târziu! răspunde Artur.

– Ai dreptate. O să venim mai târziu.

Max trage de-o panglicuță, iar cochilia mică buburuze se deschide, eliberându-i aripioarele. Măriuța se ridică și survolează ambuteiajul ca un bolid, ridicând norișori de praf și culegînd valuri de insulte, care o însoțesc pînă în capătul bulevardului.

– Cruising! zbiară Max, trecînd pe deasupra capetelor tuturor, ca să-i enerveze și mai abitir.

Cruising vine de la *to cruise*, vorbă care în engleză înseamnă „a umbla hoinar“. Deci tatăl nu face deloc așa ceva, pentru că nu merge la întîmplare, ci are o țintă precisă spre care merge în mare viteză: optzeci de cai în galop.

– Dragule, nu mai merge așa de repede! Mi-e rău de la stomac! se plînge soția, agîtîndu-se cu mîinile de tabloul de bord.

– Păi și cînd merg încet, tot rău îți e! răspunde tatăl, concentrat asupra volanului.

Oricum, e plăcut să-l vezi pe François neliniștit din pricina băiețelului, fiindcă strigă atîta la el, că ajungi să te întrebi dacă îl iubește. Poate că, deși nu știe să se poarte, tatăl are totuși stofă de tată. Iubirea e ceva care se învață, ca crichetul, ori ca legatul șireturilor. Trebuie

să-ți explice cineva cum se face. Poate că-i nepriceput, fiindcă n-a fost frumos iubit ori pentru că părinții l-au iubit anapoda. Orice-ar fi, goana nebună cu mașina prin noapte demonstrează perfect că-și iubește fiul. Abia când te temi că pierzi pe cineva, îi dai mai multă atenție. Până una-alta, ar trebui să fie mai atent la drum: catastrofa e aproape. Pe de-o parte, e semn bun că a simțit iar că iubirea îi fremăta în suflet. Pe de alta, e mai curînd primejdios, fiindcă, la volanul unui bolid de optzeci de cai, neatenția, fie doar și de cîteva clipe, n-a purtat niciodată noroc. În plus, François a fost neatenț în cel mai nepotrivit moment, cel ales de o turmă de capre pentru a trece drumul. Ce să mai căutăm vinovatul, pe prostul care n-a închis bariera, turma-aci, în plin carosabil. Cum, în astfel de situații, totul se petrece la iuțeală, să încercăm să înțelegem.

François apasă pe frînă. Roțile se blochează brusc, strîșnind din răsputeri.

Mama se izbește cu capul de parbriz și începe să zbieră. Urletul insuportabil al femeiei de rasă necunoscută scoate, firește, din minți întreaga turmă, care se oprește drept în mijlocul drumului. François sucește și lasucește volanul în toate sensurile, dar roțile blocate nu fac decît să lunece în praful de pe carosabil. Profităm să spunem că roțile blocate pe o șosea glisantă n-au oprit nicînd o mașină. Ea intră deci iremediabil în turma care începe să-și iasă din minți, ca la apropierea lupului. Dar șeful cel mare, șeful turmei, nu se teme de lup și, în

vreme ce tovarășele sale o iau la goană în toate părțile, iese în față.

La volan, François se crispează, cu ochii ieșiți din orbite de frică, sigur că nu va putea evita ciocnirea. La rîndul lui, prin lumina foarte puternică a farurilor, țapul vede chipul dușmanului. Nici vorbă de lup, acolo e un berbec cu cap de argint. Trebuie spus că emblema mărcii e o bună imitație, iar cea mai bună dovadă e că țapul a putut fi înșelat. Animalul (cel adevărat) se cabrează pe copitele dinapoi, arătîndu-și coarnele gata de luptă. Adversarul e de zece ori mai mare decît el, dar țapul e orgolios și nu vrea să pară laș în fața turmei. François închide ochii. Animalele se ciocnesc, coarne în coarne. Îndeobște în asemenea înfruntări, adversarii se lovesc cu capetele ore în șir, pînă cînd le cedează coarnele. Dar aici a fost de ajuns un singur asalt. Mașina e distrusă. Farurile privesc îngrozitor de sașii, radiatorul scoate mult fum. Ca să nu mai vorbim de tot ce-a căzut pe sub automobil. Țapul e cam năucit. Sau cel puțin așa pare.

- Scuzați-mă, bîliguie tatăl, care își dă abia acum seama că a ignorat panoul pe care scrie: „Atenție, animale sălbatice“.

Țapul se clatină cîteva secunde, apoi își vine în fire. Strănută zdravăn și-și umflă iar pieptul. A repurtat o victorie strălucită, iar turma behăie ușurată, înainte de a se face iar nevăzută, în pădurea deasă din marginea drumului. François încă nu s-a clintit, are ochii tot ieșiți

din orbite și mâinile tot crispate pe volan. Dacă ar fi avut bani, și-ar fi cumpărat un Jaguar, iar pantera de pe botul mașinii ar fi hăpăit țapul stupid, care nu face nici o brînză. François închide gura pe care o uitase deschisă și jură că n-are să-și mai lustruiască niciodată blestematul de berbec, oricît de emblematic ar fi.

Capitolul 12

Acolo sus, unde zboară, mica buburuză a lui Max nu riscă o ciocnire cu un țap. Zboară prin noapte, deasupra solului pe care viermii lucioși lipiți de ea au grijă să-l lumineze. E frumos să vezi ierburile ieșind, pentru cîteva clipe, din beznă. Asta amintește de vremurile uitate cînd, din întîmplare, s-a descoperit torța. Artur urmărește adesea documentare la televizor. Tainele mării piramide, lumea dispărută a Atlantidei, templul uitat din Angkor. Toate aventurile îl fac să viseze. Niciodată nu și-ar fi închipuit că, într-o zi, are să fie chiar el în toiul celei mai incredibile aventuri.

Artur, un băiețel în vîrstă de o mie de ani și înalt de doi milimetri, traversează grădina în cîrca unei măriuțe, alături de un kolomasai cu șapte neveste. Asta e ceva la fel de inedit ca piramidele.

Max trage ușor de frâie, iar măriuța se îndreaptă în puaj spre pământ. Chiar înainte ca lui Artur să i se facă treacă, mica buburuză plonjează între două fire de iarbă și o ia prin canalizarea spartă și veche. Trebuie să cunoști bine de tot locurile ca să conduci așa. Măriuța mănâncă șovăielnic prin țeavă, proiectându-și frumoasa lumină violetă pe pereții din jur. Max conduce cu o mână, după tradiție. Nici vorbă să facă pe stresatul mțepenit pe volan. La kolomasai, regula cere să fii *cool* în orice împrejurare. Artur privește pereții țevii defilând prin fața lor și bifurcația unde Max cotește fără nici o ezitare.

- Cred că recunosc locul! spune Artur. Am trecut pe aici cu mașinuța mea.

- Ce vehicul folosești? întreabă Max intrigat.

Un Ferrari. Cinci sute de cai, zice Artur, umblîndu-se în pene.

- Cinci sute de cai? Cîte măriuțe înseamnă asta? îl interoghează Max, care n-a auzit niciodată vorbindu-se de o asemenea unitate de măsură.

- Habar n-am! răspunde puștiul.

È adevărat că nu-i ușor să-ți imaginezi așa, în goana mare, cîte măriuțe pot încăpea eventual într-un cal. Max trage de altă manetă. Trebuie să fie frîna, căci gîza mîșorează dramatic viteza. Duce lăbuțele la spate, culcă un pic de praf, strînge aripile sub carapace și o pornește iar în opt lăbuțe.

- Mașina ta știe să facă așa ceva? întreabă Max, foarte mîndru de măriuța lui.

– Nu, așa ceva nu! recunoaște amabil Artur, nevrînd să-i strice plăcerea prietenului său.

Vehiculul ajunge la capătul țevii, unde se află vestita poartă care marchează intrarea în lumea minimoșilor. Artur și-o amintește, pentru că a bătut în ea în disperare, în vreme ce apa alerga pe conductă. Era în vremea primei aventuri. În ziua când scăpase din ghearele lui M. Blestematul. Și iată-l acum iar în fața porții, cu inima strînsă, mâinile împreunate, emoționat ca în prima zi. O va revedea pe Selena; gîndul îi face inima să bată mai tare. Ca tamburinele. Întoarcerea e adesea una dintre cele mai mari încercări. Ești beat de fericire că-ți vei reîntîlni un prieten, dar emoția ascunde și o temere, mai adîncă, mai înșelătoare. Și dacă totuși celălalt s-a schimbat? Și dacă și-a schimbat părerea și iubirea, din pricina timpului care șterge totul? „Ochii care nu se văd se uită” spune o vorbă din bătrîni. Gîndul îi îngheață sîngele în vene, iar trupul îi e străbătut din cap pînă-n picioare de-un fior.

– Ei bine, plec! Nu vreau să las fetele prea multă vreme singure! spune Max, fără să-și dea seama că pune sare pe rană.

Dacă Max se teme să-și lase fetele singure și un ceas, ce trebuie să creadă Artur, care n-a mai văzut-o pe Selena de zece săptămîni? „Are să mă mai recunoască, oare?” se întreabă puștiul, cuprins de panică. Max își ia la revedere, apoi cotește decolînd, cu o mișcare demnă de cei mai mari kakous. Artur îl privește ușor necăjit

nu se depărtează. Ar fi preferat să nu înfrunte chiar singur necunoscutul, dar asta-i viața! Așa spune adesea și tatăl lui: „Asta e!” Chiar dacă Selena îi va fi sau nu recunoscătoare, el trebuie să răspundă mesajului deznădăjduit. Pe bobul de orez scria „Ajutor!”

A sosit deci clipa intervenției rapide, a operațiunii de comando, și nu a melancoliei. Artur bate disperat în poartă. Fiecare bătaie răsună în țeava imensă, dar nu primește nici un răspuns. Poarta rămîne mută. Artur tremură tot. Numai să nu fi ajuns prea târziu! Să nu-l recunoască Selena e una, dar s-o piardă e cu totul altceva. Gîndul unei asemenea catastrofe îi dă și mai multă putere; bate iar și iar în poarta blestemată, care refuză să se deschidă. Panica începe să-l cuprindă, și Artur trebuie să se străduiască din răspuțeri să nu clacheze. „Gîndește! Gîndește! Trebuie să fie o soluție!” și repetă fără răgaz, lovind în poartă ca leul în cușcă.

Apoi, brusc, îi vine o idee. „Periscopul!” își spune. Iși amintește, într-adevăr, de micuța cutie care le îngăduia minimoșilor să scruteze țeava, fără să iasă din sat. Artur atinge poarta și caută pe pipăite o umflătură ori o fantă, care să-i indice deschizătura. „Aici!” urlă băiatul, simțind-o sub degete, pe care le și introduce în micul orificiu. Trage din răspuțeri și, în cele din urmă, panoul cedează. În spatele lui e o sticlă albăstruie, de care uitase. Deși, din nefericire, aceasta blochează trecerea, ea îi îngăduie cel puțin să privească în sat, iar ceea ce vede îl înspăimîntă. Acolo nu se petrece absolut

nimic. Nici o singură mișcare. Nici un suflet viu. Satul, îndeobște atît de plin de viață, de colorat și de vesel, astăzi e cumplit de trist. Artur lipește mîinile pe sticlă, ca să nu-l orbescă reflexele ei. Degeaba scrutează împrejurimile, pe-acolo nu trece nici un minimos. Nici măcar un milimul.

Artur nu știe încă ce s-a întîmplat, dar poate deja măsura amploarea efectelor. Nu s-a petrecut o dramă, ori o amenințare, ci mai curînd un dezastru național, căci a dispărut întregul norod. Cine a putut, oare, comite așa ceva? S-au luat, oare, prizonieri? Au fost aruncați cu toții în temniță ori exterminați unul cîte unul? Sînt multe întrebări, la care Artur nu poate da acum nici un răspuns, iar neputința îl îmbolnăvește. Mînia îi urcă în obraji și-i ajunge pînă în vîrfurile degetelor, așa că puștiul lovește din toate puterile în sticla albăstruie, deși aceasta n-are nici o vină. Geamul cade de partea cealaltă, ca un oblon grosolan, prost închis. Alt soldat din garda regală care nu și-a făcut bine treaba. Artur e uimit de descoperire. De astă dată, tot i-a servit la ceva furia. Își bagă fețișoara prin gaură și privește în lateral, unde nu putuse vedea din pricina geamului. Dar în colțuri nu-i nimic nou. Satul e tot pustiu, tot mort.

- E cineva? îndrăznește să strige, dar chemarea lui n-are mai mult ecou decît cele dinainte.

Mai încearcă o dată, ceva mai tare, dar cu același rezultat. Tocmai cînd depresia e cît pe ce să-l copleșească,

Artur aruncă o privire micuței deschizături, care, de fapt, nu-i chiar așa de mică. Se întreabă dacă nu cumva un băiețuș de zece ani, măsurînd provizoriu doi milimetri, n-ar putea trece prin ea.

„Cine nu riscă nu cîștigă” își spune, ca să-și dea curaj. Oricum, n-are altă alegere. E singura lui idee. Singura lui șansă. Se spune, în general, că, dacă trece poponețul, trece și restul. Numai că în cazul băiețelului, devenit minimos, capul e mai mare decît poponețul. Hotărăște deci să bage mai întîi picioarele. Cu greu, îi trece și fundul, dar cînd să-și vîre capul, i se prind urechile, ceea ce-i culmea, pentru cineva gata să izbutească. Într-un final, cade de partea cealaltă, ca un pachet cu rufe murdare pe fundul coșului. Sare numaidecît în picioare și se șterge de praf, ca să fie prezentabil, chiar dacă nimeni nu-i poate ieși în întîmpinare. Se rotește o dată, scrutează toate cotloanele, dar locul e definitiv pustiu.

Capitolul 13

Artur se îndreaptă tîrîș-grăpiș spre piața centrală, care de obicei mustește de viață, căci acolo își adună regele norodul, la marile serbări populare. Minimoșii se întrunesc adesea, căci le place mult să aducă omagii. Nu sînt neam de războinici, ci de oameni care dau ușor apă la șoareci. Cea mai mică defilare îi bucură, cel mai mic poem îi seduce. Mai presus de orice, ei preferă ceremoniile florale. Și, cum în regat sînt trei sute șazeci și cinci de flori, în fiecare zi omagiază pe una dintre ele.

În fiecare dimineață deci minimoșii se întruneau în piața din fața palatului regal și aduceau laude florii zilei. Ceremoniile erau întotdeauna foarte emoționante și fiecare vărsa cîte o lacrimă. Firește, lăcrămiorul trecea printre rînduri și strîngea toate prețioasele lacrimi într-un

pălar. Apoi, toate perlele, de tristețe ori de bucurie, erau puse bine într-un vas mare. La sfârșitul anului minimos care, lucru bizar, cădea la întâi aprilie, după calendarul nostru, prețiosul lichid era vărsat, în cadrul giganticei ceremonii numite Serbarea Peștelui. Momentul era de cea mai mare însemnătate, chiar dacă unii îl considerau grotesc și credeau că peștele acela e o păcăleală. De altfel, se pare că zvonul neplăcut trecuse frontiera și ieșise la suprafață, iar oamenii petreceau ziua de întâi aprilie făcând haz de eveniment.

Orice-ar fi fost, tradiția se păstrează și, la întâi aprilie, ajutat de Mogoth, credinciosul lui purtător, regele varsă lacrimile recoltate de-a lungul anului lângă un pește gigantic, cioplit în piatră. De ce, veți întreba, tocmai un pește? Pentru că, în cultura minimoșilor, trebuie mulțumit Cerului și onorat tot ce se cunoaște. Dar și tot ce nu se cunoaște. E, într-adevăr, demn de cel mai mare dispreț și foarte nepotrivit să ignori pe cineva sub simplul pretext că nu-l cunoști. Fiind probabil cel mai departe de stilul lor de viață, peștele a devenit deci simbolul necunoscutului și în fiecare an i se aduc onoruri în numele tuturor străinilor care participă, la fel ca minimoșii, la marele lanț al vieții, pe care îl îndrăgesc tare mult. Să aduni lacrimile fericirii și să dai apa lor prețioasă unui pește e un gest simbolic, care exprimă perfect sensibilitatea celui mai mic dintre popoare.

Și acum, când știți adevărul despre peștele păcălelii din aprilie, veți vedea că va fi mult mai greu să luați

peste picior această sărbătoare și mult mai ușor să plîngeți, emoționați, gîndindu-vă la ea.

Artur stă pe un bolovan. E tare înciudat. Nici un suflet viu, iar misterul dispariției tuturor e total. A zărit totuși cîteva urme de pași în țărînă, dar nimic limpede. Pune un cot pe genunchi și bărbia în palmă, apoi oftează din greu. E frumușel Artur, cînd gîndește așa pare o statuie. Privește o clipă spre altă statuie, în stînga lui, chiar la intrarea în palat. Asemenea ornamente nu sînt neobișnuite la intrarea într-un edificiu oficial, dar aceasta are o poziție tare ciudată. Modelul stă culcat la pămînt, cu mîinile încrucișate pe obraz. Ai zice că doarme. Artur face un salt înapoi. „Dar nu-i o statuie! Își dă seama brusc. E un minimos!“ Puștiul traversează piața în goana mare. „Deie Domnul să nu fie mort!“ își zice, căci minimosul acela e singura-i speranță, singurul care îi poate explica misterioasa dispariție a tuturor celorlalți.

Se apropie de trupul fără viață, nemișcat. Ce s-o fi petrecut? S-o fi bătut, apărîndu-și viața? Apărînd fuga regelui? Dar cu cine s-o fi bătut? Cu cine? Nici o urmă în jurul trupului, nici un indiciu ajutător. Ostașul din gardă e la pămînt, ușor ghemuit, ca și cum ar vrea pur și simplu să tragă un pui de somn. Singurul indiciu poate, un mic chițait, aproape surd. Artur pune un genunchi în pămînt și se apleacă asupra minimosului, ca să afle mai precis de unde vine șuieratul acela. Ori, mai curînd, sforăitul, cam ca al bunicii, dar mai ușor.

- Dar... chiar sforăie?! țipă Artur, dîndu-și brusc seama de greșeală.

Se ridică și-i trage impostorului, fără menajamente, un șut în fund. Ostașul tresare și se ridică pe loc, cu lincea îndreptată înainte.

- Ajutor! Palatul e atacat! La mine, rege! urlă, înainte chiar de a vedea primejdia.

Artur îi face semne largi, ca pentru a dirija un avion.

- Ei?! Ce spui?! Sînt eu, Artur! strigă, avînd grijă să articuleze limpede.

Ostașul din gardă își vine încet-încet în fire și-și dă seama că toată primejdia e omulețul din fața lui, al cărui chip îi spune ceva, ca și vocea, dacă se gîndește bine.

- Artur?! biîguie ostașul, năucit de greșeala făcută.

- Da, eu sînt! Artur Maremic, nepotul lui Archi și soțul... Selenei!

Artur nu-i însă convins că-i soțul prințesei. Ceremonia a fost atît de rapidă, iar martorii atît de puțini (unul singur), încît acceptă cu greu că fericitul eveniment a avut loc cu adevărat.

Dar bineînțeles! Artur! zice ostașul, ca și cum nu ar fi îndoit nici un moment de așa ceva. Ce vînt te aduce pe-aici?

Întrebarea îl lasă mut pe Artur. Atît de mult să fi dormit ostașul, că nici măcar nu-i la curent cu ravagiile din sat? Dar, chiar înainte de a putea rosti ceva, ostașul îi spune confidențial:

- Ia zi, puiul de somn pe care l-am tras aici... Nu mi s-a mai întîmplat pînă acum! Sînt mereu gata, la datorie! Dar cred că am mîncat prea multe belicoarne ieri-seară și mi-au făcut rău la stomac! Sper că micul incident rămîne între noi, nu? precizează.

- Păi... sigur! Firește! răspunde Artur, cam pierdut.

- Să fie într-un ceas bun! se bucură soldatul, înainte de a începe să urle. Oameni buni! S-a întors Artur! Trăiască Artur! Trăiască prințul Artur!

Brusc, de peste tot se aprind luminițe. La fiecare casă se luminează cîte o fereastră, iar cei dinăuntru încep să iasă în pragul ușilor. Unii mai dorm pe jumătate, alții sînt deja foarte agitați, dar toți sînt bine sănătoși. Artur se uită înmărmurit la spectacolul trezirii întregului sat. Zeci de minimoși se ivesc de peste tot, coboară de pe cele mai înalte crengi, alunecă pe liane, iar alții folosesc toboganele care îi duc drept în centrul localității. Toți îi strigă numele, iar vuietul se propagă mai repede decît undele apei. Ori de cîte ori i se strigă numele, un chip se luminează. Copiii urlă bucuroși, părinții bat din palme și toată această lume mică se îndreaptă către palat, la picioarele lui Artur.

Puștiul plînge de mama focului, deși focul nu plînge, doar mama. Cum să nu se topească în fața unei asemenea primiri, în fața exploziei de bucurie și fericire?! S-a temut să nu fi fost uitat, iar acum își dă seama cît de prezent a fost în memoria omuleților. La școală, cînd Artur venea din vacanța mare, nici chiar cei mai buni prieteni ai lui nu-l primeau așa, ci dimpotrivă. Vacanța crea întotdeauna o distanță și fiecare avea

rețineri înainte de a redeveni bunul prieten de altădată. Dar nu e cazul minimoșilor, fiindcă toți se aruncă de gâtul lui, fericiți ca puricii când dau de-un câine. Unul dintre ei trece prin mulțime și se năpustește, pur și simplu, asupra lui Artur, care cade pe spate.

– Moț?! exclamă Artur, descoperind chipul agresorului.

– Artur, tu ești! urlă omulețul, stropindu-l, copleșit de fericire.

Cei doi prieteni se strâng tare în brațe și se rostogolesc în țărână, ca doi pui de leu care se ciorovăiesc. Sînt cu adevărat fericiți.

– Unde erați cu toți?! Eram foarte îngrijorat! izbutește să zică Artur.

– Păi... dormeam! Ai văzut cît e ceasul?! răspunde Moțișor, arătîndu-i clepsidra de la mînă.

E adevărat, satul e sub pămînt, așa că ora nu-i întotdeauna limpede, dar, cum Artur a trecut prin rădăcini în jur de miezul nopții, iar hoinăreala cu măriuța n-a durat mai mult de-un ceas, la minimoși e noapte de-a binelea.

– Cine îndrăznește să mă trezească în toiul nopții?! protestează regele cu vocea lui răgușită, confirmînd astfel că-i foarte tîrziu.

Bunul rege nici n-a avut timp să-l încalece pe Mogoth. E deci cam ridicol, cu picioarele lui mici în aer. În plus, șortul lui bufant, din frunze de salcîm, e dintre cele mai caraghioase. Dar nimănui nu i-ar veni în minte să rîdă de el. În primul rînd, fiindcă niciodată nu se rîde de rege, în al doilea, fiindcă toți minimoșii au

asemenea șorturi ridicole. Mai mult, nu oricine poate cumpăra atare material, fiindcă frunza de salcâm e considerată prețioasă. Probabil pentru că salcîmul își pierde arareori frunzele și-i greu de găsit în al Șaptelea Ținut. Orice-ar fi, regele se freacă la ochi, se scutură ca un cățel căzut în apă și repetă întrebarea, strigînd ceva mai tare, ca să fie auzit:

- Cine îndrăznește să mă trezească?! vă-ntreb.

- E Artur, tati! Uite! țipă Moț, împingîndu-și vesel amicul spre palat.

- Artur?! bîliguie regele, care își amintește brusc de ținuta lui. Scuză-mă, eu... nu-s prea prezentabil, dar... ce faci aici în toiul nopții?! întreabă, cam debusolat.

Artur se simte brusc stingherit. Tocmai a trezit un sat întreg, care dormea liniștit și care pare în plină formă. Oare bobul de orez și păianjenul care îl urma peste tot să fie rodul unei închipuiri?!

- Un bob de orez?! întreabă regele. Ce idee caraghioasă!

Atît de caraghioasă, că toți se pun pe rîs. Așa-s minimoșii. La cea mai mică ocazie, rîd ca balenele; la cel mai mic necaz, plîng ca fîntînile.

- Minimoșii nu scriu decît pe frunze, tinere, precizează regele, cu o urmă de snobism în glas. Frunze de stejar pentru legi importante, frunze de arțar pentru maxime și dictoane, frunze de tei pentru rețete de bucătărie, frunze de mestecăn pentru note de serviciu.

- ... Frunze de carpen pentru mesaje zglobii! îi ține macaroana Moțișor, zîmbind șmecherește. Tata are cea mai frumoasă colecție de frunze de carpen și...

– Ei... da, bine! Cred că a priceput! intervine regele, care nu vrea ca discuția să devieze spre subiecte atît de delicate.

Minimoșii, ați înțeles, dau frunzelor cîte o întrebuințare. Frunza de platan – pentru rapoarte despre accidente, frunza de frasin – pentru condamnări, frunza de plop – pentru problemele sociale, frunza de varză – pentru certificate de naștere, acul de brad – pentru condoleanțe... dar să punem capăt nesfîrșitei liste. Regele se întoarce spre Taag, al cărui prenume e Hermit, scriitorul oficial al regatului și pictor din vreme în vreme.

– Să scrii pe un bob de orez?! Înțelegi ceva din asta, Taag? Atunci, de ce să nu scriem și pe pereți?! glumește regele, care, hotărît lucru, e binedispus, în pofida orei înaintate.

Taag nu pare șocat, iar ideea i se pare chiar interesantă.

– Cred că cineva ți-a făcut o glumă proastă, dragul și bunul meu Artur! trage regele concluzia, bătîndu-l pe umăr pe tînărul care, hotărît lucru, e cam naiv.

Artur e cam buimac. Firește, nimeni dintre ai lui n-a scris mesajul. Archi n-are asemenea umor, bunica e prea ocupată cu casa, mama prea mioapă ca să scrie atît de mic, iar tatăl nu are niciodată răbdare să scrie ceva. Nu rămîne decît Alfi. Artur își apreciază cățelul și-l știe capabil de lucruri incredibile, dar de aici pînă la scrisul pe un bob de orez! Și, în plus, nici nu-i scrisul lui. Dar, dacă nu-i cineva de sus, atunci obligatoriu e cineva de jos.

Capitolul 14

- Selenă?! țipă brusc puștiul.
Doar ea lipsește. Deci e singura în primejdie. Ce-i mai firesc pentru o prințesă în primejdie decât să încerce să-și avertizeze prințul?! Totul capătă sens, iar Artur începe să-și piardă mințile.

- Unde-i, Sire?! Unde-i Selenă?! Unde?! întreaba Artur, insistent.

- Ei bine... probabil că în căscioara ei! răspunde simplu regele.

- Nu! răsună o voce din mulțime.

Toți se întorc să-l identifice pe cel care vorbește, cu vocea dulce ca un poem și înțeleaptă ca un stejar bătrân. Artur face un pas și-l vede pe cel pe care crede că l-a recunoscut. Firește, e Miro, micul sobol. E împopotonat cu o bonetă de noapte țuguiață ca un corn de vânătoare și cu un șort și mai zbanghiu decât al regelui. Ai spune că poartă pampersi, ceea ce-i foarte puțin probabil la vârsta

lui. E prea bătrîn pentru așa ceva. Miro se năpustește prin mulțime și îl ia pe Artur de mîini.

- Sînt nespus de încîntat să te revăd, tinere Artur, spune înțeleptul, zîmbind. Te așteptam ceva mai devreme, în sala de trecere.

Artur se scuză și-i lămurește întreaga aventură, pînă la blestematul de nor care nu voia nici să știe, nici să priceapă nimic. Povestește cum a trecut prin rădăcini și cum a trebuit să ajungă în sat în cîrca măriuței. Miro zîmbește. „Mult trebuie să-și iubească băiatul acesta prințesa, ca să poată suporta atîtea.”

- Unde-i Selena? întrebă Artur, îngrijorat în continuare.

- Era dezamăgită că n-ai fost la picioarele razei, mărturisește Miro.

Artur se topește instantaneu. Și el care a crezut că prințesa l-a uitat!

Miro îi istorisește atunci că fetița s-a trezit dis-de-dimineată, ca să-și facă temeinic pregătirile. S-a frecat mai întîi cu vanilie, ca să miroasă plăcut, apoi și-a pus haine noi și frumoase, printre ele și o superbă vestuță din petale de trandafir, pe care și-o cususe singură. A dejunat ușor, piure de zmeură și o felie zdravănă de alună, apoi s-a dus la ora de muzică. O prințesă trebuie să aibă grijă de vocea ei. Selenei îi plăcea să fie spirituală. Nici vorbă să lase vorbele să-i scape din frumoasa gură regală fără un control riguros. Trebuia

deci să-și stăpânească glasul, să-l poată modula după voie, ca să-și nuanțeze vorbele într-o mie și una de chipuri. Să spuie „te iubesc“, de plidă, era lucrul cel mai ușor. Aproape vulgar. Adevărata emoție se transmite însă prin atitudine, prin timbru, care trebuie să fie catifelat și mătăsos. Și, cum Selena chiar intenționa să-i spună lui Artur aceste câteva cuvinte, avea nevoie ca vocea să n-o trădeze.

Își petrecuse deci dimineața în vârful micuțului stejar, unde își avea cuibul privighetoarea. Păsării i se dusesse vestea că era cea mai bună profesoară de canto din întreg al Șaptelea Ținut. Bună, e drept, dar cu o fire oribilă. Nu putea sta locului nici o clipă și sărea permanent de pe o creangă pe alta. Selena pierduse o grămadă de vreme, încercînd s-o convingă să-i dea o lecție. Trebuise chiar să-i dea adresa, pe care n-o știa decît ea, la care se puteau găsi viermi crescuți în mere. Făcînd tîrgul, privighetoarea îi dăduse Selenei o splendidă lecție de canto.

La întoarcerea în sat, fețița a pus să i se facă ceai din flori de violete, atît de tare o dureau corzile vocale. Dar violetele i-au calmat iute durerea și, pînă la urmă, au adormit-o. A consacrat toată după-amiaza lecției de gimnastică. Nu voia ca vocea să-i trădeze vorbele, dar nici n-avea poftă ca gesturile să-i trădeze gîndurile. Trebuia deci să-și controleze bine mîinile și picioarele. Și, ca atare, nimic nu era mai bun decît o serioasă lecție de gimnastică.

Gambetto nu era chiar profesor de gimnastică, ci mai curînd dansator profesionist. „Domnul Gambetto!“ le preciza el elevilor, fiind foarte la curent cu bunele maniere. Domnul Gambetto era un *scarabaterus philantropis*. Văr de departe cu gîza numită călugăriță (chiar dacă se jura că nu-i nicicum rudă cu ea), era mai mic și avea harul de a se strînge în absolut toate sensurile. Îl putea face gelos chiar și pe bărbatul-cauciuc care, pentru cîțiva firfirici, izbutea să intre, contorsionîndu-se, într-o cutie de ghete. Dar domnul Gambetto nu lucra nici de dragul circului, nici de-al banilor, ci de-al artei! Selena lua arareori lecții de la el. În primul rînd, pentru că era, în general, foarte ocupată cu treburile obișnuite ale regatului: în al doilea, fiindcă aceste exerciții erau prea obositoare. Dar prințesa voia să fie perfectă la primirea prințului și a acceptat (trebuie să spunem) toate condițiile, vecine cu capriciile, pe care le-a pus profesorul. Astfel, la sfîrșitul lecției o durea tot trupul. Ea, care voia să-și controleze gesturile, nu mai putea controla nimic, nici măcar picioarele, pe care cu greu le-a pus unul în fața celuilalt, ca să ajungă acasă. S-a prăbușit pe pat și a dormit pînă seara.

– Am trecut s-o văd, după ce s-au închis florile, și încă mai dormea! precizează Miro, înainte de a-și relua istorisirea.

I-a adus cina pe un platou. O salată din frunze de artar și cîteva semințe de pin bine prăjite. Dar prințesa nu s-a atins de nimic. Mai era încă mult pînă la ora

razei, și Miro a hotărât s-o lase să mai doarmă un pic. Așa ceva nu-i putea face rău și măcar avea s-o împiedice să se tot foiască pînă atunci. Selena s-a trezit singură, firește. Durerile îi dispăruseră, așa cum o prevenise domnul Gambetto care, hotărât lucru, era formidabil. A încercat cîteva arabescuri, două sau trei mișcări grațioase cu brațele, și a părut foarte încîntată. A traversat atunci tot satul fredonînd, și părea nespuns de fericită la gîndul că avea să-și revadă prințul. Miro făcuse bine că n-o trezise, căci prințesa mai avea de așteptat acum doar o oră. A sosit prima în sala de trecere și nici măcar nu s-a obosit să-l deștepte pe portar, care dormea ghemuit în coconul lui, după obicei. S-a așezat pe jos, îmbrățișîndu-și genunchii cu mîinile, și a zîmbit.

Ce bine era să-ți aștepți astfel iubitul! Simțea că ar trebui să i se golească trupul și sufletul și să-i crească o piele nouă, care să primească valul ce avea să se spargă cu zgomot. Valul iubirii și al prospețimii. Artur avea, desigur, parfumul oamenilor de sus. Unul straniu, cu savori necunoscute. Toate miresmele lui erau pentru ea sinonimele aventurii. Și-l închipuia pe Artur străbătînd lumea cea peste măsură de mare. Dintr-un pas ori doi putea traversa, probabil, tot cel de-al Șaptelea Ținut, cînd ei lucrul ăsta îi lua cel puțin două zile.

Dar nu pe Artur cel Mare îl aștepta ea, ci pe micul ei prinț. Cu pistrii și cu moțul lui ciufulit, care îi lipsisera atît de mult. Zece luni, în care ea și-a tot imaginat, seara de seară, că-i mîngîia chipul dulce. Ar fi dat toată

comorile de pe lume ca să poată adormi seara ținându-l de mână. Avusese răbdare, așa cum o învățase tatăl ei, așa cum cerea cartea cea mare. Dar acum murea de nerăbdare și număra chiar și secunde. Găsea, de altfel, insuportabil tot spațiul dintre o secundă și cea care-i urma, bun doar să întârzie sosirea iubitului.

Miro a venit și el și s-a mirat că prințesa sosise deja. Apoi s-a gândit și a găsit că era mai curînd logic, fiindcă letița își trecea zilele vorbind doar despre Artur. Era greu pentru ea, trebuie să recunoaștem, să conducă de una singură un regat atît de mare. I-ar fi plăcut să-și aibă prințul alături, ca s-o îndrume, s-o sfătuiască, să ia împreună marile hotărîri cu privire la întregul norod. Da, de pildă, să-i mute pe toți locuitorii din nord, amenințați acum de o alunecare de teren, și să înceapă construirea unor locuințe noi. Era o chestiune importantă a satului și zilnic se certau cu privire la locul noilor construcții. Unii nu voiau răsăritul, prea umed iarna, alții nu suportau sudul, prea cald vara.

Dar mai erau și alte hotărîri pe care prințesei i-ar fi făcut plăcere să le ia împreună cu prințul, cum ar fi data culesului agrișelor. Spinoasa chestiune era pricina tuturor dramelor, fiindcă minimoșii nu ajungeau la nici un acord. Era de nerezolvat, fiindcă fiecare avea alt gust și, în fiecare zi, agrișa avea alt gust, diferit de cel dinainte. În fiecare an, regele tranșa chestiunea, alegînd cu ochii închiși la întîmplare o dată din calendarul

minimos. Așa fusese pînă atunci, dar la următoarea recoltă hotărîrea avea s-o ia Selena.

Miro l-a trezit pe portar, care a bombănit, după obicei. Bătrînul a răsucit cele trei inele ale lentilei enorme, avînd grijă să nu-și prindă barba în ele. Primul pentru trup, al doilea pentru spirit, al treilea pentru suflet. În van a încercat să-și stăpînească emoția, fierbea stînd pe piatră, ca o cratiță. Peste cîteva minute, prințul ei avea să treacă prin toate dimensiunile, ca să ajungă la ea și în dimensiunea ei. Ce alt om de pe pămînt mai era în stare de strădania de a se micșora pentru a-i plăcea drăguței lui? Selena se simțea nespus de onorată și de norocoasă pentru că îl întîlnise pe micuț, așa că în fiecare seară îi mulțumea zeiței pădurii pentru divina-i grijă.

Dar minutele au trecut, și Artur n-a venit. Selena s-a gîndit mai întîi la capriciile vremii: cerul era, poate, plin de nori, care împiedicau luna să arunce o rază asupra lunetei. De aceea a avut grijă să se ducă s-o vadă pe „văcuța care face pipi“.

– Aceasta-i porecla pe care o dăm broscuței care trăiește la sud de rîu, i-a lămurit Miro lui Artur, care era năucit.

Broscuța își datora porecla unei zile catastrofale, cînd adormise în apa caldută și răcise peste poate. După aceea, o vreme n-a mai putut ghici cum va fi vremea. Din nefericire pentru ea, regele a venit tocmai în acea zi, să i ceară anume lămuriri meteorologice. Tocmai trebuia să hotărască data culesului agrișelor și avea nevoie, ca să poată

lua cea mai bună hotărâre, de prognoza următoarelor zile. Incapabilă să prevadă ceva din pricina nasului înfundat, broscuța spusese:

– Mîine va fi frumos, iar vremea va fi uscată ca pielea șarpelui!

Cum era îmbibată cu apă, probabil că nu suporta umezeala și avea cu adevărat nevoie de o baie bună de soare. Confundase deci buletinul meteo cu dorința. La auzul veștii, regele hotărîse, firește, să devanseze culesul, pentru a doua zi în zori. Evident, a doua zi începuse să plouă ca niciodată. Picăturile de apă erau mari cît niște vaci. Tocmai de aceea a primit broscuța o astfel de poreclă. Ziua a fost declarată „catastrofă naturală” și, într-o totală confuzie, culesul a fost amînat. Cu vremea, peripeția a fost uitată. Acum cu toții preferau să rîdă de ea, iar istoria era repetată la toate marile banchete. Regele a iertat-o pe broscuță, dar ea și-a păstrat porecla, iar povestea a intrat în cartea cea mare, la capitolul „Văcuța care face pipi”.

Artur nu se poate opri să nu rîdă la auzul incredibilei istorii.

– Dar... Selena?! Ce-a făcut după? Întreabă puștiul, revenind la oile lui, chiar dacă nu-i prea delicat să folosim expresia cînd vorbim de prințesă.

Era foarte tristă, confirmă Miro.

Fetița a așteptat și a tot așteptat. Broscuța, cu nasul înfundat de astă dată, o asigurase că vremea are să fie

senină și liniștită, chiar dacă nu-i putea garanta că n-are să fie prezent nici măcar un norișor, căci, e adevărat, acestora le place enorm să plutească haihui purtați de vînturile de altitudine, cînd părinții lor sînt prea ocupați să facă și alți norișori, prin alte locuri. Cerul pustiu și azuriu era terenul de joc ideal pentru copii, care se puteau amuza luînd forme care de care mai zbanghii. Dar ea nu credea în așa ceva.

– Copiii-nori nu se joacă noaptea, fiindcă nu-i vede nimeni că fac prostioare, a spus. La ce bun să faci trăsnaî, dacă nimeni nu vede?!

Selena a găsit altă explicație, mult mai logică și, din nefericire, mult mai simplă: Artur a uitat-o. Numai gîndindu-se la așa ceva, totul i se părea mai limpede. Cum putuse ea, oare, să creadă, de la înălțimea ei de doi milimetri, că are să lase vreo urmă? Se mințise chiar de la început. Căci nu era decît o fetiță orgolioasă, care credea că întreaga lume se rotește în jurul ei. O midinetă cu inima tandră, îndrăgostită de primul aventurier care i ieșise în cale. Tristețea și suferința începeau să lucreze, distrugînd încetul cu încetul frumosul portret pe care i l făcuse prințului în sinea ei.

– În primul rînd, nici nu-i așa înalt! N-are nici el decît doi milimetri! Și, apoi, ce-i cu toți pistruii ăia pe fața lui?! S-ar zice că a mers cu mașina fără parbriz! a spus oricui a stat s-o asculte.

Așa își spăla ea supărarea, dar a priceput numaidecît că asta n-o ajuta la nimic și, la sfatul lui Miro, s-a liniștit

și a rugat-o pe zeiță să nu i se fi întâmplat nimic iubitului ei.

Pe nesimțite, două lacrimi alunecă pe obrazul lui Artur. E cu totul uluit de poveste. Și el care își imagina exact pe dos: un băiețel îndrăgostit de o prințesă, căreia nici că-i pasă. Era tare departe de adevăr.

– Dar... unde-i acum? Întreabă Artur, sfios.

– S-a dus să culeagă albilițe, răspunde Miro.

– În toiul nopții?! se neliniștește puștiul.

Regele îi explică atunci calitățile florii de albiliță, mai ales ale celei culese în nopțile cu lună plină. Albilițelor nu le prea plac ziua și soarele, care le cam strică tenul, și la unsprezece dimineața se închid. Nici vorbă să-și ofere aroma necunoscuților care brăzdează văzduhul întreaga zi, tuturor neciopliților care le ciufulesc, dînd din aripi. Ați înțeles deci, albilița e o floare fragilă, care-și păstrează parfumul pentru aceia, puțini, care stau treji noaptea. Dar serile cu lună plină sînt deosebite. Atunci au albilițele să se înmulțească. Ele pun tot ce-au mai bun în minuscule particule de o albeață incredibilă și le lasă să plutească în voia razelor de lună. Un vînticel ușor e întotdeauna bine-venit, căci stimulează schimburile. Cu petalele deschise, albiliții așteaptă doar ca natura să-și facă datoria.

Selena adoră să stea culcată în iarbă în nopțile cu lună plină, privind magnificul balet al milioanei de particule care strălucesc în lumina lunii și dansează în

vînt, povestind astfel, ore în șir, marea istorie a vieții. Dar azi e o seară specială, iar Selena a venit să se spovedească vîntului, gata oricînd să-i ducă mai departe îngrijorarea.

- Nu-ți face griji! îi spune Regele lui Artur. Nu mai întîrzie mult și, de cum te va vedea, totul va fi în ordine.

Artur surîde sfios. Ar fi, într-adevăr, încîntat ca totul să se termine atît de bine, dar ceva continuă să-l îngrijoreze. Dacă Selena e bine, sănătoasă, cine oare a putut scrie mesajul de pe bobul de orez?

Războinicii bongo-matasalai au făcut focul lînga stejarul cel mare, hotărîți să vegheze pînă la întoarcerea micului Artur. Deși rețeta „rădăcinilor-care-micșorează” e din moși-strămoși, arătîndu-și eficacitatea de veacuri, șeful are o mică strîngere de inimă, ori de cîte ori o aplică. Desigur, asta e din pricina teribilei istorii pe care i-a spus-o de nenumărate ori străbunicul lui, pe vremea cînd încă se mai putea bucura de soare.

Istoria se petrecuse în jurul anului o mie opt sute. Africa era pe atunci cel mai frumos continent din lume. Solul ei era plin de bogății și n-ajunsese încă pubela Apusului. Acolo trăiai fără grija zilei de mîine. Te trezeai și străbăteau savana doar din plăcerea de a dormi la celălalt capăt al ei. La fiecare lună nouă, șeful bongo-matasalailor, pe atunci un anume Cheevas, punea cîțiva războinici să treacă prin rază, ca să le facă o vizită

minimoșilor, frații lor de sînge, întreținînd legăturile care uneau cele două popoare. Din nefericire, Cheevas bea adesea prea mult lichior de palmier și regăsea tot mai greu drumul pînă la marele baobab, unde se practica regulat ritualul trecerii. Într-o seară, a băut atît de mult, că, pînă la urmă, s-a rătăcit, iar războinicii au pierdut mai bine de-un ceas ca să dea de el adormit într-un cactus. La cîțiva metri sub el se aflau trei coioți, care îl adăstau răbdători, ca vulpile cînd așteaptă bucata de brînză. Războinicii goniseră dihăniile ursuze cu ajutorul cîtorva pietre și-și deșteptaseră șeful.

- Cheevas?! Raza s-a închis și minimoșii ne-așteaptă! Aa plîns un războinic.

- Nu-i nimic, vom trece prin rădăcini! a răspuns șeful, caruia beția îi trecea în ritmul în care galopează viermii.

După ce s-au întors sub baobab, au legat trei războinici și, odată micșorați, i-au trimis spre celălalt capăt al bambusului. Acolo s-a și petrecut drama. Cheevas a scos al doilea flaconaș, din nefericire, greșit. Acesta era plin cu rachiu de cactus, o chestie care-ți arde gîtul pe veci. Rachiuul nostru de prune e ca sucul de portocale pe lîngă acest rachiu al diavolului. Se spune că ți se poate tulbura privirea doar uitîndu-te la etichetă. Cheevas a vărsat rachiuul în bambus. Nu cîteva picături, cum cere cartea cea mare, ci jumătate din flaconaș, fiindcă nu-și putea stăpîni ochiul. Bambusul a început să tremure în toate direcțiile, să scoată fum prin toți porii, apoi a înghețat pe loc, ca un turtur de la Polul Nord.

Mai multe luni la rînd, n-au avut nici o veste de la cei trei bongo. Războinicii din sat erau foarte triști, iar Cheevas a jurat că n-o să mai bea nicicînd vreo picătură de rachiu și că, de altfel, nici n-o să-l mai fabrice. S-a ținut un timp de cuvînt, dar legenda vrea ca descendenții lui să se fi instalat, cîțiva ani mai tîrziu, în Europa, mai exact în Scoția, unde au reluat fabricarea faimosului rachiu. Ca un omagiu adus ilustrului înaintaș, i-au dat numele lui.

În ce-i privește pe cei trei războinici dispăruți, într-o zi li s-a dat de urmă. Hoinăriseră o vreme prin deșert, apoi se treziseră din beție. Încropiseră o mică afacere: creșteau scorpioni. Pentru că, în urma groaznicilor experiențe, erau cu totul insensibili la orice venin. Și, chiar dacă, una peste alta, totul se sfîrșise cu bine, istoria era o pildă de neurmat, care își pusese amprenta pe spiritul acestei seminții de războinici.

Capitolul 15

Șeful actual, poreclit Pelle-Grino, nu-i de-aceeași teapă, iar sobrietatea lui e exemplară. Nici orbă să încurce flaconașele. Dar astă-seară, Pelle-Grino îngrijorat și a verificat deja, de o duzină de ori, dacă a olosit sau nu flaconașul cel bun.

– Nu-ți face griji, șefule. Totul se va sfârși cu bine. Artur a învățat riturile noastre toată vara. E de-ai noștri, ce mai, spune calm un războinic cu chipul îmbujorat de căldura focului de tabără.

– Îți mulțumesc pentru vorbele bune, îi răspunde Grino, înainte de a se mai liniști și de a începe o nouă muncăciune.

Într-adevăr, Artur învățase toată vara riturile și obiceiurile incredibilei seminții și avea toate cunoștințele necesare ca să poată face parte din clan. Se și

antrenase foarte serios, ducându-se în nenumărate seri la culcare nemîncat și rupt de oboseală. Exercițiile pe care îl puneau să le facă erau dintre cele mai felurite și n-aveau aproape deloc legătură cu cele făcute la școală, în orele de educație fizică. Ele încercau să-l apropie de natură și de animale și să-i restabilească locul în marele cerc al vieții. În ultimii patru mii de ani, omul a încercat fără răgaz să iasă din vestitul cerc. Fiindcă voia să stăpînească absolut totul și pe toți și, mai ales, să nu i se spună că se trăgea din maimuță. Bongo-matasalaii consideră că aceasta este, desigur, o eroare. Omul se trage atît din copac, cît și din maimuță. Baobabul îi e văr, furnica, verișoară. De altfel, apropierea de furnici a fost primul exercițiu impus lui Artur.

Dis-de-dimineată, puștiul s-a lungit aproape dezbrăcat pe iarbă, chiar în mijlocul unui drum pe unde obișnuiau să treacă furnici. Purta doar un șorțuleț în jurul taliei, pe care șeful matasalai i-l croise dintr-o bucată de piele luată de la celebrul zebu Zabo. Artur trebuia să stea neclintit în așteptarea primilor lucrători. Evident, obstacolul uriaș stîrnise panica în mușuroi și o adunare extraordinară avusese loc, pentru a hotărî dacă furnicile trebuiau să-l ocolească ori să-și asume riscul de a trece peste el. Ocolul era foarte lung și riscau să se piardă. Traversarea era deci soluția, chiar dacă părea primejdioasă, cu atît mai mult cu cît primele furnici luminoase aduseseră o informație esențială: trupul era viu

Ce făcea, oare, omul aproape gol pușcă, lungit pe pământ ca viermii, la șase dimineața? Generalul din fruntea coloanei n-avea timp să răspundă la asemenea întrebare și a început traversarea pământului străin. Coloana de furnici a urcat pe piciorul lui Artur, a suit pe gambă, a trecut de buric și a luat-o pe brațul stîng, pînă în palmă, apoi a coborît văzîndu-și de drum. Artur a trebuit să stea neclintit toată ziua, servind de pod aerian pentru aproape o sută de mii de furnici. Cel mai greu era să nu rîdă, fiindcă micile insecte îl gîdilau permanent. Artur a făcut exercițiul patru zile la rînd, în toate cele patru colțuri ale grădinii. Așa s-a și născut prietenia lui cu furnicile, pe care le putea numi acum verișoare.

Un alt exercițiu i-a plăcut în chip deosebit lui Artur. Tot aproape dezbrăcat, trebuia să îmbrățișeze marele stejar. Apoi trebuia să stea așa toată ziua, pînă cînd o pasăre îl lua drept o creangă de copac și se așeza pe el. În primele ore, Artur s-a plictisit cumplit, simțindu-se mai mult o muscă lipită de gresie decît o creangă de stejar. Dar a început curînd să audă toate micile zgomote care veneau din copac. Zgomotul sevei care urcă, al tuturor frunzelor care îi strigă vîntului să le trimită mai multă lumină. A izbutit chiar să simtă energia solară care curgea în copac, ca nisipul în clepsidră. După cîteva ceasuri, îl auzea tîrînd și respirînd, iar curînd a închis ochii și a început să respire în același ritm cu copacul. Pe la șase seara, un omunat măcăleandru i s-a așezat pe umăr, apoi s-a pus pe

cîntat, anunțînd atfel succesul exercițiului. Artur era în osmoză perfectă cu vărul lui, stejarul.

Toate exercițiile erau foarte plăcute, iar băiețelul era tot mai atras de noile probe pe care trebuia să le treacă în fiecare dimineată. Dar din cauza lor avea probleme acasă, unde totul i se părea de-acum fără nici un haz. Nu-i putea împărtăși entuziasmul lui decît lui Archi, fiindcă numai el făcuse aceeași ucenicie, cu treizeci de ani în urmă, în Africa. Bunicul zîmbea adesea, ascultîndu-l pe Artur, care îi povestea pe ascuns aventurile zilei.

– Așteaptă ultima încercare, ai să vezi tu, și n-ai să mai rîzi atît! îl prevenise Archi.

Așa că, în zorii ultimei zile, Artur s-a dus destul de neliniștit la cortul războinicilor matasalai. Trebuia să rezume într-o oră tot ce învățase în multe săptămîni. Trebuia să parcurgă un drum foarte precis cît mai iute posibil și să dovedească de-a lungul întregului parcurs că se integrase total în natură.

– Trebuie să urci ca viermele, să te cațeri ca maimuța, să fugi ca iepurele, să înoți ca peștele și să zbori ca pasărea, îi ceruse Pelle-Grino la începutul probei.

Trebuia să meargă în lungul pîrîului care șerpuia la liziera pădurii, pînă la corturile războinicilor.

– Am să arunc nuca în pîrîu, iar tu trebuie s-o ajungi din urmă, înainte de a cădea în cascadă, precizase șeful

Trebuiau parcurși aproximativ doi kilometri, pe felurite terenuri. Înțelegînd ce așteptau de la el, Artur a început instinctiv prin a respira adînc. Șeful bongu

a aruncat nuca în rîu, iar Artur a luat-o la fugă cît putea de tare. Prima parte a fost ușoară. Trebuia doar să ridice bine genunchii, ca să nu piardă viteză din pricina ierburilor înalte. Artur a ajuns iute la un pîlc de trestii. A plonjat pur și simplu în ele și s-a tîrît ca o broască. În cîteva secunde, era tot plin de noroi și abia mai vedea drumul. Doar soarele îi putea arăta în ce direcție să meargă. Cîțiva brotăcei, preveniți în legătură cu proba, stăteau pe marginea drumului și îl încurajau. Artur a trecut printre trestii și și-a reluat goana pînă la picioarele enormei stînci peste care nu se putea trece. Din fericire, două veverițe, foarte entuziasmate de eveniment, i-au arătat un copac a cărui ultimă creangă ducea drept în vîrfurile stîncii. Puștiul s-a năpustit asupra copacului, ca o maimuță cu ventuze la picioare. Cele două veverițe îi deschideau drumul și-i arătau printre cernci s-o apuce. Rozătoarele erau tare simpatice, dar, ca muște adevărate mori stricate, nu le-a tăcut gura cît a durat ascensiunea, așa că, năucit, Artur a fost gata să cadă de cîteva ori.

– Mulțumesc, totuși! le-a spus, ajungînd pe ultima creangă.

Apoi a sărit ca un tigru pe stîncă, al cărei povîrniș cobora ușurel spre pădure. Începea să se simtă obosit și năgea în piept tot aerul proaspăt din jur. A ajuns pe malul rîului și a plonjat imediat, fără să mai stea pe gînduri. A fost cam frig, dar frigul era mai curînd bine-venit, căci avea trupul încins. În apă, problema e să nu-ți pierzi

direcția, pentru că n-ai nici un punct de reper. Dar Artur n-avea de ce să-și facă griji. Sute de pești se aliniaseră de-o parte și de alta a rutei pe care băiatul trebuia să o urmeze, ca spectatorii la Turul Franței. Iar el trebuia doar să se lase îndrumat și încurajat de miile de bule de aer cu care îl susțineau admiratorii.

Băiatul a ieșit din apă mototolit precum cîrpele din mașina de spălat, dar n-avea vreme să-și plîngă de milă, căci nuca o luase deja în jos și nu mai putea fi oprită să ajungă la cascadă. Artur a început deci să fugă printre tinerii mesteceni. A ajuns iute la poalele falezii și a trebuit să se oprească. Jos se zăreau corturile razboinicilor, înălțate în jurul marelui stejar, apoi râul care șerpuia. De la uliu, Artur învățase să-și ascută vederea și putea zări limpede nuca plutind pe valuri, îndreptîndu-se tot mai iute spre căderea de apă. De altfel, uliul era acolo, în fața lui, așteptîndu-l și rotindu-se în văzduh de multe ore. Prietenul lui trebuia acum să arate că-i era și văr. Pasărea de pradă și-a desfăcut aripile și i-a arătat limpede lui Artur unde putea da de un curent ascendent, care i-ar fi îngăduit să stea cîteva secunde în plus în aer, lungindu-și astfel zborul pînă la râu. Băiatul a înțeles mesajul și i-a mulțumit uliului, dînd scurt din cap.

A tras adînc aer în piept, a deschis brațele cît a putut cum îl învățase pasărea de pradă, și s-a aruncat în gol de pe falază. În prima secundă, n-a respirat, prea speriat de înălțime. A simțit pe loc văzduhul de sub el și și-a modificat poziția mîinilor, ca să se îndrepte spre curentul

pe care i-l arătase pasărea. A simțit neîntârziat curentul de aer mai cald, care urca de-a lungul falezei, și a intrat în el, ca să-și prelungească zborul. Doar așa putea ajunge la râu, care era prea departe de faleză, așa că n-ar fi putut plonja direct. S-a relaxat puțin, întinzând ceva mai mult brațele. Urmărea cu privirea uliul care îi deschidea calea și, spre uimirea lui, și-a dat seama că zbura ca păsările. Abia a avut vreme să zîmbescă și a ajuns la suprafața râului. Scurta secundă de plăcere, când a înțeles că zboară, l-a costat. A căzut pe burtă, ca pasărea când vrea să facă baie pe sticlă. Dar uliul își redresase instinctiv traiectoria pe fața apei și urcase imediat în văzduh.

„E mai ușor când ai aripi!” s-a gândit Artur, ținându-se cu mîna de burtica lui roșie din pricina impactului.

Dar nuca se apropia acum primejdios de cascadă, iar Artur n-avea vreme să se văicărească. S-a dus pe mal, nestingherit ca mîța când iese din apă, și a început să fugă de-a lungul râului. Fuga lui n-avea nimic de-a face cu cea de la început, când alerga ca un iepure. Acum se mișca la fel de repede ca o broască-țestoasă. Dar a ajuns, în cele din urmă, lîngă cascadă, odată cu nuca. Artur s-a aruncat la pămînt, a întins brațul și a prins-o cu vîrfurile degetelor. Un suspin adînc, de ușurare, s-a desprins din trupșorul lui chinuit. Un suspin sălbatic. Apoi s-a întins în iarbă, pe care a găsit-o mai confortabilă decît un pat. Izbutise. Nu numai să prindă nuca, dar și să se integreze.

- Te-ai reintegrat, a precizat șeful matasalai, înmînîndu-i Ordinul de Merit al războinicilor matasalai.

Era o cochilie mică, prin a cărei găurică putea trece o liană micuță, cu ajutorul căreia să și-o atîrne de gît. Artur făcea acum parte din clan. Intrase în marele circuit al naturii. În acea seară a adormit la cină, rupt de oboseală.

- Nu mănînci nimic? l-a întrebat mama, neliniștită ori de cîte ori vedea o farfurie goală.

- Ba da... asta! a răspuns și a arătat nuca.

A spart-o cu degetul mare, impresionîndu-l pe taică-său.

- Nu poți mîncă doar asta! a spus François. O nucă nu poate hrăni un bărbat!

- Asta da!

- Și de ce asta da? a întrebat tatăl, prostește.

Era greu să-și închipuie diferența, fiindcă nu deosebea nucile de migdale, măslina, chipsuri ori alune. Toate farfastîcurile alea nu erau decît distracții, care se serveau ca aperitiv. Dar fiul lui simțea bine diferența.

- Pentru că pe asta chiar... o merit! a răspuns Artur, înainte de-a o mîncă.

Archi și-a dres glasul, ca să-i atragă atenția nepotului, apoi și-a deschis ușurel primul nasture de la cămașă și i-a arătat discret scoica pe care și el o purta la gît. Au schimbat zîmbete complice. Archi era atît de mîndru că Artur trecuse proba, încît a vărsat chiar și o lacrimă.

Marele șef ia un baston și răscolește un pic jăraticul. Toate amintirile îl fac să caște. Artur s-a descurcat, într-adevăr, bine, și-și merită din plin locul în clan. Acum trebuie deci să i se acorde încredere. Un războinic se apleacă asupra focului și se uită la oala care fierbe în jai

- Cine mai vrea un pahar de margarete? întrebă zâmbind.

Ceata rânjește, amintindu-și de rîsul nebun de dimineață, cînd Artur mai era cu ei. Dar, brusc, toți tresar, văzînd-o apărînd pe Reta, ca o fantomă abia ieșită din oala de fier, ca să se răzbune.

- Ei, ce spuneți?! Cam emotivi pentru niște mari războinici! spune bunica, vie și trează.

- Iartă-ne, tocmai vorbeam de tine! bîguie șeful.

Dar bunica n-are vreme de istorii.

- S-a petrecut o nenorocire, Archi are nevoie de voi! se mulțumește să le spună și se grăbește spre casă.

Capitolul 16

Războinicii își freacă cel puțin cinci minute picioarele de ștergătorul din ratan, enervând-o profund pe Reta.

– E bine de astă dată! Curăț eu mai târziu! zice bunica, prea îngrijorată ca să se mai gândească la parchet.

După cum le e obiceiul, războinicii intră sfioși în salon. Trebuie spus că nu-s prea în largul lor în odăile cu colțuri drepte și plafoane foarte scunde și, dacă merg ușor înclinați înainte, n-o fac în semn de supunere, ci pur și simplu ca să nu dea jos lămpile, căci sînt înalți de doi metri și patruzeci de centimetri.

François, ori ce-a mai rămas din el, stă trîntit pe canapea, cu un bandaj enorm în jurul frunții. Chipul îi e acoperit nu numai de umflăturile provocate de insecticid, ci și de vîntățile cauzate de impactul cu

parbrizul. Altfel spus, are niște „umflătăi“ de toată frumusețea. Dar nu se plînge de rezistența parbrizului.

– M-a costat ochii din cap! i-a spus soției, cînd a sărit din mașină.

Dar, ținînd seama de cîte vînatăi are pe față, medicamentele o să-l coste chiar mai mult decît parbrizul. Soția lui stă întinsă într-un fotoliu și e atît de obosită, că-i gata să adoarmă. N-ar fi fost așa de ostenită, dacă ar fi mers pur și simplu pe drum, adică pe unde fugiseră Artur și Alfi, dar soțul ei se încăpățînase să o ia pe scurtătură. Confundînd adesea nordul cu sudul, se rătăcise prin mlaștini, în loc s-o ia direct pe cîmpie. Asta și explică petele de noroi uscat de pe picioarele și de pe coapsele mamei. Rochia i s-a rupt cîte un pic peste tot, fiindcă, după mlaștină, n-au traversat livada de pomi fructiferi, ci un cîmp cu mărăcini. Acum, rochia ei înflorată e plină cu pete de mure, pentru că, fără să vrea, a cules cu sutele. Și, tocmai pentru că cei doi turiști au umplut salonul de noroi, Reta n-a mai insistat asupra ștergătorului.

– Au o problemă! anunță Archi, ca și cum ar mai fi fost nevoie să precizeze.

Tatăl seamănă cu un baton de miambal terminat cu o bilă de vanilie, iar mama, cu un buchet uscat, prăjit în ulei. Nu încape nici o îndoială, au o adevărată problemă.

– Au avut un accident de mașină! Au lovit un animal! spune Archi.

La anunțul teribilei vești, ceata războinicilor se cutremură.

- Animalul e rănit? Întreabă imediat șeful, interesat doar de ceea ce i se pare esențial.

- Nu! Animalul e bine! Mulțumesc că vă interesați de el! spune tatăl, supărat de-a binelea.

- Ce fel de animal? insistă matasalaiul.

- Habar n-am! Un elefant ori un hipopotam, o chestie de-asta! Cine știe, cu toate jivinele pe care ni le aduceți din Africa! se enervează tatăl, mai zguduit decât pare, că doar de-aia confundă țapul cu un hipopotam.

- Mașina trebuie să fie ca vai de ea, nu? întreabă Pelle-Grino, așa, ca să-i arate un pic de interes.

- Nu ca vai de ea, ci distrusă! Făcută praf!! Bună de casat!! urlă tatăl, trezindu-și soția.

- Nu te enerva, dragule! Nu-i grav! O să... o să cumpărăm alta, cu banii de asigurare, spune ea, mai cu picioarele pe pământ.

- Sîntem asigurați pentru o treime, și tu ești o fraieră cît trei! Cui să-i cer să semneze constatarea?! Elefantului ori hipopotamului?! exclamă tatăl furios, într-un nor de scuipat.

Soția caută atunci vorbe cu care să-l calmeze.

- Păi... cred că era un țap, dragule, spune încetișor.

Mai bine tăcea, căci chipul soțului își schimba culoarea văzînd cu ochii, ca un cameleon care calcă pe un steag negru.

- Poftim?! Da, pardon! Un țap! Sigur, asta-i cu totul altceva, căci, se știe, țapul e foarte bun la ortografie și n-are nevoie de ochelari, ca să semneze constatarea, căci vede excelent!! urlă tatăl, crezând că soția glumește.

- Liniștește-te, François, intervine bunicul. Principalul e totuși că sînteți sănătoși și întregi, iar țapul n-are nimic!

Tatăl se uită rînd pe rînd la Archi, la soția lui, la Reta, la bongo-matasalai, la Alfi și se întreabă ce i-a făcut el bunului Dumnezeu de i-a dat o asemenea familie de nebuni. Și, cum nu se poate discuta normal cu săriții de pe fix, ia hotărîrea să se calmeze.

- Lucrul cel mai grav nu-i totuși pierderea mașinii... ci dispariția lui Artur! spune calm.

- Cum dispariția? întreabă șeful, ridicîndu-se și lovindu-se de tavan.

Archi îi face semne cu ochiul, să nu facă vreo gafă. Părinții lui Artur nu știu, firește, că fiul lor, măsurînd acum numai doi milimetri, s-a dus la minimoși.

De astă dată, François are o urmă de instinct patern. Simte că i se ascunde ceva.

- Nu păreți prea surprinși că a dispărut! spune, mișcînd ochii ca un agent secret. Știți unde-i?

- Era pe bancheta din spate a mașinii tale. L-am văzut la lumina torțelor noastre, bîguie șeful bongo, neobișnuit să mintă.

- Da, asta știu, mulțumesc! Dar, cînd am ajuns la benzinărie, puștiul se făcuse cîine! Știți, ca-n Vegas!

Arunci o cuvertură peste o dansatoare și se transformă în panteră! explică François, încercînd să-și stăpînească furia care îl cuprinde. De altfel, dacă aruncați o cuvertură peste mine, sînt sigur că mă pot face saltimbanc! urlă și se postează în fața marelui șef. Te întreb pentru ultima oară, unde mi-e fiul?!

Pentru prima oară în viață, înfruntă pe cineva mai puternic decît el. Ideea de a-și pierde fiul îi dă puteri pe care nu le bănuia. Trebuie că-l iubește cu adevărat pe țînc, dacă se lasă astfel pradă instinctului. Războinicul îl privește de sus. De astă dată și el simte un oarecare respect pentru omuleț. Cu puțin antrenament, sigur ar putea scoate ceva din el.

- Nu știu precis unde ți-e fiul, dar, oriunde-ar fi, avem încredere în el și forța noastră îl însoțește. Va reveni întreg și sănătos, spune războinicul cu o voce calmă și liniștită.

Tatăl n-a aflat nimic nou, dar, ciudat lucru, declarația l-a liniștit. Trebuie spus că în vocea războinicului e ceva foarte bun, autentic și firesc. Nu-i deci de mirare că le poate vorbi copacilor astfel. Mama se gîndește să le spună ce-a vorbit ea cu Artur, cînd acesta i-a spus că se duce în grădină să se întâlnească cu mini-nu-mai-știe-cum. Dar se teme să nu-și supere și mai abitir soțul. Hotărăște deci să tacă și să nu mai pună paie pe foc, mai ales că François s-a mai liniștit. Într-adevăr, tatăl e complet năucit și nu mai știe de cine să se ia. Oftează din greu și rămîne cîteva clipe inert, cu privirea în gol.

- Dacă-mi pierd fiul, n-am să mai pot trăi... spune, cu o sinceritate năucitoare.

O lacrimă i se prelinge pe obraz și nici măcar nu încearcă s-o șteargă. E dezarmat și dezarmant. Soția lui începe imediat să plîngă, ca o cișmea. „Ăștia doi sînt gata să ia marele stejar în brațe“, își spune șeful bongo-matasalailor, impresionat de emoția lor neașteptată. Archi se așază lîngă François și-i pune un braț în jurul umerilor. Îi place acest ginere sensibil, fragil. Un François care mai curînd își lasă simțurile să-i îndrume gîndurile, decît invers.

- Artur nu s-a pierdut. Cunoaște regiunea ca pe propriile buzunare. De luni de zile o străbate de la un cap la altul, spune amabil Archi.

Tatăl oftează iar, cu toate că vorbele bunicului l-au mai reconfortat.

- Sînt adesea dur cu el, dar asta pentru că și viața e dură în marile orașe și trebuie să fii puternic, ca să te poți apăra, mărturisește François.

Archi e mulțumit că poate, în fine, aborda subiectul.

- Natura îl învață tot, și să se apere, și să împartă ce are cu alții. Vîntul rupe crengile, dar aduce și aer. Ploaia distruge uneori florile, dar pîraiele le duc semințele cîte puțin peste tot, explică Archi, ca un bun profesor ce este. Artur învață să se apere, dar și să iubească, și are nevoie de amîndouă în vederea unui bun echilibru, ca să se facă un omuleț mare. Nu asta înseamnă și numele lui? Maremic? adaugă bunicul cu umor.

Izbutește să-i smulgă un surîs lui François.

– Da, Maremic, asta-i numele lui, reia tatăl mândru.

Mic și mare.

În salon, toți se uită unul la altul. Toți zîmbesc satisfăcuți. Chiar și Alfi dă din coadă, ceea ce echivalează cu un surîs.

– Am încredere în Artur, precizează François. Știu că învață repede și că poate ieși cu bine din situații grele, dar...

Tatăl lasă fraza în vînt, ca și cum s-ar teme să continue.

– Dar ce? întreabă Archi, cam îngrijorat.

– E încă... atît de mic! spune în cele din urmă François.

Bunicului i-ar veni greu să-l contrazică, fiindcă știe că tocmai acum nepotelul măsoară doar doi milimetri și ceva, fiind exact de o mie de ori mai mic decît bongo-ma-tasalaii comprimați în salon.

– E, într-adevăr, încă tare mic, dar... sînt sigur că se va întoarce din această aventură și mai mare încă! încheie Archi discuția.

Capitolul 17

Cum Artur i-a trezit pe toți, satul și locuitorii lui hotărăsc să înceapă ziua ceva mai devreme. Nu-i, într-adevăr, decît patru dimineața, ar mai fi exact încă o oră și patruzeci și șapte de minute pînă la trezirea oficială.

Trezirea e o chestiune precis reglementată, pentru că-i riguros stabilită în funcție de răsăritul soarelui. Orarele-s afișate pe poarta palatului, pe o foaie de sezon. Fiecare se duce să le consulte înainte de a merge la culcare, și toată lumea se trezește odată, chiar cu douăzeci de minute înainte de prima rază de soare. Timpul e deci prețios, iar activitățile, organizate cu grijă. Încep făcîndu-și toaleta, care le ia în jur de două minute. Se freacă cu vanilie ori cu un păr de cal, apoi fac badijonaj cu parfumul preferat, cu ajutorul unui puf de pușor. Îmbrăcatul le ia ceva mai mult, între unul și zece minute, de la caz la caz.

Miro, de pildă, e cel mai încet și are nevoie de douăsprezece minute ca să-și pună costumul oficial, pe care protocolul îl obligă să-l poarte. E adevărat că, în calitate de Mare Înțelept al palatului, trebuie să poarte zilnic veșminte care inspiră respect. Miro recâștigă timpul pierdut sărind peste micul dejun. Nu-i prea bine pentru sănătate, dar n-are altă alegere și, în vreme ce toți mănâncă în zece minute, el se mulțumește cu câteva ouă de libelulă, înghițite pe nemestecate.

În cele cinci minute care mai rămân, fiecare se îndreaptă spre serviciu și are vreme, așa cum cere marea carte, să spună cu adevărat bună ziua tuturor. E momentul cel mai interesant de studiat. Sute de minimoși ies din case și, într-o hărmălaie dintre cele mai mari, se întreabă unii pe alții dacă noaptea le-a fost bună, dacă fiii li se poartă frumos, apoi își urează o zi foarte bună, rugînd-o pe zeița pădurii să-i apere. În toată acea lume mică, toți se întîlnesc veseli, schimbă surîsuri largi, plecîndu-se unii în fața altora și cotcodăcind ca găinile bătrîne. Nimic nu seamănă cu ambianța marilor noastre orașe. La noi, dacă spui bună ziua în metrou înainte de ora șapte dimineța, ai mari șanse ca pasagerii să tragă semnalul de alarmă. Dar minimoșii trăiesc fericiți și nu par să fi luat din lumea noastră decît ce are ea mai bun, de parcă pămîntul sub care trăiesc a filtrat toate zgurile lumii noastre și toate greșelile pe care istoria ne-a dat timp să le facem.

La ora precisă cînd răsare soarele, toți minimoșii sînt deci la lucru. Trebuie spus că o mare parte a activității lor e legată de natură și că prima rază de soare are importanța ei. Roua dimineții, de pildă, dispăre destul de iute, de cum încălzește soarele văzduhul și plantele. E deci nevoie să se recupereze cît mai repede toate picăturile, care au gust diferit, în funcție de planta de pe care sînt culese. Micile plante răsar și ele odată cu primele raze de soare, iar unele dintre ele trebuie culese înainte de a crește prea tare. Sînt mii de lucruri de recoltat în cele cîteva minute și trebuie profitat de scurtul răstimp cînd animalele de noapte se duc la culcare, iar cele de zi abia se trezesc.

Minimoșii au o mică jumătate de ceas ca să aducă în sat cele mai bune fructe și legume, ca și apa delicios parfumată. Restul zilei e rezervat, în genere, comerțului și trocului cu recolta dimineții. O felie de mînatarcă face trei picături înmiresmate de apă de zmeură, un boboc de trandafir se schimbă pe zece grame de păpădie ruptă de pe tulpină. Totul se tîrguiește cu haz și fairplay. Le place să discute, asta face parte din joc, dar nimeni nu se ia la harță niciodată.

Un singur lucru nu-i destinat trocului: floarea de albiliță. Trebuie, de altfel, să faci parte din familia regală, ca să ai dreptul s-o culegi. Floarea de albiliță nu se schimbă, ci se dă. Fie cadou, pentru a recompensa un supus merituos, fie pentru a îngriji un bolnav. Floarea minunată are atît de multe haruri, că vindecă practic

orice boală, de aceea și e regală. În ceaiuri vindecă gândurile rele, pe pâine dă doar idei bune, în piure face bebelușii mai puternici. Are și alte multe calități, chiar mai medicinale, dar numai Miro le cunoaște și poate fabrica poțiuni care lecuiesc totul și mai ales orice.

Artur stă în fața porții de intrare de vreo două ore. Se întreabă dacă Selenă se va întoarce cu brațele pline de albilițe proaspăt culese. „Poate că-mi va oferi una?” se întreabă, zîmbind. Dar o floare regală nu se dă așa, trebuie meritată. „Dar eu am meritat-o! Am trecut prin toate dimensiunile, ca să ajung aici!” își spune, cu voce tare.

– Cu cine vorbești? întreabă Miro, venind din spate.

Artur tresare și se scuză. Vorbește singur, ca să-și țină de urît, așteptînd întoarcerea Selenei.

– Vine ea, nu-ți face griji! îl asigură Miro, așezîndu-se lîngă el.

Tăcerea se instalează o clipă, ca și cum lui Artur i-ar fi mai greu să i se adreseze cuiva decît să trîncănească de unul singur.

– Și cum era Selenă cînd era mică? întreabă deodată puștiul.

– O adevărată pacoste! zice Miro ironic.

Artur nu poate decît să zîmbească, căci vestea nu-l prea surprinde.

– Îmi aduc aminte că, într-o zi, nu era mai înaltă decît trei semințe de măr, Selenă a intrat la mine, fără să

bată la ușă, și m-a anunțat, ridicînd bărbia, că are să ne părăsească, povestește Miro.

Artur e înmărmurit de atîta admirație. Cum găsisese, oare, fetița curajul de a înfrunta astfel autoritatea?! El nu își poate închipui că s-ar putea afla în asemenea situație. Căci îi vine greu și să le ceară voie părinților să-l lase se se ducă la patinoar cu prietenii. În general, tatăl refuză orice, iar cînd vrea cu adevărat ceva, Artur trece pe la mama, care, dînd dovadă de curaj și de tenacitate, izbutește întotdeauna să-și înduplece soțul. Dar gimnastica asta e epuizantă și, cu vremea, Artur a luat, pur și simplu, obiceiul să nu mai ceară nimic. Dar Selenă nu e ca el.

– Sînt flatat că m-ai prevenit! i-a spus Miro fetiței. Dar cred că trebuie să dai vestea tatălui tău!

– I-am spus tot! a răspuns prințesa cu mîndrie.

Miro și-a ținut rîsul, să n-o supere, că-i venea s-o mănînce cu gurița răzvrătită cu tot.

– Și... ce ți-a spus?

– Nimic! A leșinat! De-aia am venit la tine, să-i dai un leac ca să-și revină. Eu n-am vreme să mă ocup de chestii de-astea, plec!

Lui Miro i-a pierit brusc surîsul. A pus imediat mîna pe trusa de prim ajutor și s-a năpustit la capătîiul regelui său, care, într-adevăr, zăcea la picioarele tronului regal.

L-a pus să tragă pe nas cîteva semințe fermentate de țelină, iar regele și-a venit în fire.

– Fata mea?! a strigat, cînd s-a trezit, dar ea dispăruse, cînd Miro s-a întors acasă.

– Și mama ei? Ea n-a zis nimic? Întreabă Artur.

– A! Mama ei! oftează Miro. Era o femeie excepțională! Ea și-a întrebat pur și simplu fiica: „Mă iubești?” Foarte mirată, Selenă a zis, firește, că da. „Atunci du-te unde vrei, fata mea, căci oriunde-ai fi, am să fiu și eu, fiindcă sînt în inima ta!”

– Uau!! Ce frumos! zice Artur, care n-a prea auzit așa ceva în familie.

Capitolul 18

Selena hotărîse că satul era de-acum prea mic pentru ea, căci, așa cum mărturisea chiar tatăl ei, prințesa creștea văzînd cu ochii. Dar și capul îi creștea, iar ea voia să-l umple. Miro avusese nefericita idee de a-i vorbi despre tradiții, spunîndu-i că într-o zi avea să ajungă în fruntea regatului. Selena nici nu se gîndea să domnească într-o țară pe care n-o cunoștea. A vrut deci să străbată Cele Șapte Ținuturi, ca să-și facă o idee precisă despre tot. Intenție întru totul laudabilă, dar ea uita pur și simplu că pe atunci n-avea decît o sută de ani, cam trei de pe la noi. Era prea necoaptă, ca să străbată ținuturi atît de primejdioase, dar acum era prea tîrziu. Plecase deja.

A traversat iute Primul Ținut, căci era al ei și îl știa pe de rost. Ori de cîte ori întîlnea un minimos, îl saluta politicos, după tradiție, și, de cum se depărta, el se

năpustea să-l prevină pe rege, care iar leșina, închipuindu-și că fiica lui era zi de zi tot mai departe. Miro folosea atît de mult semințele de țelină, că a trebuit să pună altele la fermentat. Selena a ajuns în al Doilea Ținut, la marile podișuri din nord, care se întindeau cît vedeai cu ochii. Se numeau și Cîmpiile Îndepărtate, fiindcă nu li se vedea niciodată capătul. Iarba lor era galbenă și uniformă și de aceea călătoria era foarte monotonă.

Fetița a întîlnit cîteva turme de gamuli sălbatici, care au mers cîteva zile în urma ei, foarte mulțumiți că îi vizita cineva. Apoi a întîlnit cîteva nomazi din tribul tulabahilor. Aceștia se îndeletniceau mai ales cu păzitul turmelor. Erau cei mai buni dresori de insecte din întregul regat și au acceptat să-i împărtășească micuței prințese unele secrete de dresaj. Trebuie spus că era greu să ții piept farmecului acelei bomboane de copil, a cărei voință și abnegație trezeau respectul tuturor. Șeful de trib i-a dat cîteva acadele cu apă de roze, nu ca să le mănînce, ci ca să poată îmbuna dihăniile feroce pe care avea să le întîlnească în cursul călătoriei.

Într-o bună dimineață, prințesa i-a părăsit pe tulabali și a intrat în al Treilea Ținut. Frontiera erau ușor de aflat: iarba scurtă și galbenă se oprea brusc la poalele unei păduri aproape tropicale. Ambianța era total diferită. Mai întîi, copacii erau foarte înalți și adesea împiedicau soarele să ajungă pe pămînt. Apoi, umezeala era constantă și domnea în permanență o ușoară ceață

Ceea ce pentru noi e o ușoară ceață fără soare, pentru ea era un adevărat piure de mazăre. Zgomotele făcute de animale erau aici foarte diferite, iar faptul că le putea auzi fără să le vadă vreodată o neliniște profundă.

Micuței începea să-i pară rău că plecase în călătorie și și-a amintit, ceva cam târziu, că în al Treilea Ținut locuia și o seminție de mari vânători. Cam târziu, deoarece capcana se și închisese. Liana s-a strâns dintr-odată în jurul piciorului ei și a azvîrlit-o pe Selenă în văzduh. Fetița a început numaidecât să zbiere, ca un purceluș în megafon. Zbiera atât de tare, că vânătorii, astupându-și urechile cu amîndouă mîinile, au rugat-o să înceteze și au jurat să facă orice pentru ea, numai să pună capăt urletelor. Vânătorii cu harpoane erau încercați în felurite încăierări, dar își pierdeau total capul la auzul unui plîns de copil. Asta era slăbiciunea lor. Nici nu mai trebuie spus că, de cum a descoperit acest călcîi al lui Ahile, Selenă cea șmecheră a profitat din plin de el. A petrecut aproape o lună în tabăra lor din inima pădurii.

I-a fost prezentat șeful, care era de fapt o șefă. Se numea Decibela. Firește, era foarte frumoasă și avea niște ochi albi splendizi. Din nefericire pentru ea, ochii frumoși nu-i îngăduiau să vadă. Decibela era oarbă. Dar boala ei din naștere n-o făcea nefericită, dimpotrivă. Grație acestui handicap, i se dezvoltase enorm auzul și era în stare să audă un sunet înaintea orișicui. Învățase să recunoască toate animalele și era chiar în stare să afle în ce stare de spirit se aflau acestea. Știa deci totul despre

toți, chiar și noaptea, când ochii nu mai sînt de folos. Întregul trib se închina în fața puterilor ei, pe care unii le considerau chiar malefice, și firește că fusese numită șefa clanului, în urmă cu mai bine de o mie de luni.

Pe Selenă o fascina Decibela, la fel cum și pe Decibela o fascina fetița curioasă să știe tot. Decibela a învățat-o să recunoască sunetele, strigătele, vaietele, chemările și șoaptele fiecărui animal. Prințesa era o elevă bună, iar Decibela a mărturisit că nu mai cunoșcuse nicicînd o fetiță atît de dotată.

– Ai să fii o bună regină, a murmurat, cînd a văzut-o plecînd spre al Patrulea Ținut.

Cînd a părăsit pădurea pentru verzile pășuni al Patanalandiei, s-a văzut obligată să mijească privirile, căci lumina i s-a părut foarte agresivă. Aproape vulgară. Trebuie spus că stătuse mai bine de-o lună cu ochii închiși, ca să rețină mai bine zgomotele pe care i le lămură Decibela.

Patanalandia era cel mai vast ținut minimos. Era rezervată creșterii vitelor și aveai nevoie de săptămîni întregi ca s-o străbați. Cirezilor le plăcea să stea acolo, căci terenurile urmau cursul rîului și iarba creștea din abundență. Adeseori dădeai de scarabei uriași, care pășteau totul în drumul lor, lăsînd în urmă iarba tîmboșă, scurt, ca o mochetă. Selenă a pornit pe una din numeroasele autostrăzi ale insectelor, care șerpuia plină prin provincie.

Mica prințesă se distra adesea, alergînd pe marile bulevarde, dar într-o zi, la o răscruce, s-a lovit de cineva. În asemenea cazuri, cei care se ciocnesc se ridică, își freacă puțin capul, își cer scuze unul altuia și-și reiau drumul. Din nefericire pentru Selenă, se lovise de-o furnică, iar întîmplarea a luat proporții nemăsurate. La început, toată coloana de furnici s-a oprit, provocînd un formidabil ambuteiaj, numai bun de filmat. Zeci de furnici martore ale coliziunii au început să ofere versiuni contradictorii ale faptelor, căci fiecare văzuse întîmplarea din alt punct de vedere. Furnicile șef de linie, căpitanii de cohorte și chiar doi generali de campanie și-au băgat și ei nasul în afacere.

După ore și ore de discuții, toți au căzut de acord că numai prințesa era de vină, fiindcă nu dăduse prioritate solară. Fetița a răspuns că auzea prima oară vorbindu-se de asemenea prioritate, care nu era și a ei. Dacă ar fi existat un panou care să atragă atenția asupra ei, ar fi respectat consemnul. Dar furnicile erau încăpățînate, mai rele decît măgarii cu morcovul, așa că au decis să se plîngă regelui. Prințesa s-a lăsat escortată fără să spună o vorbă. Oricum n-ar fi putut face prea mare lucru, căci era încercuită de o mare de furnici pline de ură. Pe drum, și-a astupat urechile cu mîinile. De cînd stătuse cu Decibela, avea auzul mai sensibil, iar vorbăria a cinci sute de mii de furnici care dezbăteau o prioritate îi spargea timpane.

Au intrat curînd în furnicar. Selenă era foarte impresionată. Căci furnicarul era de o mie de ori mai mare decît satul ei. Un adevărat megalopolis. Aproape zece milioane de făpturi viețuiau acolo, într-o permanentă stare de agitație. Prințesa se întreba chiar cum ajungeau să se întîlnească de atîtea ori pe zi, fără să se producă niciodată accidente.

– Pentru că respectăm prioritățile! răspunsese răutacios șeful cohorței.

Au intrat în marea sală printr-o zonă de acces rapid, care ducea drept la biroul central. Pentru cîteva minute, Selenă a avut deci plăcerea de a privi orașul de sus. Pămîntul era negru de furnici, un covor care își compunea mereu alte și alte desene. Așa, cam ca suprafața apei care, bătută de vînt, strălucește în multe fațete. Traficul era atît de intens, că era imposibil să distingi vreun drum. Dar toate micile făpturi știau bine unde se duceau și ce aveau de făcut. Disciplina lor a impresionat-o, și, cînd a ajuns, în sfîrșit, în fața regelui, s-a înclinat în semn de respect. Maiestatea Sa a oftat cînd i s-a spus despre ce era vorba. Părea să fie deranjat de faptul că, ori de cîte ori apăreau asemenea chestiuni, totul se spargea în capul lui. Veneau să-l vadă pentru tot felul de nimicuri. Trebuia să rezolve zilnic mii de lucruri, care mai de care mai stupide. Adevărata problemă venea de la marele text.

Strămoșii gravaseră în piatră toate regulile care trebuiau respectate pentru ca întreaga lor comunitate

să poată trăi în armonie. Regulile se arătaseră a fi bune. Erau, mai ales, necesare, căci viața a o sută de minimoși nu se poate organiza precum cea a a zece milioane de furnici. Rigoarea și echitatea erau deci factori importanți. Bineînțeles, individualismul nu era acceptat, iar orice formă de creativitate era serios criticată. Selena n-ar fi putut trăi mai mult de zece minute în asemenea condiții, dar n-a avut de ales, fiind condamnată la zece zile de muncă în interes public. O hotărâre fără drept de apel.

Era copleșită de indignare. Cum puteau furnicile să condamne o prințesă de rangul ei, fără s-o lase să ia cuvîntul și să se apere măcar o dată?! Legile furnicilor nu admiteau însă nici o discuție. În primele zile, fata n-a mîncat, pretextînd că nu-i era foame. Dar, la căderea serii, cînd burtica i-a chiorăit ca a unui gamul, și-a regretat aroganța. A învățat deci foarte repede să mănînce ca toți ceilalți, de șase ori pe zi. Cu trecerea timpului, a început să aprecieze rigoarea, care, bine aplicată, nu putea face nici un rău. Nu existau privilegiați, dar nici marginali. Toată lumea muncea la fel și fiecare mîncea pe măsura foamei.

Cînd a ajuns în fața regelui, la sfîrșitul pedepsei, aroganța îi dispăruse, și ea i-a mulțumit pentru experiența care i se oferise.

– Ai să fii o bună regină! i-a răspuns suveranul, declanșînd o întreagă serie de plîngeri ale furnicilor, căci stătea scris pe piatră că nu era îngăduită nici o distincție onorifică.

Regele s-a înfuriat mai mult decît orice furnică.

- Îmi spargeți antenele! a urlat Regele, iar cele zece milioane de făpturi au tăcut brusc, înghițite parcă de o gaură neagră. El a profitat de cele cîteva secunde de calm absolut, ca să tragă adînc aer în piept.

- Foarte bine! Reluați-vă activitatea normală! s-a văzut obligat să zbiere, ca să repornească mașina.

Covorul viu s-a pus iar în mișcare, fără să mai comenteze. Mînia regelui a fost, firește, evocată în *Marea Cronică de Secole*, pe care furnicile o țineau la zi, dar nimeni n-a putut s-o explice vreodată. Trebuia să fii om, ca să știi că nu era nimic de explicat. Din cînd în cînd, un urlet bun face bine oriunde, asta-i tot!

Într-al Cincelea Ținut, care era cel mai mic din regat, găseai cîte ceva din toate. Un rîu la nord, mari defileuri din cărămidă, roase de o vegetație luxuriantă la sud, și primele urme ale civilizației umane la vest. Kolomasaii erau stăpîinii aceluia ținut instabil, ale cărui priveliști se schimbau cu fiecare colină. Natura, ciudată și accidentată, avea, desigur, oarece influență asupra locuitorilor, căci kolomasaii erau cele mai mari guri sparte. Niciodată „da“, niciodată „nu“, mereu „poate“. Își schimbau părerile ca pe pălării, așa că se înțelegeau foarte bine și toți erau implicați în showbiz. Toate barurile și toate sálile de dans din ținut erau ale lor. Erau, la drept vorbind, regii bișniței, ai racolajului și, uneori, ai hoției. De aici rezultă că furnicile și kolomasaii n-aveau nimic

de-a face unii cu alții, fiindcă furnicile n-aveau nimic, iar kolomasaii erau prea leneși ca să facă vreodată ceva.

După cîteva săptămîni de stat în furnicar, Seleni nu i-a displicut să bea un pahar în primul bar care i-a ieșit în cale. Se numea Stunning Rapids Bar, Uimitorul Bar al Cascadelor Diavolului, în limba minimoșilor. Își luase numele de la marile cascade din imediata apropiere, care se auzeau neîntrept. Localul era ținut de celebrul Max, dar pe vremea aceea Seleni nu avusese încă plăcerea să-l întâlnească. Ea a comandat băutura locului, Jack-fire, și a rămas uimită cînd a constatat cît de răcoritoare era aceasta.

După cîteva pahare de Jack-fire, prințesa dansa cu toată lumea. La început prost, dar a învățat repede, și, la al treilea pahar spumos, era deja considerată regina dansului. Deși a fost foarte distractiv să bea Jack-fire, prințesa a înțeles iute că acesta dădea dureri de cap la trezire. Asta a și făcut-o să plece din acel ținut ambiguu în următorul. Al Șaselea Ținut nu numai că se învecina cu ținutul oamenilor, ci chiar, pe alocuri, cele două se suprapuneau. Pămîntul se infiltrasă efectiv în gudronul care înconjura garajul și iarba negricioasă crescuse pe mari suprafețe, pînă la fundațiile casei. Deci deasupra capului fetei nu mai era cerul, ci un ansamblu de plăci din lemn înfipite în beton.

Seleni a mers pe lîngă o faleză din cărămizi, roasă de mușchi. Torente și căderile de apă erau frecvente și, cum minimoșii nu suportau apa, fetița traversa cu mare

greutate ținutul deloc primitiv, cu ziduri joase, pierzînd cîte o zi întreagă, ca să treacă de ele. Epuizată de atîta mișcare, a folosit acadelele date de tulabai, ca să domesticească un păianjen. Gîngania era cam recalcitrantă și nu s-a lăsat ușor dresată. A stricat pe ea trei acadele. Restul călătoriei a fost mult mai plăcut. Selena s-a înfipt bine în cîrca păianjenului, care urca pe pereți, trecea peste mlaștini și traversa cursuri de apă, folosindu-se de fir ca de o liană. Prințesa a putut astfel să vadă toate priveliștile fără oboseală și fără să se murdărească. I s-a întîmplat chiar și să adoarmă în cîrca insectei, care se mișca foarte lin. Într-adevăr, aceasta avea opt lăbuțe care amortizau orice accident de teren și compensau diferențele de nivel, oferindu-i Selenei un pat moale, la fel de confortabil ca acelea din Orient Express, și, în plus, păros.

Capitolul 19

Ajuns la granița celui de-al Șaptelea Ținut, Păianjenul s-a oprit brusc. N-avea de gând să meargă mai departe și nici o acadea de pe lume nu i-ar fi schimbat părerea. Selena i-a redat deci libertatea și i-a mulțumit pentru plăcuta-i compaie. Păianjenii nu erau singurii care refuzau să se aventureze prin Ținuturile Interzise. Nimeni nu îndrăznea să le traverseze. Unii din superstiție, iar majoritatea pentru că acolo nu era nimic de făcut. Întinderea era plană și deșertică. Nici o plantă nu acceptase să crească și nici un animal nu catadicsise să se instaleze acolo. Atunci s-a întrebat serios ce putuse provoca acel cataclism, dar, văzînd panoul cu cap de mort, a început să înțeleagă. Intrase pe teritoriul Nunulandiei.

După marea carte, pămînturile ei fuseseră arse de trupele lui M. Blestematul. Cele două ținuturi erau vecine, iar el nimicise totul în jurul lui, ca să se apere de

invazii. E adevărat că oricine mergea prin Nunulandia putea fi reperat imediat, căci nu exista nici măcar un fir de iarbă în spatele căruia să se ascundă. Gărzile seizilor o observaseră deci pe Selena de multă vreme, dar o lăsau pe mica inconștientă să se apropie. Ea înainta cu pași mari, foarte hotărâtă să-l tragă de urechi pe așa-zisul M. și să-i ceară explicații pentru dezastrul ecologic. Era încă prea tânără ca să se teamă de primejdii. Nimic n-avea limite pentru mica prințesă, iar marea lege a naturii era mai puternică decât orice și stabilea ordinea lucrurilor. Natura, pe care prințesa se simțea datoră s-o reprezinte, avea deci să-l pedepsească pe vestitul M. și să facă totul să crească iar. Trebuia să ai, într-adevăr, o sută de ani ca să fii atât de naiv.

Deodată, s-a prins într-o plasă gigantică, ascunsă pînă atunci în țărîină. Numaidecît și-au făcut apariția cîțiva seizi. Stăteau lungiți pe pămînt, invizibili ca niște cameleoni, grație armurilor de culoarea cenușii. S-au apropiat cîțiva țînțari. Selena îi vedea pentru întîia oară. Bietele gîze deveniseră adevărate mașini de război, iar harnașamentul lor măsura cu siguranță cîteva tone. Dar, la capătul a numeroase chinuri și lipsuri, seizii izbutiseră să-și facă animalele de călărie mai maleabile decât niște caramelle. Au agățat plasa sub burta unui țînțar, iar Selena a fost purtată prin văzduh, pînă aproape de Necropolis, în mijlocul Ținutului Interzis.

Cetatea era construită în beciurile casei lui Archi. Duhnea de nesuportat. Aerul lipsea, făcînd loc efluviilor

de gaz și vaporilor de benzină. Selenă avea amețeli și o clipă a crezut că n-avea să se mai întoarcă din călătorie. Dar te obișnuiești cu toate, chiar și cu răul. Seizii au lăsat plasa la picioarele lui Maltazar. În carne și oase, el era chiar mai urât decît îl descria marea carte. Chipul îi fusese brăzdat de trecerea vremii, iar trupul, ros de boli. Culoarea pielii lui îți întorcea stomacul pe dos, amintind de ficiații bolnavi de pe afișele care te îndemnau să nu mai bei. Nici chiar Jack-fire. Sub ochii fetei, Maltazar a început să rîdă și au trebuit să aștepte o oră să se liniștească. Întîmplarea îl binedispunea peste măsură. Lui, care nu mai știa ce capcane să pună, ca să-i prindă pe minimoși, îi cădea în plasă, ca o zambilă, însăși fiica regelui. Avea de ce să rîdă și i-a mulțumit zeiței pădurii pentru dar. De altfel, prințesa urma să fie sacrificată chiar pe altarul zeiței. Foarte demnă, fetea a înălțat bărbia, rîzîndu-i, la rîndul ei, în nas.

– Să mor?! Frumoasă chestie! a răspuns fetea, cu aerul unei dive, adăugînd că învățase atîtea lucruri în acea călătorie, încît pleca fără regrete.

Atitudinea ei l-a cam năucit pe Maltazar. La ce bun să faci să sufere un prizonier, dacă acesta nu simte durerea?! Dar Maltazar nu ajunsese întîmplător stăpînul întinericului. Își merita funcția, căci spiritul lui era mai încîlcit decît rădăcinile unui copac milenar.

– Dacă nu te temi să suferi, poate că te temi de suferința semenilor tăi... insinuase, surîzînd machiavelic.

Selena nu prea știa ce voia el să zică, dar un tremur îi străbătuse șira spinării, de parcă trupul ar fi priceput înaintea minții. Maltazar îi trimisese un mesaj tatălui ei, regele minimoșilor. Îl scrisese chiar el pe spatele unui seid, singurul mod de a fi sigur că tontul n-avea să-l piardă, și trimisese alt seid, nou-nouț, pe spatele căruia să fie scris răspunsul. Mesajul lui era un târg, un troc, câteva vorbe atît de odioase, că regele a leșinat de trei ori, pînă le-a citit pe toate.

Maltazar anunța că o va omorî pe Selena, cu plăcere și cu încetinitorul. Eventual, accepta s-o ierte, din mărinimie, dar cu o singură condiție: regina să ia locul fiicei. Firește, regele a refuzat și a spart totul în palat, ca să-și potolească mînia. Între timp, regina și-a făcut liniștită valiza, cu o demnitate care i-a făcut pe toți să plîngă. Și-a sărutat tandru soțul și l-a privit drept în ochi. Avea atîta forță și atîta putere de convingere în privire, că regele n-a avut curajul să spună nici un cuvînt.

– Mi-ai dăruit tot ce-ar putea visa o femeie în mai bine de două mii de ani. Nu am nimic să-ți reproșez, a spus delicat.

Apoi l-a sărutat îndelung. Toată viața și-a dat-o în acel sărut. Maltazar trebui să se mulțumească doar cu cochilia ei goală. Selena nu era, firește, la curent cu odiosul șantaj, fiindcă și-ar fi dat probabil viața ca să-și salveze mama. Mica prințesă n-a aflat groaznicul adevăr decît cînd a sosit în sat. Mama ei pierise pentru totdeauna în ghearele lui Maltazar. Atunci prințesa s-a prăbușit și nu

a mâncat nimic vreme de două luni. Învățase nenumărate lucruri în decursul călătoriei, dar ultima lecție era, de departe, cea mai grea. Neascultându-și tatăl, își pierduse mama. A jurat să dea întotdeauna ascultare tatălui ei și mării cărți, pe care și-a petrecut ani întregi ca s-o învețe pe de rost, ca și cum sănătatea și supraviețuirea ei depindeau de acest lucru.

Într-o zi de mai, a întors pagina șapte mii două sute douăzeci și cinci din *Marea Carte a Ideilor*. Pe ea era scrisă o singură frază: „Tot ce nu mă ucide mă face mai puternic“. Autorul ei era un oarecare Archi, un binefăcător despre care auzise vorbindu-se multe. A înțeles că, scăpând cu viață din atâtea încercări, era mai puternică. Împlinise cinci sute de ani, vârsta la care fetițele devin oficial adolescente.

Capitolul 20

Artur se uită la Miro, care bîzîie, încheindu-și povestea. Băiatul e captivat ca broasca de muscă. Abia acum își dă seama că a luat-o de soție pe Selena fără s-o cunoască de-adevăratele. Desigur, primele aventuri îi apropiaseră, dar nu-i cunoștea deloc trecutul.

– Mulțumesc că mi-ai povestit totul, Miro, spune puștiul. Acum înțeleg mai bine!

Faptul că fetița și-a pierdut mama și a plătit atît de scump o greșeală atît de mică îl impresionează pe Artur, căci nici el nu și-a ascultat tatăl. A fugit și a făcut toate după capul lui. Îl trece un fior. Nu vrea cu nici un chip ca aventura lui să se termine la fel de prost, iar mămică lui iubită să dispară pe veci. Își promite să se întoarcă iute acasă. Își va saluta prințesa, ca să se asigure că-i merge bine, și-o va șterge în sala de trecere, ca să treacă

iar prin lunetă, înainte de apariția primei raze de soare, așa cum l-a sfătuit foarte serios șeful matasalailor.

– Cît e ceasul? întreabă puștiul.

Miro își consultă clepsidra.

– Soarele va răsări exact peste cinci minute! răspunde sobolul.

Artur oftează. Speră, firește, că prințesei nu i s-a întîmplat nimic și că va reveni cît mai repede, dar gîndul că o va vedea doar un minut, după toate cîte a îndurat, nu-i face nici o plăcere. Oare și aceasta e o lecție demnă de reținut? Artur cugetă o clipă și-și spune că ar fi putut traversa tot pămîntul doar ca s-o zărească măcar o singură secundă. Și, chiar dacă secunda n-ar sosi niciodată, ar da de bunăvoie încă o dată ocol pămîntului, ca să-și încerce iar norocul. Asta a și învățat din aventură: că iubirea lui pentru Selenă e aceeași, pură și nermărginită. Gîndul îl încîntă, și surîde.

– Hai! spune și se ridică. Să mergem în sala de trecere. E mai înțelept!

Miro e surprins să-l vadă dintr-odată atît de matur.

– Ești înțelept, Artur, răspunde, zîmbind satisfăcut din colțul buzelor.

Cei doi prieteni se ridică și, întorcînd spatele ușii de la intrare, se depărtează.

Dar marea roată a vieții, cea care conduce totul în orice împrejurare, are uneori întorsături neștiute, numite „capriciile timpului“. Un nume destul de poetic

pentru o roată dințată, mai simpatic chiar decît cel barbar dat de oameni: „coincidență“, cuvînt ce chinuie auzul minimoșilor ca instrumentele de tortură. „Mărturisește-ți crima sau te dăm pe mîna coincidenței“, își repetă unii altora, ilustrîndu-și convingerea. Chiar și în *Marele Dicționar Minimos* cuvîntul nu are o reputație prea bună, căci stă între „ciocan“ și „escroc“, ceea ce dovedește că nu-i prea iubit.

În urmă cu cîțiva ani, Archi a încercat să le explice adevărata natură a vorbei, care uneori poate aduce și lucruri bune, de pildă, să apropie familiile ori să ușureze situațiile. Dar regele și consilierii n-au vrut să audă nimic. Coincidența nu există. E un concept filosofic și, cum ființa umană a străbătut veacuri de barbarie pînă să ajungă la filosofie, nici vorbă ca ei să revină în epoca de piatră, ca să înțeleagă sensul unui cuvînt, oricît de filosofic ar fi.

Indiferent de realitate, la plecarea lui Artur în sala de trecere, marea roată a vieții a programat un ciocănit în ușa de la intrare. Natura face deci multe, că de nu, cîteva clipe mai tîrziu, puștiul n-ar fi auzit apelul și n-ar fi știut cine bătea la ușă.

– E Selenă! urlă Artur, îndreptîndu-și dintr-odată trupul, ca bambusul.

Se ridică atît de drept, că are un milimentru în plus. Chipul i se luminează, ca Turnul Eiffel la miezul nopții.

– Ea e! Ea e! Sînt sigur! spune, săltînd în toate direcțiile, ca un ied.

Apoi se năpustește asupra porții, fără să privească măcar o clipă prin periscop. Miro se grăbește să observe că asta-i una dintre principalele măsuri de securitate și că nu poate fi, în nici un caz, ignorată. Bătrînul înțelept are atît de multe pilde catastrofice de povestit la acest capitol, că ai nevoie de o zi ca să le asculți. Dar Artur nu-l lasă nici să caște gura. Se repede la bara care asigură ușa și o împinge din răsputeri. Toți au auzit strigătul băiatului, așa că garda regală se năpustește asupra porții, pe care puștiul imprudent e gata s-o deschidă.

– Ce faci, nenorocitul? îl întreabă regele pe băiat.

– E Selena! Sînt sigur că-i ea! răspunde Artur, neputînd să-și stăpînească entuziasmul.

Trage disperat de poarta grea, care se deschide în cele din urmă. Are dreptate. În fața lui stă Selena, așa că zîmbește cît poate de radios. Nu la fel și prințesa. Are chipul crispat, brăzdat de lacrimi, chinuit de rușine și de tristețe. Probabil că din pricina cuțitului care-i amenință gîtul, a brațului puternic care o sugrumă, a mișelului Maltazar care o ține prizonieră. Surîsul lui Artur dispare într-o clipă, ca un castel din cărți de joc. Lui Miro îi îngheață sîngele și se albăstrește la față. Iar regele a leșinat deja. Selena se uită la Artur cu ochii în lacrimi. Ar vrea atît de mult să-i spună cît de fericită și de ușurată e să-l știe aici, lîngă ea. Dar lama cuțitului o împiedică să scoată și cel mai mic sunet din gura totuși deschisă.

– Ce plăcere să te revăd, tinere! spune Maltazar, cu o voce la fel de plăcută ca scîrîitul fierăstrăului electric pe o bară din fier.

Numai la auzul vocii lui, tot satul începe să tremure, iar minimoșii înmărmuresc în fața oribilei viziuni care îi copleșește.

Maltazar, pe care toți îl credeau dispărut în ruinele din Necropolis, e din nefericire cît se poate de viu și-și anunță prezența în chipul cel mai sîngeros. Dar nimeni nu se aștepta ca machiavelicul personaj să ia ostatică prințesa.

– Ce colier frumos ai, Artur! îl ironizează Maltazar, observînd scoicile agățate la gît. Bine ai venit în natură, dragă vere! adaugă, rînjind.

Artur ar fi încîntat să-i arate tigrii care se zbat în el, dar Maltazar e mai iute decît un tigru, așa că apasă cuțitul pe gîtul fetei. Puștiului îi piere brusc cuvîntul. N-are nici un interes să salveze o prințesă cu gîtul tăiat. Trebuie să cugete. Să găsească o altă soluție. Să cîștige timp.

– Acum știi cum și-a pierdut Selena mama! Miro mi-a povestit toată istoria! aruncă Artur, ca să-i atragă atenția.

– Frumoasă istorie, așa-i? Am să-ți scriu una nouă, și mai simpatcă însă! Ca să poți petrece cîteva seri plăcute de iarnă, la gura focului! îi răspunde Maltazar, sarcastic.

Odiosul M. împinge prizoniera înainte și intră în sat. Artur dă înapoi, încercînd să le încetinească înaintarea, pentru ca minimoșii să dispună de mai mult timp. Timp ca să cugete, la orice, la orice ar putea-o salva. Dar

minimoșii nu-s nici războinici, nici complicați și-s lipsiți de orice apărare, ca găinile în fața bombei atomice.

- De ce să nu facem cum s-a făcut cu regina? Eu sînt prinț. Și fac cît o prințesă. Ia-mă la schimb. Ți dau viața mea pe-a ei! sugerează Artur, obligîndu-l să se oprească.

- Nuuuu! urlă prințesa și cu greu o poate opri Maltazar din gesticulat.

Trebuie să-și folosească toată forța brațului ca s-o țină. Presiunea e atît de mare, că fetița nu mai poate mușca și începe să dea ochii peste cap.

- E drăguț din partea ta, tinere Artur! Într-adevăr, acum cîtiva ani un asemenea troc m-ar fi amuzat. Dar azi am ambiții mult mai mari și viața ta mizerabilă nu mă interesează! strigă Maltazar, privindu-l cu disprețul cu care o doamnă privește un bilet de metrou.

- Alteța Sa Serenisimă, Înălțimea Sa Serenisimă poate fi întrebat ce proiect urmărește? întreabă Artur, care încearcă să-l flateze.

Și bine face, asta dă întotdeauna rezultate cu dictatorii și cu smintiții de același soi. Maltazar se oprește și pozează, ca pentru un interviu televizat.

- Am, într-adevăr, mari proiecte, iar primul e părăsirea acestor teritorii nenorocite, care nu-s la înălțimea ambițiilor mele! declară, de parcă ar recita din Molière. Plec spre alte ținuturi, mai potrivite cu talia și cu geniul meu. Am hotărît să văd... la scară mai mare! adaugă, împungînd cerul cu degetul.

Artur începe să priceapă.

- Deci tu mi-ai trimis mesajul de pe bobul de orez? Întreabă, ca și cum ar fi dezlegat brusc întreaga enigmă. Mi-ai trimis un mesaj disperat, știind că am să fac orice ca să-mi salvez prietenii și am să încerc să ajung la ei, folosind raza, ca să deschid poarta minimoșilor. Dar pe tine nu te interesează atît să te „micșorezi“, cît, din contră, să „crești“. Și, deschizînd calea spre minimoși, îți deschideam totodată drumul spre oameni. Dacă n-ar avea brațele ocupate cu Selena, Maltazar l-ar aplauda cu plăcere pe Artur.

- Bravo, tinere! Ești cu adevărat perspicace! mărturisește Alteța Sa.

Maltazar ar fi găsit al naibii de greu un bob de orez și ar fi trebuit să organizeze o întreagă expediție, ca să aducă unul. Mai întîi, a găsit, la o trecere de nivel din capătul celui de-al Șaselea Ținut, un om care cunoștea casa lor ca pe propriile buzunare și, cînd M. i-a spus ce căuta, acesta i-a arătat imediat drumul către bucătărie. A mers în lungul canalizărilor verticale și urcat pînă la parter. Prima făptură omenească de care a dat a fost Mami. Ea își făcea de lucru prin bucătărie, iar pe Maltazar l-a fascinat nu numai minuțiozitatea cu care pregătea mîncarea, ci și toate instrumentele, cuptorul care se încălzește de cum răsucești un buton, apa care curge de cum deschizi doar un robinet, mixerul care amestecă fructele în cîteva secunde și le face piure. Totul l-a încîntat. Rîșnița de piper, prăjitorul care face să sară în aer feliile de pîine, frigiderul care conservă o bucățică

de carne în plină vară și mai ales instrumentul răsucit cu care se scot dopurile. Dar unealta care îl fascina mai mult decît toate era, firește, cea cu care Reta tăia legumele.

La supermarket, pe bunica o păcălise un comis-voiajor care vindea instrumente pentru decuparea ornamentală a zarzavaturilor. Cu ajutorul lor, putea să transforme o ridiche într-o floare, să înconjoare cu dantelă un ou tare și să transforme o bucată de nap în stea cu cinci colțuri. Firește, își petrecuse o oră încercînd fiecare instrument pe toate fructele și legumele de care a dat în frigider. Demonstrația îl cucerise pe Maltazar. O întreagă risipă de creație și talent, doar pentru plăcerea de a face masa mai frumoasă. I-au dat lacrimile, lucru care i se întîmpla foarte rar. În primul rînd, fiindcă avea lacrimi acide și, de aceea, evita, să plîngă, pentru că îi făcea foarte rău ; în al doilea rînd, fiindcă spiritul lui bolnav nu-i îngăduia să se emoționeze.

Dar, acolo, în bucătărie, în fața creației absolute a bunicii, Alteța Sa era de-a dreptul copleșit. Simțea că trăiește iar, de parcă inima lui, prea multă vreme stinsă, reîncepuse în sfîrșit să bată. Pînă atunci în cap nu-i sunase decît un zgomot prelung de ciocan cu percuție, care tocmai se oprise ca să-i facă loc lui Mozart. Aici, viața lui Maltazar șovăise. Bătrîna doamnă îl fascina, așa că venea zi de zi să privească în bucătărie. De cîteva ori chiar dormise într-un dulap, dar o făptură oribilă îl surprinsese

în toiul nopții cu un jet de gaz toxic. Cum avea tot interiorul deja putred, fusese sensibil la efectele bombei.

O cunoscuse și pe mama lui Artur, pe care o găsea tare caraghioasă. Când căuta un pahar, deschidea toate dulapurile, bombănind, pentru ca pînă la urmă să nu mai bea. Dar el aflate, în doar cîteva zile, unde stăteau paharele, farfuriile, tacîmurile și feluritele ustensile.

Știa chiar și unde era ascunsă sticluța cu whisky pe care Archi venea s-o mîngîie uneori. Maltazar îl ținuse închis pe Archi mai bine de trei ani în vestitele lui temnițe din Necropolis, dar azi îi părea rău, căci bunicul era om bun. La rugămintea Retei, venea zilnic să repare cîte ceva în bucătărie. Ba se înfunda chiuveta, ba începea să scîrțîie ușa unui dulap. Ascuțea cuțitele, curăța calcarul din mașina de spălat, repara ventilatorul și alte aparate moderne, care se stricau regulat.

Pe Maltazar cei doi îl fascinau, iar modul în care se ajutau unul pe altul, cu o complicitate care îi făcea fericiți, îl tulbura. N-avusese cu nimeni asemenea relații, nici măcar cu părinții, care îl părăsiseră chiar de la naștere. Iubirea, complicitatea, prietenia, traiul în comun îi erau pe de-a-ntregul necunoscute, și de mult luase obiceiul de a nu mai împărtăși nimic cu nimeni. Avea deci să invadeze această lume nouă care îl fascina, devenind stăpînul ei absolut. Nu se îndoia de asta. Dar și-a promis solemn ca, de cum avea să preia comanda noului regat, s-o ridice pe Reta la rangul de cetățeană de onoare și mare șef al bucătăriei regale. În așteptarea

acelui moment, Maltazar i-a furat un bob de orez și l-a dus la gravor.

Maltazar îl descoperise pe artist într-un bar din al Cincelea Ținut. Faimosul Stunning Rapids Bar, pe care îl ținea Max. Gravorul era cel mai talentat din oraș, iar negustorii și-l smulgeau unul altuia, plătind în aur, ca să le facă în piatră inscripții atrăgătoare, capabile să atragă clientela. Era deci foarte prins, iar carnetul lui de comenzi era ocupat pentru cel puțin zece săptămîni. Dar, cînd l-a zărit pe Maltazar cel rău, artistul a fost dispus să-i graveze orice într-un termen record.

Alteța Sa trebuia acum să găsească un mesager, și cine ar fi putut duce mai repede un mesaj decît un păianjen? S-a adresat deci, companiei Tarantula Express. Evident, ea aparținea unui tulabah, căci dresajul era specialitatea acestei seminții. Numele lui era Den-Hiro. Iar mica lui firmă nu știa ce-s crizele și afișa o prosperitate indecentă. Își realiza nouăzeci la sută din cifra de afaceri în al Cincelea Ținut, grație kolomasailor, mult prea leneși ca să-și trimită singuri mesajele. Tulabahul se purta frumos și era destul de surprinzător să vezi că un nomad din al Doilea Ținut reușea atît de bine în afaceri. Tocmai în acest domeniu nașul nostru și-a găsit nașul. Maltazar a intrat în biroul lui și nu s-a obosit nici măcar să se așeze. I-a propus lui Den-Hiro un aranjament destul de simplu: tulabahul să dreseze un păianjen pentru a-i duce un mesaj lui Artur, iar în schimb el să le cruțe viața gîzei și patronului.

Propunerea nu putea fi refuzată, iar Den-Hiro a acceptat-o.

– Așa a ajuns bobul de orez la tine, prietene! a zis Maltazar, destul de mîndru de machiaverlîcul lui.

Datorită poveștii spuse de Maltazar s-a cîștigat timp, dar nimeni n-a profitat de asta. Imbecilii de minimoși, mereu sentimentali și impresionabili, s-au așezat cu toții și au ascultat povestea cu interes. Artur e furios. Nu-și va putea salva prințesa.

– Destul cu trîncăneala! țipă Maltazar, împingîndu-și ostatica în sala de trecere. Acum iese soarele și vreau să-l văd! adaugă scrișnind din dinți ca o mașină care tușește.

Maltazar intră în vestita sală de trecere, urmat de Artur, de Moșșor și de Miro. Doar ei au curajul să-l înfrunte pe seniorul tenebrelor, care rupe cu unghia coconul portarului. Moșneagul cade la pămînt, ca o pară prea coaptă.

– N-ați mai terminat cu drumurile?! zice moșul, bodogănind, după obicei.

– E ultimul! promite Maltazar, surîzînd. După el, poți dormi în pace!

Bătrînul portar privește drept în ochii mizerabilului personaj. Nu-i deloc impresionat.

– Ia te uită?! Micul Maltazar! De mult nu te-am mai văzut! Ai crescut! spune mașinal.

Lui Maltazar nu-i plac aroganții, și cu atît mai puțin cei prea familiari.

– Da! Și am să cresc și mai mult! spune, sigur de el.

- Mai bine te-ai duce la culcare, decît să te tot gîndești la crescut! Nu ți-ai văzut capul? Nu ți-ar strica un pui de somn! Îl sfătuiește portarul.

- Taci, moș fără minte! Sau ai să-ți dormi somnul de veci! urlă Maltazar, care nu-și poate stăpîni mînia.

Selena încearcă să profite de ocazie și să fugă, dar Maltazar o strînge iar, și mai tare, iar lama cuțitului e la două degete de gîtul ei.

- Linișteți-vă, țipă Artur, la rîndul lui, cu surprinzătoare autoritate.

Încordarea scade încet-încet și chiar Selena se oprește din gesticulat.

- Dacă vrei să ajungi la oameni, du-te! Dar las-o aici pe Selena! cere Artur.

Maltazar zîmbește, lucru niciodată plăcut.

- Nu-ți face griji, tinere prieten! N-am deloc intenția s-o iau cu mine pe mica poacoste! Sus mă așteaptă o grămadă, încîntate să mă servească.

E imposibil să ai încredere într-o făptură atît de abjectă, dar Artur e sigur că, de astă dată, dușmanul lui spune adevărul. Ideea de a-l vedea pe Maltazar trecînd în lumea oamenilor nu-l încîntă, dar, dacă acesta-i prețul care trebuie plătit pentru salvarea iubitei lui, nici nu mai încape vorbă. Se va ocupa de el mai tîrziu. Îi face un semn lui Miro, care înțelege imediat ce are el în minte.

- Portar! Începe procedura! spune autoritar.

Capitolul 21

Bongo-matasalaii stau cu toții în jurul focului, privind spre dealul din spatele căruia soarele nu va întârzia să se arate. Luneta e la locul ei, mută ca un far părăsit. Focul trosnește ușor, iar șeful observă că flăcările au altă culoare. Își trece mîna peste vîlvătăi, apoi o coboară drept în flăcări.

- Focul nu mai încălzește, se neliniștește Grino, spiritele rele sînt aproape și ies din pămînt.

Teribila veste e primită în tăcere, iar bongo-matasalaii își dau mîinile, formînd un cerc protector, un curent de căldură, ca să lupte împotriva undelor glaciale care urcă din lumea de dincolo. Primele raze de soare gîdilă creasta colinei vecine și umplu de lumină pădurea Ciupercuța, aflată la vreo doi kilometri de casă. Lui Artur nu-i mai rămîne decît un minut ca să ajungă în lumea lui. Apoi va fi prea tîrziu, va rămîne veșnic

blocat în lumea minimoșilor. Dar nu Artur e grăbit să treacă, ci Maltazar. Portarul apucă de ultimul dintre cele trei inele, al sufletului, și-l răsucesce complet. Când îl cunoști pe Maltazar, te întrebi la ce-i folosește sufletul acolo unde se duce.

Artur e nervos și-și frînge neîncetat degetele. Moț, nu prea curajos, stă pe jumătate ascuns în spatele prietenului său. Miro e alături și, mimînd indiferența, face mici pași pieziși, ca să se apropie de zid. Sigur pregătește ceva. Maltazar n-a văzut nimic, prea entuziasmat că va ajunge într-o lume nouă, care, fără îndoială, n-are nevoie de el ca să-i meargă rău. Maltazar se așază pe scîndura care trebuie să-l propulseze spre lunetă. A avut grijă să n-o pună acolo pe Selena, dar îi ține cuțitul aproape sub gît. Cealaltă mînă a pus-o pe maneta de eiecție. Tocmai asta îl îngrijorează pe Artur. Se teme că scleratul va părăsi încăperea, punîndu-și amenințarea în aplicare.

Miro și-a atins scopul. S-a strecurat pînă-n zid, fără ca nimeni să-l observe. Ține mîna pe butonul care comandă presiunea de eiecție. Întoarce roțița dințată la maximum. Puterea a zecea.

– La revedere, micuților, aștept cu plăcere să vă zdrobesc într-o zi! strigă, căci găsește întotdeauna ceva amabil de spus în asemenea clipe.

După cum pune iar mîna pe cuțit, pare evident că, înainte de plecare, va tăia gîtul victimei lui, ca să-și lase semnătura cu cerneală roșie. Artur nu știe ce să facă,

Moț cu atît mai puțin, dar Miro pare să aibă o idee. Își amintește de micul Maltazar, care n-a fost întotdeauna monstrul pe care îl cunosc ei. Băiețelul nu era prea puțin studios, dar avea o forță fizică uriașă. Era deci adulat de colegi, de cum punea piciorul pe un teren de sport. Centru înaintaș în fotbalul cu agrișa, fundaș în rugby-ul cu măsline, cel mai bun aruncător la coș în baschetul cu dopuri, el era și cel mai rapid alergător la curse de orice lungimi. Dar, cum nu avea concurență, sportul îl plictisea. „Cîștigul fără merit e un triumf fără glorie“ citise în marea carte. Era, de altfel, singurul lucru pe care îl reținuse din lungii ani de studiu.

Chiar mai mult decît sportul, îi plăceau jocurile, căci îi dădeau ocazia să lupte intelectual cu ceilalți. Dar capacitățile lui nu erau la înălțimea ambițiilor și, cum nici nu-și punea problema să piardă, trișa mereu de mama focului. Îi plăcea în special jocul de-a maimuța. Deși destinat copiilor foarte mici, Maltazar, care nu avusese părinți, se consola cu copilăriile lui. Jocul maimuței se juca în doi, față în față. Primul jucător îl comanda pe al doilea, care făcea pe maimuța. Trebuia deci să imite tot ce făcea primul. Dacă primul ridica un picior, al doilea trebuia să facă la fel, și tot așa, ca la „pisica pe cracă“. Aceste amănunte din copilărie au importanța lor.

– Adio! le aruncă Maltazar, ca la sfîrșitul unui musical.

Dar, cînd să apese pe declanșator și pe lamă, Miro începe să zbiere:

– Maltazar!!!

Antipaticul tresare și se uită la Miro.

– Mai-mu-ță! Cap! fredonează Miro, ducînd imediat mîinile la cap.

Într-un gest reflex și total inconștient, Maltazar reacționează instinctiv la muzica vocii lui Miro, ducînd amîndouă mîinile la cap și strigînd:

– Pe cracă!!!

Iar Artur e mai prompt decît un uliu, mai iute decît un ghepard și, mai ales, mai inteligent decît Maltazar. Acum, că M. a ridicat brațele în aer și Selena i-a scăpat din strînsoare, puștiul se năpustește asupra manetei și-l ejectează pe Maltazar, care dispare brusc, pur și simplu înghițit de lunetă. E ceva supersonic, de puterea a zecea, opera lui Miro. Maltazar a dispărut fără urmă. Cu excepția uneia, pe gîtul Selenei, care se clatină. Înainte să se prăbușească, Artur o prinde în brațe. Miro se repede și îi privește numaidecît rana. Nimic grav. Doar o tăietură ușoară, datorită presiunii prea mult exercitate de cuțit pe pielea ei fină. Selena își vine în fire și, în sfîrșit, îi zîmbește prințului. Poate acum să-i mîngîie obrazul, așa cum de multă vreme visa s-o facă.

– Sînt încîntată să te revăd, frumosul meu Artur, spune drăgăstoasă.

Artur e atît de fericit să-i audă sunetul vocii, că uită să-i răspundă. Selena își revine puțin și-l îmbrățișează.

– Aș vrea să nu te mai părăsesc niciodată, îi spune ea la ureche.

Chipul lui Artur se întunecă ușor.

- Cred că, și de-aș vrea, nu te-aș mai putea părăsi vreodată, îi spune, cu un ciudat amestec de fericire și tristețe în glas.

Luneta a început să tremure, iar matasalaii o privesc ca pe un vulcan care se trezește. Focul s-a stins brusc, fără să-i avertizeze înainte, fără amestecul nici unei mîini și nici măcar al unei pale de vînt. Pe cerul albastru se aude un tunet. Nu vine furtuna. Tunetul a plecat din lunetă, ca un foc de armă. Șeful a văzut trecînd ceva care a ieșit din lunetă, dar a fost prea iute și nu poate spune ce-a fost. Archi iese înnebunit din casă.

- Ce-i?! Focuri de armă?! întreabă, ridicînd vocea, ca să se facă auzit.

Cu vîrfurile arătătorului, șeful bongo indică luneta și pare incapabil să ofere altă explicație. François și soția lui ies, la rîndul lor, în pragul ușii.

- N-ar trebui să stai acolo, Archi! Am auzit că tună. Va ploua imediat și ai să răcești! spune amabil ginerele, luîndu-l pe după umeri.

Archi ar vrea să-l ia peste picior și să-i arate cerul perfect senin, dar atunci ar trebui să îi explice proveniența tunetului, iar bunicul nu-i prea sigur că asta ar fi cu adevărat o idee bună.

- Ai dreptate, dragă François! Să intrăm! Ai să mă ajuți să fac focul, îi răspunde, Archi, ca să evite orice problemă.

În timpul ăsta, ajuns la picioarele lunetei, soarele nu poate fi oprit să urce de-a lungul coloanei. Pe chipul războinicilor se citește spaima, dar demnitatea îi împiedică s-o spună. Ar vrea să strige, să urle, să fugă oriunde, să găsească o soluție, dar nu-i nimic de făcut, nu pot decît să se supună capriciilor marii roți a vieții, care a hotărît cum să se succedă evenimentele. Raza de soare ajunge la micuțul capăt al lunetei și sparge definitiv raza celei de-a zecea săptămîni. Artur e acum prizonierul propriului trup și al pămîntului și crede, firește, că plătește foarte scump faptul de a fi fost neascultător.

În tinerețe, Maltazar trecuse și el proba naturii, impusă de marele consiliu al minimoșilor, cum făceau și matasalaii. De altfel, trecuse toate încercările în timp record, ceea ce stîrnise atîta admirație, încît numele îi fusese înscris pe o frunză de palmier și strecurat în cartea recordurilor. Fusese remarcat, mai ales pentru saltul final, unde planase îndelung, ca păsările. Dar nimic nu întrecuse saltul aproape spațial făcut înainte de a ateriza în cealaltă lume.

Rotind maneta pe maximum, Miro îl proiectează vreo trei kilometri mai încolo. Maltazar urlă pe tot traiectul, căci nu suportă înălțimea. Are, de altfel, ameteți, chiar dacă rangul de divinitate l-a împiedicat întotdeauna să le mărturisească. Rarele persoane care l-au văzut intrînd în panică în fața neantului și strigîndu-și

mama (pe care nici măcar n-o cunoaște) nu mai trăiesc și nu pot povesti. Chiar Măria Sa le-a sugrumat cu mâna lui, sub pretext că a fost insultat.

N-are deci plăcerea de a admira priveliștea, căci ține ochii închiși cît durează zborul. Toți care au văzut la televizor cum aterizează în deșertul Gobi un satelit artificial își pot ușor închipui cum aterizează Maltazar. Impactul e sec și violent, căci cade drept pe singura piatră mai înaltă din poiană. Maltazar se ridică deci cu greu și-și pune la loc membrele care au avut proasta idee de a se scrînti. În fața lui se întinde o poiană frumoasă. Un lac mare la stînga, cu o salcie plîngătoare, care pare să bea din el de vreo sută de ani, și un stejăriș la dreapta. E destul de frumos, seamănă cu regatul Celor Șapte Ținuturi. Firește, la scară mai mare. Maltazar e cam dezamăgit.

- O călătorie atît de lungă, doar ca să văd aceleași peisaje?! se enervează, scrutînd împrejurimile.

Soarele se joacă de-a v-ați ascunselea printre pomi și o rază îi intră violent în ochi.

- Lumina asta oribilă ce mai e?! se plînge, căci lumina îl deranjează.

Dar o umbră vine să-l scape de neplăcere. Una gigantică, avînd doi clești în față. Maltazar duce o mîna la frunte, în chip de vizieră, și percepe, în sfîrșit forma dihaniei monstruoase. E un bronhopter cu coarne. Cel mai feroce. Chiar mai feroce decît celelalte: căci e șeful clanului. Bronhopterele au două calități: o forță incredibilă

și o memorie pe măsură. E inutil deci să spunem că animalul își aduce perfect aminte de strămoșii lui, care trăiau în al Șaselea Ținut, înainte ca Maltazar să fi dat foc. Și ținutului, și bronhopterelor. Așa se explică de ce a încremenit Maltazar la vederea animalului care rage, cuprins de o furie milenară.

– Putem totuși sta de vorbă? bîguie bietul M. cu un vechi reflex de vînzător de supă.

Dihania nu vrea să se tîrguiască, ci să-l strîngă în clești. Maltazar se lasă prins, ca un fir de păr care urmează să fie smuls. El, care are visuri de mărire și își dorește un ținut docil, pe care să-l invadeze după voia lui, va muri ca o biată muscă, ciopîrțit de un stupid bronhopter. Maltazar nu știe dacă de frică ori de altceva, a început să tremure din cap pînă-n picioare. Gîngania se oprește, căci fenomenul o intrigă. Nu-i teamă, ci altceva, căci Maltazar începe să crească. Gîngania se agită și se grăbește să-și bage prada în gură, dar delicatasa e de-acum prea mare. Maltazar crește cu viteza unui avion cu reacție și, în curînd, cleștele bronhopterului nu mai poate strînge decît o bucățică de țesătură de pe mîneca lui M.

Prințul tenebrelor măsoară acum doi metri și patruzeci de centimetri și-și privește noul regat cu mult mai multă plăcere. Ia gîngania între degete și-și privește bietul supus cu dispreț. Din poiană, nu se mai aude nici un zgomot. Toate animalele s-au oprit, căci ajung la ele vibrații nespuse de negative. Maltazar scrutează împrejurimile și observă

ochii care îl privesc încremeniți. Iepurii la intrarea în vizuini, păsările printre frunze, veverițele în spatele celor mai înalte crăci. Toată această mică lume știe deja că a început haosul. Maltazar își privește toți supușii așa cum privește bomba orașul peste care cade.

Atunci, M. Blestematul izbucnește în râs și nu se mai poate opri. Râsul lui tunător răsună în toată pădurea, traversează câmpiile și lunecă, precum ecoul, pe toate dealurile vecine. Lui Archi i se ridică părul măciucă. Îl recunoaște dintr-o mie. Îl auzea adeseori în fundul temniței. Războinicii bongo-matasalai au înțeles vestea pe care el o anunță și nu pot decît să închidă ochii și să spună iar o lungă rugăciune.

Maltazar are doi metri și patruzeci de centimetri și nimeni nu-i va putea ține piept; din nefericire pentru omenire, singurul care o poate face are de acum înainte doar doi milimetri.